

Η Σεραιρά

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 6

ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ!

Παραμύθη πρωτομαγιάς. Στο σπίτι της Μαριόγκας στο Πολύγυρο.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Βρέ γυναίκα κάτσε στ' αούγα σου. Άρρω είσαι ανήμπορη τί θες την πρωτομαγιά...

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Μη μου λες να κάτσω εδώ, και δεν σ' ακούω. Οξω χαλάει ο κόσμος, θα πάμε στη Νέα Σμύρνη που θα γίνει φέτος μεγάλη φέστα. Δεν κάθονται να με δέσει. Θα πάω κ' εγώ να δω τον κόσμο, να φέρω πουλούδα. Καλέ μονάχα εσύ κ' η κόρη σου θα τρέχετε παντού.

ΦΙΦΙΝΑ. Καλέ μαμά, στο λέω γιατί σε βαστά πόνος. Να μη κρυολογήσεις κ' έχουμε αρρώστειες.

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Θάρχω να σκάσετε. Στα Πατήσια δεν ήπληγα ποτέ με στη Νέα Σμύρνη θα πάω. Καλέ θα βρω εκεί ούλες μου τση φύληνάδες.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Κι αν αρχίσω να σε πειράζω το στομάχι θα χαλάσεις την παρέα.

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Έχε το νου σου να μη σου χαλάσω την κρούστα. Μητε νάναι ένοι. Ποιές θα ντραπώ; Τση φάτσες; για το Ζούλο με τη γυναίκα του και τη κουμπάρα Ζαχαρώ με τη Μακροϋδες, και την Πέτρανα! Μπα σε καλό σας!

ΦΙΦΙΝΑ. Καλά έλα. Ντύσου ένα χοντρό φουστάνι, πάρε και το μπεζαδάκι σου μαζί.

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Όχι να μη θάλω γούνα. Πόνος είναι και θα μου περάσει.

Σε λίγη ώρα όλα η συντροφιά μπαίνουν στ' αυτοκίνητο συγκοινωνίας και πάνε στη Νέα Σμύρνη. Στο καφενείο κόσμος, μουσικές θηγαλικά. Κοθούνται στην πλατεία σ' ένα ραπεδάκι. Πίνουν τρώνε. Όλοι στο κέφι.

ΖΟΥΛΟΣ. Γειά σου κόνα Μαριόγκα μου με το πριγούλι σου. Έσύ σαι ακόμα φιστικό να μην άσκακαθής. Να τη χαίρεσαι μαστρο Παντελή.

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Νά ζήσης κουμπάρε με τη γλυκειά σου γλώσσα. Στην ύγειά σας. (Πίνει μύτερες).

ΦΙΦΙΝΑ (σιγά). Καλέ μαμά, η μύρα είναι παγωμένη και τα φραγκόμηνλα άγγουρα. Θα σε χαλάσουνε.

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Σώπα μωρή. Έχε το νου σου! Το έγγλέζικο στομάχι. Δόστε λίγη άγγουροσαλάτα κι από δω.

ΖΑΧΑΡΩ. Φάε κουμπάρα μου και δε θλάφτουνε. Τώρα θα μάς μάθουνε γιατροσόφια! Έγώ μιά φορά είχα πόνο και γίνηκα καλά με τα τούγαλα! Στιφτικά, άλλο πού σου λέω.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Μαριόγκα μην τρώς τζά νερα. Κάνε νισάφι!

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Σκάστε. Ήθελ! θυμήθηκα τα νειάτα μου. Αχ! ποῦναί έκεῖνα τα χρόνια! Τι γλέντι στο Μερσινλή και στα πρεβόλια τση Σμύρνης. Άμέ στο Μπαριακλή και στο Χαλκαμπουνάρι; Βάλε ένα κρασί κουμπάρε να πάν οι πίκρες κάτω.

Τραγουδά:
'Αμάν, 'Ανταμομάν!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Έχω καύμοι ποῦναί θουνά
έχτροι ποῦναί θερία.
'Αμάν 'Αμάν!

ΟΛΟΙ. Γειά σου κόνα Μαριόγκα γειά σου! να ζήσης!
ΖΑΧΑΡΩ. Άηδόνι να μην άσκακαθής. Θαρρώ πως ακούω τη συχωρεμένη τη μανούλα σου. Γλυκόφωνες και τραγουδίστρες ούλες σόι σσινά.

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Χορέψτε καλέ κορίτσια. Έγώ σαν ήμουνε σαν έσας χαλούσα κόσμο στο Μπουρνόθα στο Βρούχα και στ' αλανάκι. Άχ νάχα τα νειάτα σας! Άρχίζουν όλοι το χορό και τα τραγούδια.

Άργα μέσα στο αυτοκίνητο συγκοινωνίας όλοι νυσταγμένοι.

ΜΑΡΙΟΓΚΑ (σιγά στην κόρη της). Μπρέ κόρη έχω κάτι γουργουριόματα, κ' ένα ψιλό πονάκι στην κοιλιά.
ΦΙΦΙΝΑ. Δέ στάλεγα! Κάνε ύπομονη ως πού να στέλωμε στο σπίτι να σε έρσώω κάτι.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Άμέ πήγες κ' έφαγες άγγουροσαλάτες και τζάνερα πού να σε πάρη...

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Ήθελ! σφίγγει και πάει. Άχ! έβρωμ μ' έκοψε κρύος!

ΦΙΦΙΝΑ. Δες συμφορά και τί να κάνουμε μεσ' στο αυτοκίνητο! Ήθελ ρεζίλικι!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (σιγά). Νά βασταχτής να μη μάς κάνουνε μασκαράδες εδώ με σα. Τ' ακούεις;

ΜΑΡΙΟΓΚΑ. Καλέ πως να βασταχτώ πού με θερίζει... άχ, άχ... άχ!

Σε λίγο.
ΖΑΧΑΡΩ. Καλέ δε σας φαίνεται πως έχει μιά άσκημη μυρωδιά εδώ μέσα; Κάτι μυρίζει καλέ. Κοίταξε το μωρό σου κουμπάρα Μαρίνα.

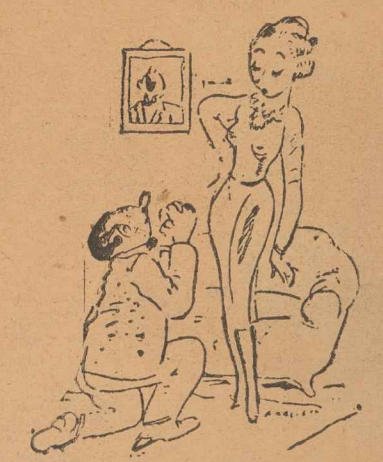
ΜΑΡΙΝΑ. Το μωρό μου; Όχι το πουλάκι μου.
ΟΛΟΙ (πιάνουν τις μύτες). Και τόσα πουλούδα καλέ να μη κάνουνε διαφορά!

ΠΑΝΤΕΛΗΣ (σιγά). Άναθεματισμένη μου τήνε κατάφερες! Πήγε να φάη τον περιδρομο τόσα φρούτα! Νά το πάρη μυρωδιά ο σωφέρης θα μάς δγάλη στο μισό δρόμο.
Στο τέρμα

Όλοι θγαίνουν από το λεωφορείο. Ή Μαριόγκα τελευταία σαν μουδιασμένη.

ΦΙΦΙΝΑ. Καλέ πατέρα ξεχάσαμε το μάη μέσα στο λεωφορείο, το στεφάνι καλέ.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ. Τι μάη και στεφάνι μοῦ γυρεύεις; Ή μάνα σου μάς τον έτοιμασε καλά και τον έχει μαζί της ή άφορσμενή!

—Δεσποινίς, έλπίζω ότι με λίγη καλή θέλησι και με τον καιρό θα μ' αγαπήσετε.
—Αδύνατον. Ή ζωή είναι τόσο σύντομη...

ΕΥΖΩΝ ΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΙΕΣ

Μανούρα π'άρα μ',
Όπους όλους οῦ κουμαράς, Ζαχαρου-ζυμουμέν' π'άρα μ', είπα κι του λόγου μ' να κάνου μινιαν ικδρομη τη διυτέρα μέρα της Λαμπρής. Άρχισα λ'όν να σκιέφτουμι κατά πούθ'νις να τραδή' όντας θυμηθήκα δτ' σ'ου πουνγι μ' δεν είχα παρά μονάχα τρεις κι' ίζινα. Σαφνου μπαίν' σ'ου διμάτιου μ' οῦ Λερής οῦ Άλφασκιάς κρατουλουγώντας ίένα καλαμίδ'.

—Πούδς άπου δδ'νις, οῦρε Λερή, του κρέν' τπρώντας τα οῦνιργα τοῦ ψαρκής.
—Πάου γιά φάρεμα, μοῦ άντικρέν', έρχοι κι τ' λόγου σ'.

—Μετά καράς μ', οῦρε Λερή, αλλά διν έκου παρά τρεις κι' ίζινα.

—Κι νιαυτούν οκδς; Χρήμα διν θα μάς χρειαστή οῦτι δικαρούλα.

—Κι πούδς θα πάμ' σ'η θάλασσα; —Αμ' διν θα πάμ' σ'η θάλασσα. Να θα μποῦμ' σ'όν Βασ'λόκ Κήπου κι θα φαρέφουμ' σ'ις στέρνες τ'. Έκ' κατ' φάρακες μιοή οῦκα οῦ καθένας. Τους είγδα τα προυψές πού είχα πάει γιά να κάνου κατ'.

Μόλ'ς άκ'σα τοῦ σκεδίου του Λερή κόντιφα να κουρλωθώ οῦ έρμου άπου τη χαρά μ'.

—Κι καθόμαστι οῦρε Λερή, του κρέν'. Πάμ' του λ'όν. Ίγώ ίέρχουμι τρικάλα.

—Επ'τα άπου μιοή οῦρούλα, Μανούρα μ', βρισκόμασταν σ'όν Βασ'λόκ Κήπου κι' είχαμ' ριζ' την πρῶτ' άρματουσιά ν'ιτας έρχηπι ίένας άστ'φύλακας κι ρας άρπάξ' άπου του οδέρκου.

—Τι κάν'τι ίδω οῦρε, μάς κρέν'. —Στραφός είσι κι δεν γλιέπς, του άντικρέν', φαρέφουμι.

—Κι ίδω μοῦρε πρῶτι να φαρέφηπι: —Αμ' πού ήθελ ή άφεντιά σ' να πάμ', σ'ου θουνό; του άπάντ'σε οῦ Λερής.

—Ιερτούν ήτανι, Μανούρα μ'. Οῦ άστ'φύλακας άγρίψε, μάς γράψουσε κι τους δυο κι μάς κουβάλ'σε κατ'φθεία σ'ην άστυνομία άπου κι μάς κλείσανε μουνουμιάς σ'ου κρατπτηρίου.

Κι' έτο' οῦτι ίεκδρομη ίέκανα οῦ έρμου, οῦτι φάρια ίέφαγα.

Σε γλυκοσαπάζουμι ίουτουσαπῶς ΘΥΜΙΟΥΣ ΒΙΔΟΥΡΑΣ, οῦλάκ'ρος Διά την άντιγραφην ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

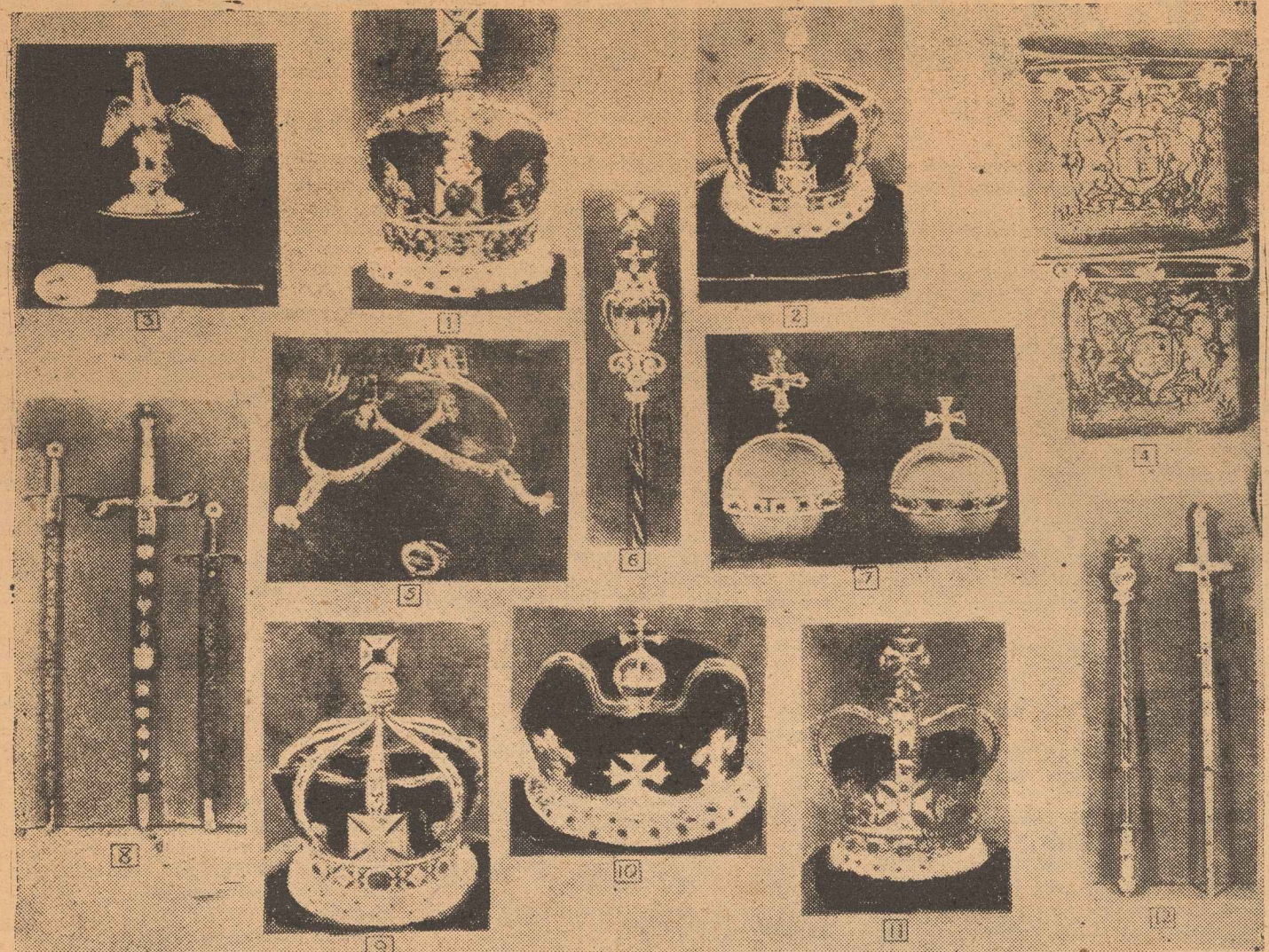

—Γνωρίζετε πολύ τον κύριον Άρχιμπαλδον;
—Νοί, κῆρς άκριδῶς δανείστικα άπ' οῦτον χίλιες δραχμές.
—Τότε δεν τον γνωρίζετε καλά.

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΣΦ

Άπο την στέφιν του Άγγλου Βασιλέως

Τα πολύτιμα άντικείμενα του Στέμματος, τα όποια θα χρησιμοποιηθούν κατά την ήμέραν της στέφως του Γεωργίου ΣΤ' και των όποιων ή αξία άντιπροσωπεύει περίπου μισό έκατομύριο ίο λιρών. 1) Το Στέμμα το έπλεγομενον του Άγίου Έδουάρδου, (περιλαμβάνει 277 μαργαριτάρια, 2785 διαμάντια, 5 ρουμπίνια, 17 σασφείρους και 11 σμαράγδια). 2) Το στέμμα της Βασιλίσσης Μαρίας, το όποιο κατεσκευάσθη κατά την στέφιν του Γεωργίου Ε' (1911), φέρεi έναν άδάμαντα 108 καρατίων, (είναι το περίφημον διαμάντι Κόχ-ι-νδρ). 3) Ή περιστέρα και το ίερόν κοχλιάριο με το όποιον μυρώνουν με έλαιον την κεφαλήν του θασυλέως. 4) Αι κρατικά σάλλιγγες με το θασυλικόν οικόσημον. 5) Τα σπιρούνια του Άγίου Γεωργίου, εκ κθαροῦ χρυσοῦ. 6) Το σκήπτρον του σταυροῦ. 7) Ή σφαίρα. 8) Αι σπάθαι του Κράτους. 9) Το άυτοκρατορικόν στέμμα των Ίνδιων (με 6170 διαμάντια). 10) Το στέμμα του πρίγκηπος της Ουαλίας. 11) Το στέμμα «Άστήρ της Άφρικής» με ίον περίφημον άδάμαντα Κούλιναν. 12) Το σκήπτρον του στέμματος και ή σπάθη της χάριτος.

Ή «ίπταμένη ταυρομάχος»

Ή χορεύτρια Κλάντες Μπόουεν σ' έναν άπό τους πλαστικούς χορούς της κατορθώνει να πηδῶ εις άρκετον ύψος, βοηθουμένη άπό ένα ειδικόν φόρεμα το όποιο μοιάζει με το κόκκινο πανί του ταυρομάχου.

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

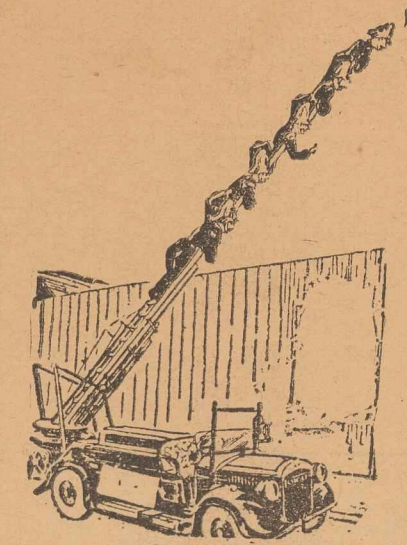

Ό περιφημος «άνθρωπος-πτηνόν» εῦρε τραγικόν θάνατον κατ' αῦτας εις το άεροδρόμιον των Βινσέν (Παρίσι). Άπό άεροπλάνου ίπταμενον εις ύψος 3.000 μέτρων, άφῆθη εις το κενόν χωρίς ν' άνοίξη το άλεξιπτῶτόν του. Ό δυστυχής Κλέυ Σόν έπολιτοποιήθη.

Ίστιά στην Ξηρά

Ένα πρωτότυπον μέσον μεταφοράς γοητοποιούμενον άπό τους ίθαγενείς της Βορείου Κίνας

Ό άρχηγός των πυροσβεστών διατάσσει πάντοτε άσκήσεις όταν γίνεται ποδοσφαιρικόν μάτς.

ΣΤΟ ΜΑΗ

Όταν έρχόσουν άλλοτε με λούλουδα (και μύρα και τί και τί δεν σούφαλλε των παλαδών (ή λύρα! Μά τώρα πιά έπέρασε και ή δική σου (φούρια και ψάλτοι καλλικέλαδοι σου μένουν τα (γαϊδούρια. Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ό λωποδύτης (ηηδώντας άπό το παράθυρο πρὸς τον χονδροκαμμένον οίκοδεσπότη πού μόλις έχει ογκωθῆ: Ψιλά τα χέρια.

Έκείνος: Άδύνατον, φίλε μου! Ή πηζάμα μου δεν έχει κορδόνι...

Στο τράμ. Ό εισπράκτωρ: Το είσιπνρή σ'ας δεν ίσχύει.

Ό επιβάτης: Άδύνατον! Μ' αυτό τοξίδεω ένα μήνα.

Στο τρέινο: Γιατί μπήκες σ'ην πρῶτη θεία;

—Γιατί σ'ην τρίτη μπήκαν οι δανεισται μου!

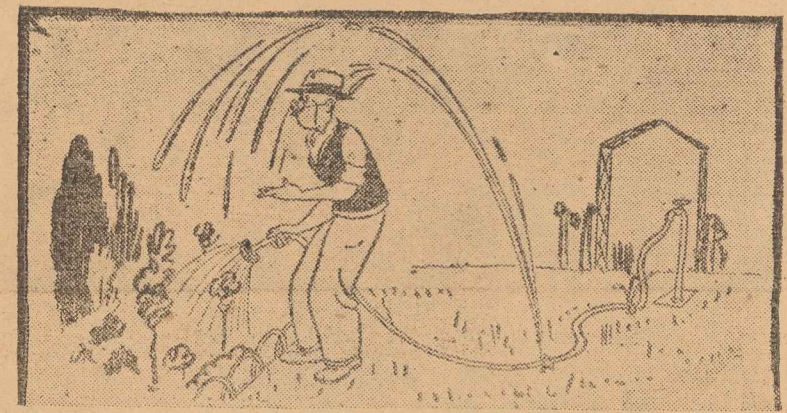
Σε μιά δεξίωσι. (Μιά κυρία τραγουδάει. Κοντά της ένας χονδρός κύριος και ένας άλλος).

Ό άλλος: Γιατί οῦρλιάζει τόσο πολυή κυρία;

Ό χονδρός: Δεν θλέπεις; Τῆς πατάω την οῦρα τῆς φούσας τῆς...

—Θαυμάζω πολύ αῦτον τον τενορο.
—Κι' όμως έχει πτωκή φωνή.
—Νοί, αλλά τον θαυμάζω γιά το θάρρος του.

—Παράξενο πρῶγμα. Κάθε φορά πού πιάνω να ποτίσω, άρχίζει να θρεφν.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)
Δύο νεαρές φίλες, η Έλις Κεράφω και η Ντυμά καλούν μαθήματα φωνητικής μουσικής από τον νεώτερο Χαννές Ρασοιάμ, έναν άνθρωπο 40 περίπου ετών, ο οποίος ο ίδιος προηγουμένως είχε εκδώσει από την γυναικεία του, την διασημή ηθοποιό Κουσεκόβα και ήταν ερωτευμένες και οι δύο μαζί του. Η Έλις Ρασοιάμ πάλι προσέχει περισσότερο την Ντυμά, αλλά υποσέχονται και οι δύο γιατί οι δύο αυτές, οι Ρασοιάμ περιποιείται την άλλη μαθήτριά του, την Λυκάς. Η Ρασοιάμ έλαβε ένα σημαντικό μέρος από την γυναικεία του, την Λυκάς, η οποία πάλι όταν πήγε στο καμπαρί της, εκείνη του είπε ότι το δωμάτιο από δω θα πάει με άλλους και του συνέστησε να την περιμένει στο ξενοδοχείο της. Εκεί ο νεώτερος άφησε να ξεσπάσει όλη η ζηλεια του, αλλά όταν η γυναικεία του γύρισε, το λαμπρόνεο άνα. Σαν απήντησε στο Παρίσι, οι άρχουσες μια ζωή παραλυμένη, αλλά σιγά-σιγά η φωνή του καλούσε. Άρα από μερικούς μήνες οι άρχουσες εμφανίζονται και πάλι στη σκηνή και εναρμονίζονται, συγχρονίζονται τα μαθήματα του στο ξενοδοχείο. Προσέχει από οπτική του τη Ντυμά και την Έλις και τους κάνει διαπαιρέσεις στη κάθε μία με βάση τα μάτια της. Η Ντυμά πάλι, που συνταράσσεται τη νέα γιατί είναι και η ίδια, η Λυκάς, δέχεται στη ζωή της. Η Λυκάς από δολοφονία από το "δεδειγμένο" της άσπιν, που μετέπειτα η Ρασοιάμ εκλέγει ως αντικαταστάτριά της για κάποια παράσταση, την Έλις πάλι μετέπειτα, απειλείται της Ντυμά. Η παράσταση γίνεται και η Έλις πάλι στην σκηνή και τον κατήκοο θριαμβεύει, προετοιμάζοντας τη χλώρα των συμβατικών της.

(Η συνέχισή)

Μερικές από τις μαθήτρες του πιάσαν τον εύρισκαν γελώντας με το λευκό της φόρεμα και τα μακροά μαλλιά της. Τι άστεία που τραγουδούσε!... Χωρίς κομμάτια φωνή!...

—Απλοστάσια γιατί δεν έχει καμιά φωνή!... είπε η μικρούλα Μπαχ.
—Τα καταφέρνει με τα μάτια της, εξήγησε η Γκεράτ Βιντ. Εκείνο το σόλ της ήταν πολύ κακοαλάνια.

Η Έλις στεκόταν παρέει με ένα απλανές μαγικό στο χέλι και κούταζε ασημένια από έλκεντα γαυροφάλα που της είχε προσφέρει σιαμπάλ ο Γκέλφιος. Αυτό—κατά το δικό του τρόπο—ήταν ένα μεγάλο κομμάτι που συνέκρινε πολύ την Έλις.

Τώρα που είχε τελειώσει ένοιωσε ρίγη και πόνο στο κεφάλι. Μια όρμητική επιθυμία την έπιασε για το φως του δωματίου της μητέρας και για τη ρόμνη ντέ σάμπρ που έβαζε, τις νύχτες που περνούσε μισοκοιμισμένη σε μία σάις λόγ, στο δωμάτιο της άρρωστης, όταν η τελευταία είχε άπναι.

—Μη κάνετε τόσο φασαρία, είπε ο Γκέλφιος στα κορίτσια. Είναι κουρασμένη. Αφήστε την ήσυχη! Πηγαίνετε στην αίθουσα ν' ακούσετε την Μπερντένς που παίζει.

—Το «ροτέαυ» ήταν άραιο, είπε στην Έλις, όταν έβριαν άραιο. Ίδιος ο Έκτιν, «δεν μπορώ ν' αποβύγω το θάνατο».

—Η αυτοκτονία!... είπε η Έλις.
—Αυτοκτονία;... γιατί;... Πώς δίνετε τέτοια εξήγησι;

—Το προαισθάνομαι!... Αυτό μονάχα ξέρω, απήντησε η Έλις γυρίζοντας το βλέμμα προς το φως που της έλουζε το πρόσωπο.

—Η πρώτη μελωδία ήταν πολύ άχρωματίστη!... γιατί;

—Το ξέρετε καλά ότι τις πιο πολλές φορές τραγουδούσχημα ίδιος όταν ερίσκω μόνι και αισθάνομαι τον έαυτο μου κάπως κλονισμένο. Άλλα σήμερα, μπροστά σ' όλο τον κόσμο, κι' εγώ δεν ξέρω, μα την αλήθεια, πώς το έπαθα. Ντρέπομαι τώρα γι' αυτό που έγινε!...

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Ρασοιάμ όρμητικά, με απλωμένα τα χέρια προς τη μαθήτριά του, της οποίας η επιτυχία τον έκανε ευτυχισμένο.

Πίσω του γλύστρησε η Ντυμά με τα μάτια φλογισμένα από πυρετό. Χωρίς να πη λέει πήγε και στάθηκε κοντά στο παράθυρο διαγκώνοντας τα χέλια μέχρις αματώσεως.

—Μικρούλα μου, λατρευτή μου μικρούλα!... τι χαρά μου δώσατε! Ελεγε ο Ρασοιάμ, κρατώντας σφιχτά τα χέρια της Έλις.

Κάθισε σ' ένα κάθισμα και την τράβηξε κοντά του, άμμεσα την γόνάτα του, όπως θάκανε μ' ένα παιδάκι.

Ο Θεός μονάχα ξέρει τί γίνεται στο κεφάλι αυτό!... είπε. Έμπρός! Κι' τότε με καμάτια, μικρούλα μαγευτική πριγκίπισσα!... Πρέπει, επί τέλους, να ιδώ μια φορά τα μάτια σας από κοντά!... Ποιος ξέρει πόσες έκπληξεις να κρύβονται εκεί μέσα!...

Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στο προσώπια, που, σιγά-σιγά, έγερνε και τον κυττούσε, τον κυττούσε χωρίς να προφέρει λέξη.

Η Ντυμά έβριαν πάντα κοντά στο πα-

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΗΣ ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ

ρθύρω, ο Γκέλφιος καθόταν στο πιάνο κι' απ' έξω άκούγονταν μουσική του Σοπέν.

Ο Ρασοιάμ κρατούσε σφιχτά τα χέρια της Έλις, κυττώντας την διαρκώς μέσα στα μάτια. Ακουσθήσαν το χαμόγελο που μετεδόληθηκε σ' ένα παράξενο σφοδρό ύφος.

—Ένας θόρυβος γυαλιών που έσπαζαν τότε έκανε να σηκωθούν απότομα.
—Συγγνώμη!... Άκουστηκε η φωνή της Ντυμά... Κάποια άπνοια.

Είχε κινήσει με τη γροθιά της το τζάμι. Στεκόταν εκεί όρθη, τρέμοντας, με τη γροθιά σφιγμένη άκονη, ενώ απ' το γυμνό μελαχρινό μπράτσο της κυλούσε ένα πλατύ αλγάκι αίμα.

—Άργά το θράδυ η Έλις καθόταν στο δωμάτιό της, ευθισμένη στη μελέτη μιας μελωδίας του Μότσαρτ, όταν η υπηρέτρια ήλθε να την ειδοποιήσει ότι η κυρία ξύπνησε...

—Καλά! Έρχομαι άμέσως!... απήντησε η νέα και ξαναεθύσθησε στη μουσική της.

Η υπηρέτρια όμως έμεινε ακίνητη, περιμένοντας.

—Δεσποινίς Έλις, η μητέρα σας είναι πολύ παράξενη άπψε. Φαίνεται γορούμενη...

Η Έλις σηκώθηκε απότομα.

—Πώς;... Χαρούμενη!... η μητέρα!... Έτρεξε γρήγορα στο δωμάτιο της άρρωστης. Η μητέρα ήταν όλομνηχη, μιλούσε δυνατά και πολύ γρήγορα και κάθε τόσο ξέσπαζε σε γέλια.

Η Έλις ανασήκωσε... Άκροασθηκε και σιαμαίσε για ένα λεπτό—ένα λεπτό άτελειωτο—πριν γυρίσει το πόμολο της πόρτας.

Ναι, η μητέρα ήταν εκεί εαυλωμένη και γελούσε, ενώ τα μάτια της γυαλίζουν από πυρετό. Και τα χέρια της στριφογύριζαν ένα γύρω, επάνω στην κουέρετα,

Ο πατέρας της κοιμόταν με το χέρι άκουμπισμένο σέ κάποιο σκέδιο.

σάν μικρά άλυσσοδεμένα ζώα.

—Δεν τον γνώρισε;... Ελεγε με μια παράξενη φωνή. Δεν τον γνώρισε;... το γέρο μπαρμπα-Πέτρο; Τι άστείες που ήταν!... Δεν τον θυμάσαι;... Άννα-Μαρία!... Πόσο γελούσαμε μαζί του τον καιρό πουμύστατε παιδιά!... Θυμάσαι, πώς τον παρίστανε ο Έδουάρδος;...

—Σώπασε και κύτταξε επίμονα την Έλις.

—Μη! Έσύ είσαι Έλις;... είπε, έσύ; Μου φαίνεται πως ήταν έδώ ο άδελφός μου κι' η άδελφή μου... Άλλα, όχι!... είναι η Λιζέ!...

Τα μάτια της άνοιξαν έντελως και το βλέμμα της έγινε τρυφερό. Άλλα τα μικρά της χέρια εξακολουθούσαν να αναζητούν κάτι επάνω στο κρεβάτι.

—Το γιατί! μουρμούρισε η Έλις στην υπηρέτρια, η οποία, χωρίς να περιμένη να της επαναλάβουν τη διαταγή, έβγαλε γρήγορα και σιωπηλά.

—Μητέρα, είπε η Έλις προσπαθώντας να κρατήσει τα άνοπόμενα εκείνα χέρια, που συνέχισαν το κυνηγητό τους επάνω στο μετάνιο σκέπασμα.

—Ναι!... Εκεί!... Κοντά στο ρεμματάκι είχε φείδια!... Πη!... φείδια!...

Η Έλις καθόταν στην άκρη του κρεββατίου με το βλέμμα καρφωμένο στο πρόσωπο της άρρωστης... Άκουγε προσεκτικά τη φωνή της μαμάς, τη φωνή, μάλλον, μιας μικρούλας η οποία έτρεχε γελώντας σ' ένα λειβάδι...

—Τώρα άρχιζει!... τώρα έρχεται ο θάνατος, σκεπτόταν η νέα.

—Τότε ο πατέρας κρεμάσθηκε!... συνέχισε η μαμά, άρχίζοντας πάλι να γελά... Τι άστείο που ήταν!... Κρεμάσθηκε στο σταυλό και κανείς δεν ήθελε να κόψη το σχοινί.

—Ποιος κρεμάσθηκε; ρώτησε η Έλις λαχανιάζοντας.

—Ο πατέρας μας, Άννα-Μαρία!...

—Εμεινες άπολιθωμένη στο στύλο κι' έθαλες τα πέντε δάχτυλά σου στο στόμα απ' την καταπληξή!... Τότε κι' ο Γιάννης έκοψε το σχοινί!...

—Ο παππούς ήταν αυτός, μαμά!... Δεν άκουσα ποτέ να λένε τέτοιο πράγμα.

—Ο παππούς; Έκανε η άρρωστη κλείνοντας τα ταραγμένα μάτια της. Τι είπες; Ποιος είναι;... Δεν τόξερες έσύ, Έλις;... Έγιναν τόσα πράγματα στην οικογένειά μας!... Οι Ρεβιγάρ δεν ήταν ποτέ στα καλά τους!... Ούτε και σύ είσαι καλά κοκομυροβίλα, λατρευτή μου Λιζέ!...

—Ένα τρομερό χαμόγελο διακριτικότητας διέσπειρε για μία στιγμή τα χέλια της. Η καρδιά της Έλις σφίχτηκε από θλίψη.

—Τώρα είσαι μόλις δεκαεπτά χρονών συνέχισε η άρρωστη. Άργότερα, τι θα άπονη;... Άργότερα;... Είσαι εύερεβτή, λεπτοκαμωμένη!... πάντα έχεις κεφαλόπονο!... Ναι, τώρα είσαι δεκαεπτά χρονών!

Για μένα θα άρχισαν μόλις παντρεύηκα. Μετά το πρώτο παιδί! Το ξέρετε; Μου κόστισε τόσο πολύ ο θάνατός του!...

—Ο πυρετός την έπνιγε και κατέβαλε προσπαθείσε για ν' άναμνηση.

—Δεν ήθελα πιά νάχω παιδιά, έξακολουθούσε. Και σένα υπέφερε πολύ για να σέ φέρω στον κόσμο!... Ναι, άγάπη, σένα πολύ τον πατέρα! Πιο πολύ από σένα!... Μη μου κακίωνεις γι' αυτό!...Κι' ώστόσο ήταν πολύ δυστυχισμένος μαζί μου!... Αυτή τη στιγμή είναι εκεί ψηλά!... Δουλεύει, Έλις! Έτσι δεν είναι;... Εκεί πάνω και δουλεύει!...

—Ναι, μητέρα...

—Δεν πρέπει να κατέβη!... Μου το άπογενασε!... Μόνο όταν θάχουν τελειώσει όλα!... Τελειώσαν!...

—Ένας θαδός άναστεναγμός δειγδήθηκε απ' το στήθος της, τον όποιον άκολουθούσε ένας παράξενος και φρικτός ρόγχος.

—Η Έλις μόλις κατάρθρωσε να νικήσει ένα λυγμό.

—Έλις, μουρμούρισε σιγά η άρρωστη, το σκέφθηκα συχνά, αυτό; το σπύτι μας είναι άρρωστο!... Οι τοίχοι, τα έπιπλα, όλα τα πράγματα είναι άρρωστα και γέρικα! Δεν το πρόσεες ποτέ; Είναι γραμμένο στη βίβλο ότι άπάργουν σπύτια μολυσμένα από λεπτά!... Η λέπρα!... Πη!...

Η φωνή της έγινε τόσο δυνατή και τόσο όρμητική, που η Έλις τριποκρατημένη, άρπαξε τα άδύνατα χέρια και τα κράτησε στα δικά της.

—Α! να!... τελείωσε! είπε η μητέρα ήσυχάζοντας απότομα.

Γύρισε λίγο πλάγια στο κεφάλι, έκλεισε τα μάτια και άώπασε...

—Άργότερα ήρθε ο γιστερός. Έπιασε το σφιγμό, άνασχηκώς τα διαφανή βλέφαρα και έσοκέπασε δύο τρομακτικά σκοτεινά μάτια που πέθαναν!... Άκροασθηκε την άνασθη, που έσφαιγε γοργά και κανονικά, και γύρισε προς την Έλις:

—Είναι η άπελευθέρωσις! είπες σιγά, άκουμπώντας παρηγορητικά στον ώμο της το δυσάρεστο θερμό χέρι του. Οι πνεύμονες είναι παργαγμιόμιοι, αύριο η καρδιά θα άδυνατήση και... τώρα δεν μās μένει πιά παρά να π ε ρ ι μ ε ν ω μ ε ! "Οχι πιά μορφίνη!... Η άρρωστη, δεν έχει πιά τις αισθήσεις της κι' έτσι δεν ύποφέρει!...

Πήγε προς την πόρτα

—Για τί δήποτε σιμά, είπες θγαίνοντας, με άδουπείστε στο σπύτι μου.

—Η Έλις τον συνόδευσε ως τη σκάλα.

—Θά υπέφερε τρία χρόνια είπες ο γιστερός, ενώ κατέβαινε...

—Η Έλις τον κύτταξε χωρίς να καταλαβαίνει τι της έλεγε. Το μολύδι της έτρεχε άλλο. Ένα κενό, όλο φωτιά και ξερό, άνοιγόταν μέσα της. Ξαφνικά σιγή.

—Έώρα πιά η μητέρα πεθαίνει! σκέφθηκε.

Της φάνηκε πως το φόνος αυτό δυνατά. Τόσο η σκέψις της ήταν ίσχυρη και έντονη.

—Δεσποινίς Έλις, είπες η υπηρέτρια,

—Η «ΣΦΑΙΡΑ»

Σχεδόν από τ'ό πρώτο χρόνο το γάμου μου, κατάλαβα πως ο άνδρας μας μου έκρυβε κάτι το πολύ σοβαρό. Κρατούσε μυστικό κάτι που δεν ήταν άπολύτως έν τάξει.

Φοβόμουν ν' άνακαλύψω την αλήθεια και προσπαθούσα να πείσω τον έαυτό μου ότι οι άκείφεις κι' αυτόν ήταν φαντασιώδεις και ότι πίστευα σε άνόητα πράγματα.

Ο Κάρλος, έν τούτοις, είχε φίλους που δεν μου άρεσαν. Πολύς φορές κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια για να περιποιηθώ κανέναν απ' αυτούς όταν τον έφερνε στο σπίτι και του έκανε τραπέζι. Δυστυχώς όμως δεν είχα καμιά έπιρροή επάνω του κι' ήταν άρεκτο να έκρησσο μια μου έπιθυμία για να κινή άκρίβως το αντίθετο.

Σιγά-σιγά άρχισα να νιώθω για τους φίλους του Κάρλου μια τρομερή αντίπαθεια, την όποιαν όμως προσπαθούσα να κτανικώ και να μνή έκδηλάνω. Έκείνος δεν μπορούσε να αντίπαθη στην πάλιν που γινόταν μέσα μου και μου καταρράκωνε την ψυχή με την συμπεριφορά του σε σημείο που κάθε αισθημα γι' αυτόν σιγά-σιγά έδωθε από την ψυχή μου.

Ο Κάρλος ήταν άπότομος, νευρικός: για το τίποτε γινόταν έξω φρενών. Μία μέρα που γύρισε στο σπίτι με το πρόσωπο λιγότερο κατασφισμένο από το σύνηθες, όρθικα την εύκαιρία να του πω ότι πολύ σύντομα θα είχαμε ένα παιδάκι. Με κύτταξε μ' άγριεμένη βλέμμα και μου άπάντησε με σκληρή φωνή:

—Κι' αυτό άκούη!

Για κείνο που ήταν γιά μένα η μεγαλύτερη δικαιοσύνη της ζωής μου, δεν μπορούσε να μου πη τίποτε καλύτερο.

Ο χαρακτήρας του χειρότερου περισσότερο όσο η κατάσταση η δική μου γινόταν πιο σοβαρά. Πέρασα φρικτούς μήνες κι' έπειδή ή άννη!... μου δεν ήταν καθόλου καλή, πηγαίνα συχνά στον καθνητή Στέζμανν, διάσημο γυναικολόγο, για βεραπειά.

Ο καθνητής δεν έργασε με πη πως ήμουν περισσότερο άρρωστη ψυχικά παρά σωματικά και κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να με παρηγορήσει.

«Μείνετε ήσυχη, μου έβγαλε, όλα θα πάνε καλά. Μην ταρασσώσε κι' έχετε πίστι στο πλάσμα που θα γεννηθή και που θα είναι για σας η πηγή κάθε χαράς!...»

Μου μιλούσε πάντα με γλυκύτητα και το διαπεραστικό βλέμμα του άρχισε να μου μεταδίδει μια παράξενη παρηγοριά.

Μία μέρα, που ήμουν πολύ λυπημένη κι' ένοιωθα μιά άφάνταστη ψυχική κατάπτοι, του περιέγραφα κλαίγοντας τον έφιόλτη που με κατέτρωγε κι' από τη στιγμή εκείνη οι έπισκέψεις μου άρχισαν να γίνονται συχνότερες.

Οι μήνες κυλούσαν πολύ γρήγορα κι' ένα θράδυ που ο άνδρας μου, όπως πάντα, δεν ήταν στο σπίτι, ένοιωσα τους πρώτους πόνους του τοκετού. Ήμουν μόνη. Θάρρεπε να τηλεφωνήσω. Άλλα ποιών μπορούσα να καλέσω; Έναν γείτονα; Τον καθνητή Στέζμανν; Ναι, αυτό έκανα, αλλά κανείς δεν απήντησε στο τηλεφώνημά μου ενώ οι πόνοι γινόταν άδυνα και πιο άφρητοι. Άπεληπιόμην, πήγα και κτύπησα την πόρτα των γειτόνων μου και σε λίγη ώρα άρισκόμουν στη μπικρή άνασθη της κυρίας Μερτέρ, ενώ ο σάβανος της προσέερετο να πάει να βοηθ τον άνδρα μου.

Έγινε από λίγη ώρα ο κύριος Μερτέρ έπείσσεψε άκολουθούμενος από τον Κάρλο. Είδα τον ήνδρα μου να μπαίνει στο δωμάτιο με το πρόσωπο κατακόκκινο και μ' ένα άσχημο φως στα μάτια του.

Γιατί ήταν τόσο σκληρός μαζί μου; Σκέφθηκα το παιδάκι που έπρόκειτο να γεννηθή κι' ήλπισα ότι ίσως άργότερα θα μπορούσε να διώξη με τα μικρά ρόδινα χεράκια του τα σύννεφα που κώριζαν έμένα από τον Κάρλο.

Τις σκέψεις όμως αυτές διέκοψε η άπότημη φωνή του:

—Τι περιμένουμε; Βιάζομαι!...

Δεν θα ξεχάσω ποτέ την διαδρομή που κάναμε από το σπίτι ως την κλινική, με το αυτοκίνητο που ο άνδρας μου άδηνούσε με καταπληκτική ταχύτητα. Τον ήκεται να έλαττωη τον δρόμο, αλλά έκείνος μου άπαντούσε με μουρμουριά, άπότομα κι' άκατανόητα λόγια.

Για μία στιγμή άκουσα έναν δυνατό κρότο, σαν κάτι να έσπασε... άκουσα φωνές, είδα να τρέχει κόσμος κι' ύστερα... τίποτε άλλο...

Σαν σε άνειρο, είδα πως άρισκόμουν επάνω στα κύματα μιας περιέργης θαλάσσης ένοιωθα μια άπονηκτική μυρωδιά κι' άργότερα είδα μερικές λευκές ολουέττες που έκινούντο σαν φαντάσματα.

Άκουσα μερικές φωνές που μιλούσαν για μένα κι' έλεγαν ότι άρισκόμουν σε μεγάλο κίνδυνο.

Δεν φοβόμουν όμως καθόλου. Μία ύφανη γαλήνη είχε άγκαλιάσει την καρδιά μου κι' έξάπλωνε σ' όλη μου την ύπαρξη ένα άνέκφραστο είδος ευδαιμονίας. Έγινε, για μία στιγμή, θυμήθηκα τις άγωνιώδεις στιγμές που πέρασα λίγο πριν και ρώτησα:

—Πέθανε;

—Όχι, μου άπάντησε ο καθνητής. Είναι ένα υγιέστατο παιδάκι.

—Σανάκλεισα τα μάτια, συγκρατώντας την άνασθη μου άνικαν για κάθε κίνηση, με το κορμί πονεμένο, σαν να με κτύπησαν πολύ δυνατά. Έπρεπε να τα ξεχάσω όλα και πρό πάντων τον άνδρα μου.

Έγινε από μερικές μέρες άφικα την κλινική όπου έτυχα έξαιρετικής περιποίησης έκ μερους του καθνητού Στέζμανν και γύρισα στο σπίτι μου με το παιδί μου στην άγκαλιά και με την έλπιδα στην ψυχή, ότι θ' άντικρυς καλύτερες ήμέρες στη ζωή μου.

Παρ' όλες όμως τις προσπάθειές μου, τα πράγματα έξηκολούθησαν όπως πριν.

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

...ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΟΦΕΡΗΣ ΠΙΑ!...

ΥΠΟ ΕΝΤΝΑ ΒΑΛΤΕΡ

κή, με το αυτοκίνητο που ο άνδρας μου άδηνούσε με καταπληκτική ταχύτητα. Τον ήκεται να έλαττωη τον δρόμο, αλλά έκείνος μου άπαντούσε με μουρμουριά, άπότομα κι' άκατανόητα λόγια.

Για μία στιγμή άκουσα έναν δυνατό κρότο, σαν κάτι να έσπασε... άκουσα φωνές, είδα να τρέχει κόσμος κι' ύστερα... τίποτε άλλο...

Σαν σε άνειρο, είδα πως άρισκόμουν επάνω στα κύματα μιας περιέργης θαλάσσης ένοιωθα μια άπονηκτική μυρωδιά κι' άργότερα είδα μερικές λευκές ολουέττες που έκινούντο σαν φαντάσματα.

Άκουσα μερικές φωνές που μιλούσαν για μένα κι' έλεγαν ότι άρισκόμουν σε μεγάλο κίνδυνο.

Δεν φοβόμουν όμως καθόλου. Μία ύφανη γαλήνη είχε άγκαλιάσει την καρδιά μου κι' έξάπλωνε σ' όλη μου την ύπαρξη ένα άνέκφραστο είδος ευδαιμονίας. Έγινε, για μία στιγμή, θυμήθηκα τις άγωνιώδεις στιγμές που πέρασα λίγο πριν και ρώτησα:

—Πέθανε;

—Όχι, μου άπάντησε ο καθνητής. Είναι ένα υγιέστατο παιδάκι.

—Σανάκλεισα τα μάτια, συγκρατώντας την άνασθη μου άνικαν για κάθε κίνηση, με το κορμί πονεμένο, σαν να με κτύπησαν πολύ δυνατά. Έπρεπε να τα ξεχάσω όλα και πρό πάντων τον άνδρα μου.

Έγινε από μερικές μέρες άφικα την κλινική όπου έτυχα έξαιρετικής περιποίησης έκ μερους του καθνητού Στέζμανν και γύρισα στο σπίτι μου με το παιδί μου στην άγκαλιά και με την έλπιδα στην ψυχή, ότι θ' άντικρυς καλύτερες ήμέρες στη ζωή μου.

Παρ' όλες όμως τις προσπάθειές μου, τα πράγματα έξηκολούθησαν όπως πριν.

—Οχι, είπε ο γιατρός, είναι ένα υπέροχο αγόρακι.

Ο Κάρλος έκανε παρέα με ύποπτα πρόσωπα. Μα πιά ήταν αυτά; Γιατί ήταν τόσο έπιφυλακτικός και μυστηριώδης μαζί μου;

Ένα θράδυ, μερικές έβδομάδες μετά τον τοκετό, ο Κάρλος γύρισε στο σπίτι πιο κατασφισμένος και πιο σκεπτικός από κάθε άλλη φορά.

Στο τραπέζι, κατάλαβα πως δεν έδινε τα μάτια του από το παράθυρο της τραπεζαρίας, και μετά το δείπνο, κατέβαινε τρέχοντας στο γκαράζ όπου τον περιέμεναν δύο ύποπτα άτομα.

Το άλλο θράδυ έγιναν πάλι τα ίδια κι' όταν κατά τα μεσάνυχτα γύρισε σπίτι, τον ρώτησα με τρόπο ποιοι ήταν αυτοί οι φίλοι του. Ταράχτηκε και μου άπάντησε με άόριστα λόγια άποφευγώντας να μου δώρη άσυγκριμένη άπάντησι.

Την άλλη μέρα, άφου δεδαιώθηκα ότι άπουσίαζε, κατέβηκα στο γκαράζ, άποασομένη ν' άνακαλύψω τι έκανε όταν κατέβαινε κάτω. Στην άρχη δεν πρόσεξα τίποτε το ύποπτο, σε λίγο όμως άτελήθηκα ότι μερικά κιώτια τα όποια είχαμε χρησιμοποιήσει κατά την μετακίνή μας, είχαν εξαφανισθή και στη θέση τους υπήρχε ένας σωρός από σκουπίδια και χαρτιά. Με χέρια που έτρεμαν, έψαξα ανάμεσα σ' αυτά και κατάπληκτη είδα ότι στον τοίχο ήταν μία τρύπα αρκετά μεγάλη μέσα στην όποιαν ήταν κρυμμένοι μερικοί μικροί σάοκι και άρεκα μικρά θέματα τυλιγμένα σε χαρτιά.

Για μία στιγμή ένοιωσα να σφίγγεται η καρδιά μου... Τα σακουλάκια ήταν γεμάτα καπνό και στα χαρτιά ήταν τυλιγμένα μιά λευκή σκόνη... Λαθρεμπόριο! Σανάδαλα τα πράγματα στη θέση τους και πήρα την άποφάσι να μιλήσω στον άνδρα μου

Μετά μιάν έβδομάδα περίπου, διάβασα στις έφημερίδες τις λεπτομέρειες του τραγικού θανάτου του Κάρλου. Τον είχαν δολοφονήσει οι σύντροφοί του και του έκλεψαν όλο τα λαθραία εμπόρευμα, έπειδή είχε άρνηση να τους δώσει ένα χρηματικόν ποσόν που του ζητούσαν.

Είχα ύποφέρει τόσο πολύ ως τότε, ώτε παρ' όλη την άγάπη που είχα στο παιδί μου, δεν κατάρθωνα ν' άναρρώσω. Ο καθνητής Στέζμανν έρχοταν πάλι συχνά και μ' έβρισκε. Φρόντιζε για μένα και για το παιδί μου κατά τρόπο πολύ συγκινητικό.

—Μαρία, πρέπει να σάς μιλήσω... μου είπε ένα θράδυ.

Τον κύτταξε μ' άνόηχο βλέμμα. Έκείνος μου είπε πράγματα τόσο άμορφα, ώστε έκαναν την ψυχή μου να νιώσει μιά άπεραντή γαλήνη κι' εύτυχια. Και τόσο πλημύρισε την καρδιά μου η γλυκύτης της ζωής, η άνακούφισις κι' η άγάπη, ώστε δεν πίστευα σ' ό,τι άκουσα και τον ρώτησα:

—Και νομίζεις πως μπορούμε να ζήσουμε πιά!

—Βέβαια, άγαπητή μου, μου άπάντησε. Ύποφερες πολύ στη ζωή σου, αλλά τώρα θα τα ξεχάσεις όλα και δεν θα ύποφερης πιά!

Άπλωσα τα χέρια μου γύρω στον λαιμό του και τον ήλπισα μ' ένα σφίξιμα στην ψυχή δυνατό και γλυκό, τέτοιο που δεν είχα νιώσει ποτέ άλλοτε στη ζωή μου.

Μπορούσα πιά να ζήσω, εύτυχισμένη και άναμνημένη. Πάρα το παιδί μου στις άγκαλιάς μου και το καταπληκτικό το άγκέλισμα κι' αυτός, λέγοντάς μου:

—Μαρία, το παιδί μας...

Ε. ΒΑΛΤΕΡ

μπορούσε να με τιμωρήσει.

Σαοτιομένη, προσδεδημένη και ταπεινωμένη, πήγα να κοιμηθώ κι' άγκαλιάζοντας το παιδί μου ήλπισα ότι θ' άφαισώνομουν όλόκληρη σ' αυτό.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα άκουσα κάποιον θόρυβο στο γκαράζ... Άσφαλώς, ο άνδρας μου και οι σύντροφοί του θάκρυαν κι' άλλο λαθραίο εμπόρευμα.

Οι δυνατόες και τραχείες φωνές μιάς ζωηράς συζητήσεως έφτασαν ως τ' αυτιά μου κι' άμέσως κατόπιν ένας γδούπος και γρήγορο βήματα.

Μέσα στη σιωπή άκούσαν τώρα ένα μωγγύρισμα. Δεν όρθικα τη δύναμη να σκευάσει ούτε καν να κινήθω. Η καρδιά μου κτυπούσε δυνατά και το σώμα μου ήταν υποκείμενο από έναν κρύο ιδρώτα.

Εμείνα σάν καρφωμένη στη θέση μου, ενώ το μακρινό μωγγύρισμα όλοένα και γινόταν άσθενέστερο.

Κατάδύλωση μιάν ύπερανθρώπινη προσπάθεια, σκευάθηκα και κατέδηκα τις σκάλες.

Τα μάτια μου άντίκρυσαν ένα φοβερό θέαμα: έλαμινωμένο από πλακόστρωτο άναίσθητος και γεμάτος αίματα, όρισκόταν ο άνδρας μου άνάμεσα σε σπασιμένα κιώτια, πακέτα και κουρέλια.

Εοκψα κοντά του και του φώναξα: «Ήταν νεκρός!»

Φώναξε, ούρλιασα, μαζεύτηκε κόσμος και λιποθύηα.

Όταν συνήλθα βρέθηκα σ' ένα νοσοκομειακό κρεβάτι πρηγνισμένο από σκούρες ολουέττες. Στο προσέφαλό μου στεκόταν ένας γιατρός: ο καθνητής Στέζμανν.

Έγινε από μερικές μέρες ο γιατρός μου έλπιζε ότι ο άνδρας μου δολοφονήθηκε κι' ότι η κηδεία του έγινε ενώ εγώ άρισκόμουν σ' ένα άφανταστο παράλρημα. Το παιδί μου, όπως με δειλάσως, είχε δοθή σε μία τροφή της κλινικής.

Πέρασαν μερικές ήμέρες άκόμη όταν ήλθε ένας άστομικός και με υπέβαλε σ' έξανθήκη άνάγκη. Του είπα ότι ήθερα.

Μετά μιάν έβδομάδα περίπου, διάβασα στις έφημερίδες τις λεπτομέρειες του τραγικού θανάτου του Κάρλου. Τον είχαν δολοφονήσει οι σύντροφοί του και του έκλεψαν όλο τα λαθραία

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ, ΕΝΑ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΦΑΡΑΤΣΙ

—Πύρ! ακούστηκε μία φωνή θρακινή άπο θυμό.

Μία και μόνη φλόγα θύγkε από τὰ είκοσι όπλα. Ή θανατφόρος όμοθροντία έπιλξε τόν Ιερώνυμο, τού κομμάτιος τού σπύδος και τού πρόσωπο. Τό όμμα τού σωρίστηκε στό έδαφος. Ένας μορφαμός στό πρόσωπό του έδειξε τόν άφάνταστο πόνο πού έννοιωσε. Μερικές συσπάσεις τών άκρων και κατόπιν κομμία κίνησης, οιωπή απόλυτη, ενώ ό ήλιος προβάλλε δειλά επάνω από τού μοναστήρι. Άουλα της Ίσπανίας, ύστερ από τήν όλονύκτι μάχη. Οί άντίπαλοι τόν κάφωσαν στόν τοίχο μέ είκοσι σφαίρες στό σπύδος.

Τήν ίδια στιγμή πού άντίκησε ή όμοθροντία τού θανάτου πού σταμάτησε ή μαρτυρική ζωή τού μοναχού της Άουλας, κοντά σ' ένα τάφο τού κοιμητηρίου τού Μοναρχάρης ένα πύμα: ό σφαλός θ' άναρπάσθηκε Ζελλέρ. Γιατί, πρό κομμίας χρόνων κ' άκρίβους τήν χαρραυή της 15 Οκτωβρίου 1917, μία όλλη όμοθροντία από τά ντουφέκια μιάς διμοιρίας άσπαιρούσε τή ζωή της ώραιότατης Μαργαρίτας Ζελλέρ, πρώην χορευτήρας, πού κατεδικάσθη είς θάνατον έπειδή ήταν κατόχοσ εις όδους της Γαλλίας.

Ή ήκω της όμοθροντίας έκείνης της 15ης Οκτωβρίου τού 1917 είχε φυλάσει μέσα στόν καρδιά τού Πιέρ Μοισάκ, τού δυστυχισμένου έραστή της, έκείνου ό όποιος, είκοσι χρόνια άργότερα, άφού πέρασε μία μαρτυρική ζωή μέσα στό μοναστήρι της Άουλας, επήνευρό με θρή τόν ίδιο θάνατο μέσα στην ίσπανική έπανάσταση.

Ή Μαργαρίτα Ζελλέρ: Μάτα Χάρι. Ή ώραιότατη και θελκτική χορεύτρια είχε φθάσει στό κορυφώμα της έπιτυχίας της. Ή σαγήνη της ήξαλωτίζε τούς άνδρες πού τήν έπιλάοιζαν. Τά θερμά και γλυκά της χείλια είχαν δημιουργήσει τή φήμη μορφαίας γυναικός.

Ισχυρογώνιμων και σκληροκόρδη, άσυνκίνητη και ακατάδεκτη καθώς ήταν, δέχονταν αδιάφορα τόν θαυμασμό τών φίλων της.

Ήταν άκόμη ή εποχή κατά τήν όποιαν οι άνδρες μπορούσαν να κάμουν όποια όληποτε τρέλλα γιά τήν άγάπη μιάς γυναικός, ή ρωμαντική προπολεμική εποχή. Οί άνδρες πίστευαν άκόμη στίς μοιρίες γυναικές. Για ένα χάδι ή γιά μία ματιά σκορπούσαν στό πόδια της όλόκληρες περιουσίες κ' έθυσιαζαν κ' ατή τή ζωή τους: ή άνδρωπότης ήταν άρρωστη και σκεδόν είχαν άναγκή της άιμπαρής ήρωαντικότητας τού πολέμου.

Άπό όλους τούς θαυμαστές της Μάτα Χάρι, ό πιο λεπτός και πιο φλογερός, ό πιο ποθητός και πιο άτυχος ήταν ό Πιέρ ντε Μοισάκ. Ήταν ένας νέος συμπαθητικός, πλούσιος, κ' είχε έρωτευθεί μέ πάθος τήν ώραια και σκληρή έκείνη γυναικία. Ή άγάπη τού ίκανοποιείτο μέ έλατιστα πράγματα: μ' ένα χαμόγελο, μ' ένα χαϊρώσιμό, μέ μία θερμή φράση, μέ ένα υπιλιέτο ευχαριστιών (για τά ώραια μπουκετό του) ή (για τά θαύματα μαργαριταρένιο περιδερμαίο του).

Ή χορεύτρια ατή δέν ήταν μία γυναικία πού μπορούσε γιά τήν κατακτητή κανείς τήν καρδιά μ' έρωτικά λόγια, αλλ' ούτε και μέ τά πολύτιμα όωρα τού Πιέρ. Ποτέ τά χείλη τού νέου δέν είχαν άκούμπησει στό παχούλο χέρι της Χάρι, γιατί... ό νέος πού τήν αγαπούσε μέ τά φάνταστο πάθος δέν της έέντευπε καμμία άγάπη.

Έτσι πέρασαν μήνες ως πού μία μέρα άντίκησε σ' όλη τήν Εύρώπη τó σάλλισμα τού πολέμου.

Οί έλασφόντες, οι τρέλλες, οι άγάπες, εδούσαν διά μιάς. Παντού άκούγονταν σαρδρές συζητήσεις.

Ο Πιέρ ήταν πολύ νέος τότε γιά να λάβη μέρος στόν πόλεμο και γι' αυτό έζήτησε τήν άνακούφιση κοντά στην γυναικία πού άγαπούσε. Ή Μάτα Χάρι όμως είχε φύγει από τó Παρίσι. Πού πήγε; Μάστια ό Πιέρ προσέλαθε να τó μέρη. Τήν ζαναίσε μετά μιάν έδωμάδα μέσα στό πολυτέλες σαλόνι της? Όχι, δέν ήσαν πιά εύθυμα ούτε ατή ούτε τó περιβάλλον της: Οί νεαροί είχαν φύγει γιά τó μέτωπο κ' οι γέροιο λυπόνταν πού δέν μπορούσαν να τούς άκο-

λουθήσουν. Ή Μάτα Χάρι φαίνονταν σάν ένα άνησυχα κελιδόνι. Μυστηριώδη ταξίδια τήν άπεμάκρυναν συχνά από τó Παρίσι. Κι' όταν επήστρεφε, γιά να δείκνυ τόν πατριωτισμό της, καλούσε στό σαλόνι της πολλούς άξιωματικούς πού επήστρεφαν άνήκανοι πιά από τó μέτωπο, καθώς επίσης προσακούους κ' άξιωματικούς τού Έπιτελείου. Ένδιαφερόταν πολύ γιά τίσ μάχες και τά λόγια της πού ήσαν γεμάτα ένθουσιασμό, εσαήνευαν.

Ο Πιέρ ντε Μοισάκ, πού τήν αγαπούσε άκόμη μέ τó ίδιο, τó πρώτο του πάθος, άπελπιζόταν θλέποντάς τήν να γυκαταλείπη συχνά τήν πρωτεύουσα. Έπειδή δέν κατάρθωνε ν' αγαπηθεί, όπως επιθυμούσε, άπεφάσισε να μένη μαζί της όσο μπορούσε περισσότερο. Κάθε ταξίδι της Μάτα Χάρι, τού φαίνονταν σάν μία κλοπή. Όταν όμως βρισκόταν στό Παρίσι, ή γυναικία ατή ήταν τόσο γλυκειά και ποθητή, ώστε τόν έκανε να ξεχνά τή λήπη πού δοκίμαζε στίς μυστηριώδεις εξαφανίσεις της.

Δέν άργησε όμως να έλθρ κ' ή ώρα του. Τόν έκάλεσαν υπό τά όπλα, φόρεσε τή στολή κ' έφυγε γιά τó μέτωπο. Ή Μάτα τόν συνάδευσε τότε ώς σκεδόν τίσ πρώτες γραμμές. Οί τελευταίες άρες πού προηγήθηκαν τού σκληρού χωριμού, ύπήρξαν γεμάτες έρωτα. Ο Πιέρ δέν εφρόντισε να έξέταση τήν έξοφνηκήν άλλαγή της. Μόλιος από τó πάθος του είχε νικήσει τήν καρδιά της. Ύστερα ή καρδιά του γέμισε από αμφιβολίες, βέβαιος να έξηγηση τήν έξοφνηκή άλλαγή τής γυναικός πού αγαπούσε και σκέφθηκε πώς ίσως να έννοιωσε μιάν άγάπη γι' αυτόν έπειδή τόν συνάδευσε

τήν άπελευθερώση. Ή προσπάθειά του ήταν πολύ λεπτή και πολύ δύσκολη, έπειδή ήταν και μάχιμος άξιωματικός. Μάλιστα πολλές φορές υπεβλήθη είς άτελείωτες άνακρίσεις γιά ν' άποδείξη ότι δέν είχε καμμία σκέση μέ τήν κατάσκοπο. Κατάσκοπος! Ατή ή λέξις τόν έκανε να ύποπέρη σκληρά.

Ήταν δυνατόν να είχε προδώσει τήν Γαλλία ή Μάτα Χάρι.

Έτσι, λοιπόν, παλαιόντας έναντίον άνυπερβλήτων δυσκολιών, άπεπειράθη να πείση αναιτάτους άξιωματικούς, ν' άποδώσουν δικαιοσύνη στην γυναικία της ψυχής του. Δέν κατάρθωσαν όμως τίποτε και έσκέφθη τότε να μεταχειρισθεί παρόμοια μέσα. Πλούσιος καθώς ήταν και διατεθειμένος να δαπανήση έλακλήρη τήν περιουσία του, έδωσε τέρρατια χρηματικά ποσά σε πολλούς πού τόν περιτριβύριζαν γιά να τόν εκμεταλλευθούν. Τόν έπεισαν πού δέν είχε πάλι τά χρήματα θά μπορούσαν να δωροδοκήσουν τούς δρομολυτάκας ν' άφήσουν τήν Μάτα να δρομπεύουν.

Ή δρομπεύση άνεβάλλετο όλοένα έως ότου τέλος έφθασε κ' ή ήμερα της δίκες.

Ή Μάτα Χάρι κατεδικάσθη είς θάνατον.

Ο Πιέρ ντε Μοισάκ είδε ότι έφθανε ή παρομνήνη τής θανατικής εκτέλεσως. Μία έλπις σπιρπιάς έπλημμυρίσε τήν καρδιά του: Ο ψεύτικος ντουφεκιόμας.

Οί διάφοροι εκμεταλλευταί του τού έτόνυναν τήν ιδέα. Θα κατάρθωναν να πυροβολήση μέ άσφαιρα πυρά τó εκτελεστικό άπόσπασμα κ' ή Μάτα Χάρι θά

κείνη τή σκηνή. Άσφαλώς θά είχε παίξει θαυμάσια τόν τραγικό ρόλο της, θά πεσε σάν μεγάλη κολλιτέχνις πού ήταν.

Όταν όμως διεπίστωσε ότι ό τυφεκιόμας ύπήρξε πραγματικός, όταν βεβαίως ήθελε ότι ποτέ πιά δέν θ' άγκάλιαζε τó χυτό κορμί της άγαπημένης του, έννοιωσε στήν ψυχή του άνέκφραστο πόνο και τού φάνηκε ότι τó λογικό του τόν έγκατέλειπε.

Στήν Άουλα ύπάρχει ένα μοναστήρι. Παλαιοί και φθαρμένοι τοίχοι τó περιβάλλουν και πίσω απ' αυτούς ύπάρχει κήπος. Καί μερικοί άνθρωποι πού ξεκαούν τή ζωή κ' αφερωθήκαν στην προσευχή και στόν θεό, ζούν άγνωστοι κ' έκείνου τόν τάφο.

Άλλά ό πιο μυστηριώδης, ό πιο συνεσταμένος απ' όλους τούς μοναχούς ήταν ό πάτερ Ματθαίος. Τό θέλημα του πολλές φορές γινόταν άνειρήστο. Τό ρυτιδωμένο μέτωπό του τόν έκανε πάντα σκυφτό: Άφηνοντας έξωσες όπ' έζησε κάποτε μέσα στους πολυθύρρους κύκλους και δέν θυμότανε πιά ότι ήταν μία φορά πλούσιος κ' ήρώας νέος. Ότι ήταν ό Πιέρ ντε Μοισάκ.

Τώρα φορούσε τó ταπεινό καλονηρικό ράσο. Καμμία φορά όμως κάποια άνάμνηση τόν έκανε να ύποπέρη.

Τό παρελθόν ζαναγύριζε στή μνήμη του, μαζί μ' όλα τού τά φαντάσματα και μέ τήν όπτασία της ώραιότατης έκείνης γυναικός πού στεκόταν μπροστά τó εκτελεστικό άπόσπασμα γιάτί ήταν μία κατάσκοπος!

Κατάσκοπος: Ένοχος! Όυτε ως Πιέρ ντε Μοισάκ ούτε ως πάτερ Ματθαίος, μπόρεσε ποτέ να πιστέψη ότι ή γυναικία πού αγαπούσε ήταν μία κατάσκοπος. Όχι, ήταν άθώα!

Ύστερα, ό πάτερ Ματθαίος έμπαινε στην εκκλησία τού μοναστηρίου, γονατίζε και προσευχόταν γιά τήν ψυχή της. Πέρασαν πέντε χρόνια. Πέρασαν δέκα. Ύστερα από τόν άνέκφραστο πόνο τού γιά τήν Μάτα είχε ριχτεί σ' όλους τούς κινδύνους γιά να θρή τόν θάνατο. Κι' ύστερα από ένα χρόνο, άφού τήν τελείωσε ό πόλεμος, είχε πάρει τήν άπόφαση τού. Πούλησε όλη του τήν περιουσία και φόρεσε τó μοναχικό ράσο. Πέρασαν δέκα πέντε χρόνια. Ο καιρός κυλούσε σάν τó μονότονό γυρίσμα ενός τροχού. Τό κελλί ενός μοναστηρίου προζεφάρη να σούρη τόν πόνον του.

Οί χαραυγές και τά δειλνά περνούσαν! Περνούσαν κ' οι ώρες της ελπίδος και της άπογοητεύσεως! Περνούσαν κ' οι ύπόλοιπες στιγμές της φρικτής άγωνίας.

Δέκα όκτώ χρόνια! Άπό τά στόματα τού κόμμου έφθασε ή είδοσις τού μοναστηρίου ότι ή Ίσπανία καίγεται απ' άκρου γ' άκρον κ' ότι βουτηχτηκε στό αίμα...

Δυνατά κτυπήματα άκούσθηκαν στην πόρτα τού μοναστηρίου. Καί μία φωνή γνωστή έλεγε:

—Θέλω να μιλώω στόν ήγούμενο.

—Πάω να τόν φωνάξω.

Έπρεπε ν' άφήσουν τó μοναστήρι γιάτί ήταν μία έξαιρετικά καλή στρατηγική θέσις κ' ήταν πολύτιμη στους κόκκινους.

Ένας-ένας, οι καλόγηροι διεσκέλινσαν τó κατάρη τού μοναστηρίου. Όταν άγkε κ' ό τελευταίος ή βαρεία πόρτα κλειστικε από μέσα.

—Ποιοί είναι άκούω μέσα: φώναζε ό διοικητής τών ευρύθων.

Οί καλόγηροι άλλοκοιτάχθηκαν, έμετρήθηκαν. Ένα όνομα μυστηριοίσαν τά στόματα όλων: Πάτερ Ματθαίος.

—Ανοίξε και φύγε! τόν διέταξε ό άξιωματικός.

—Όχι, δέν φεύγω, άκούστικε από μέσα μία φωνή. Δέν άφήνω τó μοναστήρι. Ήταν ή φωνή τού πάτερ Ματθαίου. Ναι, ή φωνή τού Πιέρ ντε Μοισάκ. Ή φωνή ενός άξιωματικού, ενός πολέμη-

(Η ΣΦΑΙΡΑ)

στού στόν μεγάλο πόλεμο. Για πρώτη φορά, ύστερα από δέκα όκτώ χρόνια, ή φωνή του άντίκησε τόσο θροντώδης.

Δέν θάφευγε. Δέν μπορούσε να έγκαταλείψη τó μοναστήρι, τó άουλο τού πόνου του.

Άνάμεσα σ' έκείνους τούς τοίχους είχαν ζήσει οι άναμνήσεις δυό φαντασμάτων: τού Πιέρ ντε Μοισάκ και της Μάτα Χάρι.

Άμυνόταν τού Ιερού τόπου, άμυνόταν τής μονασίας του, τής μνήμης της άγαπημένης του. Δέν θά επέτρεπε στους δαρδάρους να ποδοπατήσουν τίσ πέτρες τού μαρτυρίου του.

Μέσα στή νύκτα πού έπεσε μυστηριώδης και σκετινική ό κόκκινη δέν άντέδρασαν στην άμυνα τού μοναχού. Πιζώ από τήν άμαρμένη πόρτα ό πάτερ Ματθαίος έκοβε θόλτες σιωπής, κάτω από τó περιστάλλιο. Ήταν ή τελευταία του νύκτα.

Πέρασαν άφες αιωρή, άφες γαλήνης τής ψυχής. Για μία στιγμή ή άτμόσφαιρα άνατρίχθηκε. Ο ούρανός έδειξε πώς άνιστόναζε. Ο ήρις άρχισε να γίνετα ρόδινος. Ή εκρατική ήμερία της χαρραυής άγκάλιαζε τó κελόδημα τών πουλιών.

Άρχισε ή καινούργια μέρα. Ξανάρχισαν τά κτυπήματα στην πόρτα.

Ο πάτερ Ματθαίος πρόβαλε ήμερος άπό ένα παράθυρο. Τόν υπεδέχθησαν άπαιτητικές φωνές. Άνάμεσα στα χέρια τού μοναχού έλαμψε ένα μηχανήμα. Οί στρατιώτες τó είδαν.

—Πύρ! άκούστικε μία φωνή. Μία όμοθροντία έόπισε τά τζάμια και τά πατζούρια. Τό πολυδύλο όμως τού πάτερ Ματθαίου άρχισε τó πιπίσιμά του.

Δυό-τρείς στρατιώτες έπescαν. Άκούλουθησαν κ' άλλοι, ενώ οι περισσότεροι ύποκυρτούσαν γιά ν' άποφύγουν τή θανατική δολή τού πάτερ Ματθαίου.

Άνασυντάχθηκαν όμως άργότερα τά στρατιώτες άπόσπασμα κ' άρχισαν πυκνόν πυρ κατά τού μοναχού. Οί σφαίρες εσύριζαν γύρω του. Ο πάτερ Ματθαίος παρουσιαζόταν πότε στό ένα και πότε στό άλλο παράθυρο και μέ τó πολυδύλο τού θέριζε τούς ιερουλόους.

Περνούν τά δευτερόλεπτα πού φαίνονται άφες: Περνούν κ' οι άρες πού φαίνονται δευτερόλεπτα.

Ο ήλιος δέν είχε άνατείλει. Γιατί; Μήπως τόν κρύβουν σύννεφα; Ή χαρραγή είναι ψυχρή, όμοια μ' έκείνη κατά τήν όποια θανατώθηκε ή άγαπημένη του Μάτα. Στά χείλη του ζωντανίζεται ένα χαμόγελο χαράς. Μία σφαίρα περνά κοντά από τó κεφάλι του. Τό πολυδύλο του δουλεύει άδιάκοπα. Για μία στιγμή όμως σταμάτα. Έμπλοκή: Ο Πιέρ τó κυττάζει. Όχι, δέν έπασθε έμπλοκή. Τελείωσαν τά φυσίγνια. Τελείωσε κ' ή τελευταία κορδέλλα. Ή φλογισμένη κάννη άφικε και τήν τελευταία δολή.

Τώρα ό Πιέρ ντε Μοισάκ σκύβει τó κεφάλι και κυττάζει τó όπλο του μέ χαρούμενο θέλημα. Τό τέλος του ήλποιάζει. Ή στιγμή πού δέν θά τοιλούσε να έλίσσρη ήλθε! Ξέρει τήν τύχη πού τόν περιμένει: ό τυφεκιόμας! ή ίδια τύχη της Μάτα Χάρι, τó ίδιο πρωί. Ο κόκκινοι θά τόν πιάσουν κ' άπάνω του θά σφηνώσουν είκοσι σφαίρες γιά να τόν σωρίσουν όποις σωριάστηκε κ' ή άγαπημένη του.

Τώρα θά μπορούσαν να ένιωθούν γιά πάντα. Ο Πιέρ γονατίζει κοντά στό όπλο του πού σπαλνεί, ένώνει τά χέρια και προσεύκεται. Ξανάγινε ό πάτερ Ματθαίος, ό άγιος άνθρωπος. Έτσι τόν βρίσκουν οι κόκκινοι. Κι' αούτος δέν μεταποτίζεται από τή θέσι του. Τά χείλη του κινούνται, παρακαλούν και προσφέρουν τó όνομα μιάς γυναικός.

Τόν άργάζουν και τόν ρίχνουν κοντά σ' έναν τοίχο. Είκοσι στρατιώτες τοποθετούνται μπροστά του. Είκοσι όπλα σημάδευσαν τó σπύδος του. Μέσα στή ψυχρή χαρραγή, τήν ώρα ατή τών θανατικών εκτελέσεων, άκούγεται μία φωνή:

—Πύρ!

Και μία όμοθροντία. Μία όμοθροντία παρόμοια μ' έκείνη της χαρραυής της 15ης Οκτωβρίου 1917, μία όμοθροντία πού, ένώνοντας τίσ δυό ψυχές των σ' ένα πεπρωμένο, θ' άνασκήων τήν πλάκη της Μάτα και θά κάρη ν' ανατρίχιασουν από όικο και έρωτα τά κόκκαλα της μυστηριώδους ώραιας πού βρισκόταν θάμμενα στό κοιμητήριο τού Μοναρχάρης.

ΓΙΟΥΖΕΠΠΕ ΦΑΡΑΤΣΙ

(Η ΣΦΑΙΡΑ)

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΗΣ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΖΩΑ ΠΡΟΣΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ΨΩΦΙΑ

ΜΕΡΙΚΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Σε μία μικρή πόλι τών Ίνδιών ζούσε πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά τίσ συνήθει-

σες τά ψόφια, γιά να εξαπατήσουν πρό πολλών χρόνων ένας διάσημος ιατρός. Τό σπίτι πού είχε νοίκιασε περίεβελάσκει από άπέραντα χωράφια και δάση τά όποια πολλές φορές έχρησιμούνταν άπό άσπιδόμορους άγρίους ζώων. Οί υπηρέται τού δόκτορος είχαν κατασκευάσει εδώ κ' έκει ύψηλούς φράκτες πρός τόν σκόπον να κρατούν είς άπόστασιν τά άγρια αυτά ζώα παρ' όλες όμως τίσ προσπάθειές τους δέν μπορούσαν να ήσυχάσουν από τίσ επιθέσεις τους τόσο κατά τήν ήμερα όσο και κατά τήν νύκτα. Καί σιγά-σιγά

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΦΟΡΜΠΙΣ Η ΠΛΗΡΩΜΗ ΕΝΟΣ ΧΡΕΟΥΣ

Τό αυτοκίνητο έτοιμαζόταν να ξεκινήσει από τόν λιμνοθάλασσα κοσμηματοπωλείου, όταν ένα άλλο αυτοκίνητο πήγε κι' έπεσε με θόρυβο επάνω του. 'Η σύγκρουση δεν ήταν αρκετά δυνατή, ώστε να έξη ανθρώπιν' θύματα, άλλ' έφθανε γιά ν' άρρηστέυση προσωρινώς τά δύο άμαξία και να προκαλέσθ' την συγκέντρωση κόσμου.

«'Αν δεν στρίψω άμέσως», σκέφθηκε ο Κόρρι, «σε λίγο θα με άρπάξ' η αστυνομία, και πάω χαμένος».

Ο Τζό Κόρρι ήταν ένας από τούς δύο έπιβάτες τού πρώτου αυτοκινήτου. Καί επειδή πού όλίγου ακριβώς είχε ληστεύει τόν κοσμηματοπωλείο, έκρινε σκόπιμο ν' άνοίξ' η γρήγορα την πόρτα τού αυτοκινήτου, να β'η έξω, να διασχίσ' χωρίς άσχημή είση την όδω Ρέτζαντ και να στρίψ' στην πλατεία Λάγκχαμ.

Ο Τζό προσπαθούσε να πάρη τόν φυσικώτερο ύψος τού κόσμου. Δέν ήταν άγνωστος στην αστυνομία—κάθε άλλο μάλιστα—και δεν ήθελε να τόν συλλάβουν τώρα πού είχε μαζύ του την πολυτιμή θήκη πού είχε άρπάξ' από τόν κοσμηματοπωλείο. 'Η θήκη εκείνη περιείχε ένα κόσμημα τεραστίως άξίας, πού μπορούσε να τόν στείλ' στα κάτεργα, ίσως και στην άγγλην. Γιατί γιά να την άρπάξ' έπ' άπ' τά χέρια τού κοσμηματοπώλου, πρὸ δέκα λεπτών, είχε διαπράξει ένα φόνο.

Καί εαφνικά ο Τζό Κόρρι σταμάτησε ένα μιά ρυτίδα ζάρωνε τόν μίστο του. Είχε άναγνωρίσει έναν ύψηλόσωμο διαβάτη με πανοφειό έναν διαβάτη με τόν όποιο δεν είχε κομιά επιθυμία να συναντηθ' εκείνη την στιγμή.

Ο άνθρωπος εκείνος, λεγόταν Γκρόβς και ήταν αστυνομικός έπιθεωρητής τού θου μητροπολιτικού τμήματος.

Ο Τζό Κόρρι δάγκωσε τά χείλη του. Ο Γκρόβς τόν είχε συλλάβει και άλλη φορά τόν παρελθόν, γιά άλλα του εγκλήματα.

‘Αν ήξερε ήδη τίποτε γιά την ύπόθεσι τού κοσμηματοπωλείου, άσφαλώς τά τόν θεωρούσε ένοχο.

“Εγώλε λοιπόν άπ' την τσέπη του την χρυσή σιγαροθήκη του, διάλεξε ένα τοιγάρο και ύστερα κτύπησε τόν ρολόι του με ύψος άδιάφορο.

—Χμ! μουρμούρισε. Είναι ή ώρα άκτω. Και τώρα πού πάμε;

Με τόν τοιγάρο στό στόμα, ο Τζό Κόρρι άρχισε να σκεπτάται την κατάστασι. Δέν μπορούσε να γυρίσ' πίσω. Ο Γκρόβς θα κυριόταν κάποια στραβοδουλκία, και θα τόν συνελάμβανε με την άλλα ή ήτη πρόσασιν.

‘Αν πάλι εξακολουθούσε να περπατά, ο Γκρόβς θα τόν παρακολουθούσε μέχρι χρι τίς στιγμής πού θα δοκίμασε να ξεφορτωθ' την πολυτιμή αλλά και καταραμένη θήκη πού είχε στην τσέπη. Αυτό θα ίσοδυναμούσε, γιά τόν Κόρρι, με άυτοκτονία.

Τό θέλημα τού έπεσε εαφνικά σε μία πινακίδα, έξω από τόν θέατρο Κούνης Χάιλ.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ

ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ Β. Β. C.

90 ΟΡΓΑΝΑ.

‘Απόψε στάς 8 μ. μ.ς

—Χμ! Νά μία ώραια ιδέα! μονολόγησε ο Τζό Κόρρι. Θα μπό ν' άκούσω τη συναυλία. Ο ήλιός αυτός Γκρόβς θα σκεπθ' ότι ένας δολοφόνος δεν ηγησάι σε συναυλία, μισή ώρα μετά τόν εγκλήμα του και θα μ' άφισ' ήσυχον.

Μ' αυτήν την σκέμη μπήκε στην αίθουσα. Σχεδόν άμέσως άρχισε ή συναυλία. ‘Υστερα ή προσοχή τού Κόρρι συγκεντρώθηκε στην όρχήστρα, σε μία γυναικί, ιδίως πού έπαίξε βιολί σόλο.

Γεννημένος από φιλόσοφον οικογένεια, έσχασε γρήγορα και τά κομμάτια, και τόν εγκλήμα και τόν Γκρόβς.

Πρώτος αυτός άρχισε τά χειροκροτήματα μάλις τελειώσε τόν πρώτον μέρος της συναυλίας. Καί εαφνικά, εκεί πού χειροκροτούσε, τ ο ν έ αναείξε. Ο άνθρωπος τόν κτύπησε μ' ένα ελαφρό χαμόγελο. Δέν χορούσε καμιά άμφιδολία: ήταν ο Γκρόβς!

Κάποιος έπιασε εκείνη την στιγμή τόν μπράτσο τού Κόρρι.

—Αί! είδες όρατα έκτέλεισι! Είδες παί ξμει! φωνάζε με ένθουσιασμέ. Κανένας δεν θα μπορούσε να άποδοσθ' τόν Μπετόβεν τόσο ύπεροχα. Σομαί!

—Θαίμα, νοί! μουρμούρισε ο Κόρρι. Καί εαφνικά έπεσε με τρόπο γύρω του. ‘Η καρδιά τού κτύπησε τότε άσπασα. Ο ύψηλόσωμος άνδρας με τόν έπανωφορι έβρισκάν ακριβώς πίσω του!

Ο Τζό κόνταψε να λιποθυμή. ‘Ενοιω-

σε τίς τρίχες τών μαλλιών του να σηκώνονται και περιέμενε να αισθανθ' στόν άμο του τόν θαρύ χέρι τού αστυνομικού έπιθεωρητού.

Ο έπιθεωρητής όμως δεν έκανε τίποτε τόν παρόμοιο. —Τό παληόσκυλο! Τό παληόσκυλο! Τό παληόσκυλο! σκέφθηκε ο Κόρρι. Δέν θέλει να δημιουργήσ' έπεισόδιο έδώ μέσα. ‘Ω, όχι! Με διπλόρωσε μόνον γιά να μού περάσ' τις χειροπέδες μόνις εγάλω τη μύτη μου στόν δρόμο... Ούφ! καλλίτερα να τελειωνώμει!

Και με ήθημα άποφασιστικό τράβηξε πρὸς την έξοδο κινδύνου. Κατάρα! ‘Η έξοδος ήταν κλειστή.

‘Απελπισμένος, ο Τζό Κόρρι δίστασε πάλι την αίθουσα και πήγε στην κεντρική είσοδο. ‘Εκει ένας άνθρωπος τού κράτησε την πόρτα γιά να περάσ'. Ο Τζό γύρισε τόν κεφάλι γιά να εοχαρίστηση τόν άγνωστο, και μιά ελαστικότητα έφυγε άπ' τά χείλη του. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν ο νέος με τόν έπανωφορι!

Ο Κόρρι άρμισε να πάρη τόν άνθρωπο με τόν έπανωφορι.

Πέρασαν και οι δύο στό δρόμο, και ο άγνωστος έπαισε τόν Κόρρι.

—Τί τρέχει, φίλε μου; ρώτησε. Γιατί είσαι ταραγμένος;

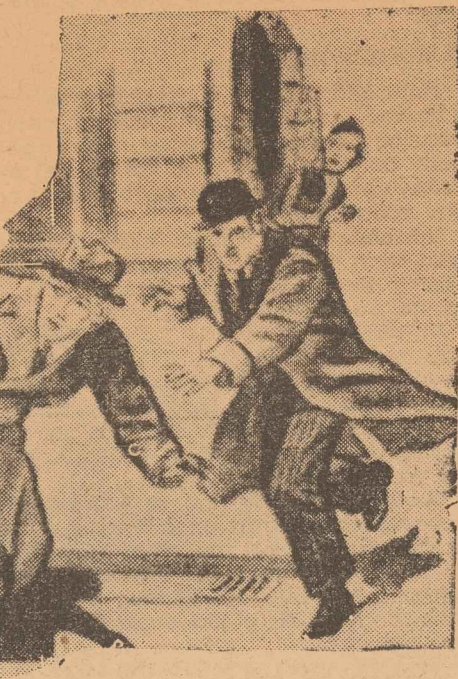
Στό άκούσμα τής φωνής του ο Τζό

Κόρρι άνεψήθησε: ‘Η φωνή εκείνη δεν ήταν τού αστυνομικού έπιθεωρητού Γκρόβς.

—Πήρε ο διάβολος! μούγκρισε. Σε πήρα γιά κάποιον άλλον. Τού μοιάζεις τόσο πολύ!... Μήπως έχεις στην οικογένειά σου κανέναν... Γκρόβς, αστυνομικό έπιθεωρητή;

—‘Α, όχι! διεμαρτυρήθ' ο άγνωστος, γιά να σου πώ μάλιστα την αλήθεια, δεν συμπάσθ καθόλου τούς αστυνομικούς!

“Εβγαλετ'ην σιγαροθήκη του.

—‘Ενα τοιγάρο; Με μία παιδική αίσθηση άνακουφισέος ο Κόρρι πήρε ένα τοιγάρο και εοχαρίστησε τόν άγνωστο. Αυτός χαίρετ'ος χαμόγελάτος, άπομακρύνθηκε από τόν Κόρρι.

—Ο Τζό Κόρρι; ρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε, τραυλίζει ο Κόρρι.

—Ο άστυνόμος πού σ' έφερε μού έ-έξηγισε ότι δοκίμασες να σώσης έναν άνθρωπο από τούς τροχούς ενός ταξί με κινδύνου τής ζωής σου.

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ο Τζό.

Ο Διοικητής σταύρωσε τά χέρια.

—Τζό Κόρρι, είπες, ένα αυτοκίνητο πού ώδηγούσε κάποιος, φίλος σου συγκρούσθηκε πρίν από μία ίση ώρα με κάποιο άλλο αυτοκίνητο, μπρο... σ' ένα κ σμηματοπωλείο.

—‘Αλήθεια; έκανε ο Κόρρι με τόν ά-θωώτερο ύψος τού έκδοσμου.

—Δυστυχώς γιά σένα, Τζό, τόν κοσμηματοπωλείο μπροστά τού όποιο ήγινε ή συγκρούση είχε ληστευθ' πού πάντε λεπτών. ‘Εγινε κι' ένας φόνος.

—Και τί σχέσι έχουν αυτά με μένα, κύριε; ρώτησε ο Κόρρι. Δέν ήμουν μέσα στό αυτοκίνητο.

—Ίσως, όχι. Καί ίσως πάλι ναί. ‘Εκείνου πού θέλωμε να μάθουμε είναι... τά πόδια του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

ρι κι' έτοιμάσθηκε να διασχίσ' τόν δρόμο.

Καί τότε ο Κόρρι έμπηξε μία κραυγή. ‘Ακούστηκε τόν ανατριχιαστικό φρενάρημα ενός ταξί, και ο Κόρρι άρμισε γιά να σώση τόν άνθρωπο με τόν έπανωφορι.

Με μία κραυγή πόνου, ο άγνωστος έρέθηκε κάτω από τούς τροχούς τού αυτοκινήτου, ένα ο Κόρρι, με την όρμη του έπεσε κι' αυτός μπροστά στό αμάξι.

Σηκώθηκε άρθιος, ελαστηγώντας την τύχη του πού τού έσπηνε νέα παγίδα γιά να τόν καταστρέψ'. ‘Ετοιμάσθηκε να φύγ', αλλά δεν μπορούσε ν' άφήσ' χωρίς δοληθεί τόν τραυματία.

Γρήγορα ο κόσμος μαζετώθηκε γύρω ά-πό τόν Κόρρι, σχηματίζοντας έναν ά-διάσπαστο κλοιό. Με τά χέρια άνοιγνεν, ο Κόρρι προσπαθούσε να συγκρατήσ' τόν όγλο και να προστατέσθ τόν θυμμό από την επικίνδυνη περιέργεια τού κόσμου. Καί τότε άκούσθηκε ή φωνή ενός άστυνόμου.

—Μωρέ τύχη! Ο Τζό Κόρρι! Σε ζητούσαμε, Τζό. Στάσου μία στιγμή να φροντίσω γι' αυτόν τόν φοκαριάρη, και ύστερα θα τά πούμε με την ήσυχία μας. ‘Ακούς;

Καί πράγματι, μόλις άπομακρύνθηκε τόν αυτοκίνητο πρώτων βοηθειών, ο άστυνόμος στράφηκε πρὸς τόν Κόρρι. ‘Αναστατωμένος, ο κακοποιός χάιδεψε έλαφρά την τσέπη του γιά να έγυλιξ' τόν όγλο πού σχηματίζε ή θήκη με τά κομμάτια. ‘Η θήκη εκείνη πού άνηκε σ' όποιον με άδικήλην περιουσία άλλα και την λέει ΚΑΤΕΡΓΑ, έλειπε από την τσέπη του!

Ζαλισμένος και άπελπισμένος, ο Κόρρι άκολουθούσε τόν άστυνόμο. Χιλιάδες λιρών τού είχαν άφαιρηθ' από κάποιον ασάβδη λωποδύτη. Τώρα αυτός ηγινενε στό άστυνομικό τμήμα γιά να έξηγησ' ή ένα εγκλήμα, τού όποιο ή άνοήλη έρρισκάν ήδη σε άλλα χέρια. Στο τμήμα ο Διοικητής κτύπησε τόν Κόρρι άυστηρά.

—Ο Τζό Κόρρι; ρώτησε.

—Μάλιστα, κύριε, τραυλίζει ο Κόρρι.

—Ο άστυνόμος πού σ' έφερε μού έ-έξηγισε ότι δοκίμασες να σώσης έναν άνθρωπο από τούς τροχούς ενός ταξί με κινδύνου τής ζωής σου.

—Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ο Τζό.

Ο Διοικητής σταύρωσε τά χέρια.

—Τζό Κόρρι, είπες, ένα αυτοκίνητο πού ώδηγούσε κάποιος, φίλος σου συγκρούσθηκε πρίν από μία ίση ώρα με κάποιο άλλο αυτοκίνητο, μπρο... σ' ένα κ σμηματοπωλείο.

—‘Αλήθεια; έκανε ο Κόρρι με τόν ά-θωώτερο ύψος τού έκδοσμου.

—Δυστυχώς γιά σένα, Τζό, τόν κοσμηματοπωλείο μπροστά τού όποιο ήγινε ή συγκρούση είχε ληστευθ' πού πάντε λεπτών. ‘Εγινε κι' ένας φόνος.

—Και τί σχέσι έχουν αυτά με μένα, κύριε; ρώτησε ο Κόρρι. Δέν ήμουν μέσα στό αυτοκίνητο.

—Ίσως, όχι. Καί ίσως πάλι ναί. ‘Εκείνου πού θέλωμε να μάθουμε είναι... τά πόδια του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Τό εγκλήμα παρέμενε μυστηριώδες έ-πί αρκετό καιρό. Μιά μέρα όμως ο σκύλος πού ήταν γνωστός γιά την άπόλυτη φιλερηνικότητά του, έπετέθη έναντιόν ένο; διαδότη του. Κατ' έντολήν τού ‘Αρντιγιέ, ο ύπαιρέτης έσκαψε και γρήγορα άνεκάλυψε τόν πτώμα τού ‘Ωμπρὸ Μοντινιέ, τόν ιδιοκτήτη τού σκύλου. Τό πτώμα έφερε μία ‘αειά μαχαίρια στην ράχη.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΟΥ

ΖΑΝ ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΝΤ

“Τούλάκιεσταν άν είχαε θάρρος και ύ-παμονή! ‘Αλλ' όχι! ‘Υπήρξες πάντοτε δειλός όταν άντικρύζες έμρόσθι. Δοκίμα-σε ένος ταξί, και ο Κόρρι άρμισε γιά να σώση τόν άνθρωπο με τόν έπανωφορι.

Με μία κραυγή πόνου, ο άγνωστος έρέθηκε κάτω από τούς τροχούς τού αυτοκινήτου, ένα ο Κόρρι, με την όρμη του έπεσε κι' αυτός μπροστά στό αμάξι.

Σηκώθηκε άρθιος, ελαστηγώντας την τύχη του πού τού έσπηνε νέα παγίδα γιά να τόν καταστρέψ'. ‘Ετοιμάσθηκε να φύγ', αλλά δεν μπορούσε ν' άφήσ' χωρίς δοληθεί τόν τραυματία.

Γρήγορα ο κόσμος μαζετώθηκε γύρω ά-πό τόν Κόρρι, σχηματίζοντας έναν ά-διάσπαστο κλοιό. Με τά χέρια άνοιγνεν, ο Κόρρι προσπαθούσε να συγκρατήσ' τόν όγλο και να προστατέσθ τόν θυμμό από την επικίνδυνη περιέργεια τού κόσμου. Καί τότε άκούσθηκε ή φωνή ενός άστυνόμου.

—Μωρέ τύχη! Ο Τζό Κόρρι! Σε ζητούσαμε, Τζό. Στάσου μία στιγμή να φροντίσω γι' αυτόν τόν φοκαριάρη, και ύστερα θα τά πούμε με την ήσυχία μας. ‘Ακούς;

Καί πράγματι, μόλις άπομακρύνθηκε τόν αυτοκίνητο πρώτων βοηθειών, ο άστυνόμος στράφηκε πρὸς τόν Κόρρι. ‘Αναστατωμένος, ο κακοποιός χάιδεψε έλαφρά την τσέπη του γιά να έγυλιξ' τόν όγλο πού σχηματίζε ή θήκη με τά κομμάτια. ‘Η θήκη εκείνη πού άνηκε σ' όποιον με άδικήλην περιουσία άλλα και την λέει ΚΑΤΕΡΓΑ, έλειπε από την τσέπη του!

Ζαλισμένος και άπελπισμένος, ο Κόρρι άκολουθούσε τόν άστυνόμο. Χιλιάδες λιρών τού είχαν άφαιρηθ' από κάποιον ασάβδη λωποδύτη. Τώρα αυτός ηγινενε στό άστυνομικό τμήμα γιά να έξηγησ' ή ένα εγκλήμα, τού όποιο ή άνοήλη έρρισκάν ήδη σε άλλα χ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣ

Η ΤΟΛΜΗ ΠΟΡΟΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΚΡΟΒΑΤΩΝ. — ΑΝΤΙΜΕΤΟΠΙΖΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΦΟΒΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!... — ΗΡΘΕΣ ΜΕ ΤΑΠΕΙΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ. — ΘΗΡΙΑΔΑΜΑΣΤΑΙ, ΚΥΝΗΓΟΙ ΦΙΛΙΩΝ Κ. Α. Π.

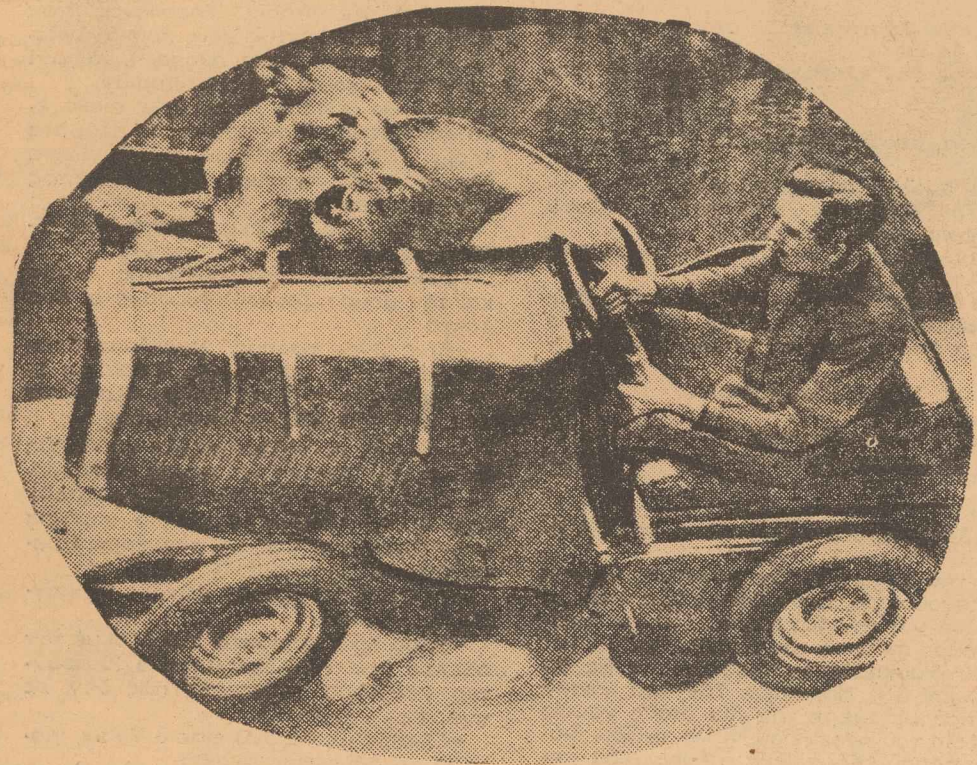
Τό να ζή κανείς επικινδύνως είναι κάτι που πάντοτε συνεκίνησε τους τολμηρούς, γιατί διαφορετικά δεν θα υπήρχον ούτε αλpinιστές, ούτε αερόποδοι, ούτε εξερευνητές. Η τόλμη αποδόλκει συνηθώς σ' έναν σκοπό, αλλά καμιά φορά ο άνθρωπος άγαπά τόν κίνδυνον μόνον και μόνον για την συγκίνηση που δοκιμάζει απ' αυτόν ή για να επιδείξει την δύναμιν του και το θάρρος του.

Τις περισσότερες όμως φορές αντιμετωπίζει πλείστον δούσαν κινδύνους για να κερδίξη το ψωμί του : στην κατηγορίαν αυτήν ανήκουν οι ακροβάτες.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ
"Όποιος είνε τους ακροβάτες να άρμούν στο κενόν γαυτζόμενοι από διάφορα εξασκήματα, μέσα στα λιποδρόμια, ασφαλώς δεν θα μπόρεσε ν' αποφύγη μιάν ανατριχίλα τράμου αυτήν ακριβώς που χαρακτηρίζει την έπιτυχία της επιδείξεως.

Ο ακροβάτης δεν σκέπτεται ποτέ ότι μπορεί να του συμβή κανένα δυστύχημα. Γιατί, διαφορετικά, θα έπρεπε να αλλάξη επάγγελμα : ο φόθος, ο τρομερός φόθος των ακροβατών θα τόν τυλίγει στα δίχτυα του και δεν θα τόν άφινε να έγυσεθή.

Η ζωή των ακροβατών είναι σκληρή

Ένθ' ουγνε, το αυτοκίνητο άρνυεται συγχρόνως έναντίον των έπιθέσεων τών θηρίων.

και δύσκολη. Στην πραγματικότητα, δεν γίνεται κανείς ακροβάτης ότώς γεννιέται, όπως γεννιέται ο και ποιητής. Αυτά, τουλάχιστον διαβέβαιον οι διάσμοι Λόρς, Γάλλοι, Ακρία άται, που από εδώ και τέσσαρες γενεές δεν γνωρίζουν τίποτε άλλο στό κόσμο από το λιποδρόμιο.

Η εκπαίδευση των μελλοντών ιωτέρων τών λιποδρομιών, άρχίζει από ηλικίας τεσσάρων έτών, και η πειθαρχία στην οποία υποβάλλονται οι μελλοντες ακροβάτες είναι παραδειγματική.

Η συνήθεια και η εξακολουθητική προσπάθεια επιτρέπουν στό σώμα ν' άποκτήσθ το λεγόμενον 'εξειδίκευμα' το όποιον είναι άπορατήρη για ώριμμένες άσκησης.

ΤΟ ΠΗΛΗΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ
Ο 'Αμερικανός Λίντζιν στό Τόκιο, έκανε ένα επικινδύνον πήδημα από μια σκάλα ύψους 40 μέτρων κι' άπ' αυτήν έπεφτε σε μια στέρνα με νερό διαμέτρου μέλει δύο μέτρων και βάθους 1,70.

Έκείνοι που κάνουν καταδύσεις γνωρίζουν πολύ καλά τόν κίνδυνον που παρουσιάζει μια τέτοια 'εουτυμία' και πόση επιδεισιότητα και εξάσκησης χρειάζεται για νά την έπιχειρήσθ κανείς.

Οι επικινδύνες αυτές άσκήσεις όμως δεν υπαγορεύονται πάντοτε από την άνάγκη του κέρδους, αλλά από άγάπην πρός τα έπικινδυνα σπορ. "Ένας φοιτητής, επί παραδείγματι, τού Πανεπιστημίου της 'Αριζόνας άντι νι μελετά τα μυστήρια του έπιδειξεται στις ακροβατικές άσκήσεις και ειδικά στό να περπατά επάνω σ' ένα λάστιχο αυτοκινήτου στήριξιμένο σ' ένα σύρμα.

Ένας άλλος πάλι θέλοντας ν' αποδείξη ότι δεν τόν πτοεί ο ίλιγγος άνατριχίται στην αίχμη ένός αλεγεικεράνου κι' εκεί επάνω στέκει...όρθιος!

Κοντά σ' αυτούς τους τολμηρούς της

ίσορροπίας μπορούν να σταθύν και οι τολμηροί της θελήσεως, οι δασμασται, που αντιμετωπίζουν καθημερινώς την άγριότητα των θηρίων, αποδεικνύοντας ότι ή δύναμις της ευφύιας του ανθρώπου μπορεί να νικήσθ την τεραστίαν σωματικήν δύναμιν των θηρίων.

Σήμερα μάλιστα, για έναν θηριοδασμαστήν, δεν άρκει μόνον να μπαίνει μέσα στους κλωδούς των θηρίων και να έξαναγκάζη τις τίγρεις και τους λέοντας να κάνουν διάφορα γυμνάσματα πρέπει να συνήθισθ τα θηρία και σε άλλα πράγματα, που δεν είναι διόλου εύκολα. Μεταφέρονται π.χ. ένα λέοντα επάνω σ' ένα μικρό αυτοκίνητο που τρέχει με μεγάλη ταχύτητα. Κι' ο οδηγός-δασμαστής πρέπει άφ' ένός μόν να προσέξθ στο αυτοκίνητο και άφ' έτέρου ν' αντιμετωπίζθ το έπιτιθέμενον έναντίον του θηρίου.

ΑΦΑΝΕΙΣ ΗΡΩΕΣ
Υπάρχουν όμως και μερικοί άφανείς ήρωες της ακροβάσιας των όποιων ή δράσεις μολονότι σχεδόν άγνωστος, δεν είναι, έν τούτοις, λιγώτερο άξία θαυμασμού.

Οι άνθρωποι αυτοί είναι οι εργάται οι όποιοι άνατριχύνονται σε πανούφλητα αγάλματα ή σε ίλιγγιώδη ύψη ορανοειδών πύργων για να τα καθίστασιν. Ποιός είναι

ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΥΜΜΑΘΗΤΑΙ

Φοιτούσαν στό ίδιο Λύκειο ο 'Ιάκωβος και ή Νόρα, αλλά ποτέ δεν μπορούσε να κανένην ο ένας τόν άλλο. Στην ίδια τάξη, στό ίδιο θρανίο και όμως ή διαφορά τού χαρακτήρος τους, τους έκανε πάντα να μαλλώνουν. Έκείνη αισθηματική, λεπτή, όνειροπόλος, έκείνος θετικός, λογικός, χωρίς ίχνος αισθηματολογίας.

—Έβρε κορίτσι μου, έσύ μία μέρα θα τοιμηπήθεις άγρια από έρωτα, της έλεγε.

—Μη! Μήπως σου πέρασε από το μυαλό πώς θα σου πώ : Σ' αγαπώ!

—Ο θεός να με φυλάξθ ν' άκούσθ τέτοια φριχτή άνοησία...

—Είσαι πεζός ως εκεί που λέει σω-νεί.

—Προτιμώ την πεζή λογική από τα όνειρα της γάτας πλάι στό τζάκι.

Αυτή ή φαγωμάρα όλη την ημέρα στό σχολείο.

Μετά κάμποσα χρόνια, — είχαν πάρει πιά κι' οι δύο τους τό πτυχίο, — συναντήθηκαν ένα πρωί τυχαία.

—Καλημέρα, 'Ιάκωβε!

—Έρε Νόρα! Ζής ακόμα;

—Τι ευγενικός χαιρετισμός ! Βλέπω πως μ' αντιπαθείς πάντα.

—Εγώ; Μά ούτε σε θυμήθηκα καυμένη! 'Ας τ' άφήσουμε αυτά τώρα. Δέ μου λές, εξακολουθείς ακόμα ν' άναζητάς τό ιδεώδες στόν έρωτα;

—Τώρα τραγουδάω την ποίησι της ζωής. Παντρεύομαι.

—Τι μου λές ! Και υπάρχει στόν κόσμο ένας τόσο άνόητος, που θ' άποφασίση να σε πάρη γυναίκα του;

—Γι' αυτό δεν είχα ποτέ άμφιβολίες, 'Ιάκωβε. Έκείνο που δεν μπορώ να φαντασθόμαι είναι, άν υπάρχει τρελή που θε σε θελήσθ έσένα για άνδρα της.

Έτσι χωριστόν έκείνη την ημέρα πάλι. Έκείνος θυμωμένος λίγο, έκείνη χαμογελώντας ευτυχισμένη.

Τό δράδυ συναντήθηκαν σ' ένα χορευτικό κέντρο. Προσπάθισαν να την πλησιάσθ χωρίς να τόν άντιληφθ ή παρέα της και της ψήφους.

—Όραία μου με τό όνειροπόλο μάτια, γιατί κυττάς τ' αστέρια με τσόν ένθουσιασμό; Χορεύουμε μαζί ένα βάλς.

Χορεύσαν, ήπιαν λινάκι, γέλασαν.

—Ψεύτρα που είσαι! Γιατί μου είπες πως παντρεύεσαι;

—Σου είπα την αλήθεια, 'Ιάκωβε.

—Πότε ο γάμος;

—Μετά δέκα μέρες θάρρη ό άραθω-ιστικός μου.

—Μιρέ γούστο ! Νά παντρευτή κανένας μία καρδερίνα!

—Καλλίτερα μία καρδερίνα, παρά ένα σκαντζόχοιρο, σάν έσένα.

—'Α! έτσι; 'Ε, άρα το λοιπόν. Και πές του πως ένας σκαντζόχοιρος σε φιλάει.

Η Νόρα τού έδωκε ένα χαστούκι.

—Αυτό σού τό δίνω για λογαριασμό μου, τού είπα, 'Όχι για λογαριασμό του, γιατί δεν θα ήτανε δυνατόν να 'ζήλωση ένα σκαντζόχοιρο!

Έπειτα από λίγο χωριστόκαν.

—Γεια σου, Νόρα! Είσαι ή πιο αγαπητή ύπαρξη που γνώρισα.

—'Αντίο, 'Ιάκωβε. Είσαι τό πιο συμπαθητικό ζώο που έπιασε ή φύσι!

Η Νόρα παντρεύτηκε. Ο 'Ιάκωβος τό εξακριβώσε με τα ίδια του τα μάτια. Τό πιστεύει πιά, όταν πήγε στό σταθμό να δθ τό νεόνυμφο ζευγαράκι να φεύγη για ή σελήνη τού μέλιτος.

Ο γαμπρός φρόντιζε για τις βαλίτσες. Η Νόρα ήταν μόνη μέσα στην αίθουσα της άναμονής.

—Εσύ είσαι, 'Ιάκωβε; Και τα γαλάζια της μάτια γέμισαν φως. 'Ηρθες για μένα!

—Πάντα θα όνειρεύεσαι, βρε Νόρα ! Τι έχω να πάρω και να δώσω εγώ με σένα και με τό σούγγό σου;

—'Ιάκωβε! Σήμερα είμαι λίγο μελαγχολική.

—Γιατί;

—Ξέρω κι' εγώ... Είμαι σάν μετανιωμένη!

—Όρίστε κομμάτια ! Νά τί κερδίζει κανένας σάν παντρευτή μία όνειροπαρμένη. Εγώ είμαι ένα κομμάτι σάρκα χωρίς ψυχή, όπως λές. Όταν όμως πάρω μία γυναίκα δεν θα τό μετανιώσω.

—Εσύ θέσαια όχι...

Κατόπιν έκείνη πήδησε στό τραίνο, έμαστα.

Τό 'επικινδύνως ζην' είναι λοιπόν τό σύνθημα των τολμηρών και των σγυρών. Όσο και άν ή έπιστήμη, ή έπίδειξις και ή πείρα προσπαθήσαν να μειώσουν τόν τολμηρό, έφ' όσον θα ύφίσταται ή ανθρωπότητα οι ήρωισμοί θα ύπάρχουν πάντοτε !

ΜΑΡΙΟ ΣΙΛΒΕ

ΝΤΟΡΑ ΓΚΑΡΑΤΙ

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

Σου είπα την αλήθεια, 'Ιάκωβε.

οιο μισάνθρωπο. Θέλει γραμμάτια με κάποιο γούστο καλλιτεχνικό με κα-ποια αισθηματικότητα.

Πήγαν μαζί σε μία μεγαλοπρεπέστατη βίλλα. Μπήκαν μέσα, πέρασαν από σάλλες γεμάτες έπιπλα και άντικείμενα τέχνης, ένθymia διάφορα από μακρυνά ταξίδια. Ο Πέτρος την άπεχαίρεται και την άφηκε να περιμένει. Έκείνη περιεργαζότανε τις εικόνες, τό περιεργα μπιμπελά, έριξε μία ματιά στόν ώ-ραίο κήπο.

Μά περίεργο, σκετίνιωσε και ο κύριος δεν φαίνεται άδύνα. Γιατί την κάνει να περιμένει τόσο; Σηκώνεται από άλυτομνηστιά.

Έκείνη τί στιγμή τα παρατηρούσε της πόρτας τραπηζοειδούς και φάνηκε ο οικοδεσπότης. Στο μισοφύτο της σάλλας δεν μπόρεσε να τόν παρατηρήσθ καλά.

—Κυρία, είπα, καλώς ώρίστε. Τό δειπνο είναι έτοιμο και πιστεύω πως θα μου κάνετε την τιμή να δειπνήσετε μαζί μου. Άποφες δεν θάκατε έργασία...

—Μά... εγώ ήρθα για να δώ, τί καθήκοντα θ' αναλάβω.

—Έχω μία ιστορία μέσα στην καρδιά μου, αλλά εγώ δεν είμαι φιλόλογος. Θα σας την διηγηθώ με λίγα λόγια κι' εσείς θα την γράψετε.

—Είμαι μία έργασία που μ' ελκιστορεί. Κι' έλπίζω πως θα μπορούσα να μπό με-σά στο πνεύμα των προσώπων σας.

—Πιστεύω κι' εγώ να έπιτύχετε. Είναι τόσο άπλη αυτά που θα σας πώ. Ένας άνδρας και μία γυναίκα. Έκείνη φιλό-λογος, έκείνος ένας πεζός τύπος.

—Όπως άπανήντος. Τό ναώσαν όμως άργα κι' οι δύο τους. Έκείνη όταν πιά παντρεύτηκε κι' έφευγε στό ταξίδι τού γάμου. Έκείνος... μά τί έχετε, κυρία : Δεν άπανάτες; Έκείνος της είπα: Μπορεί κανένας να παντρευτή μία καρδερίνα; Κι' έκείνη με τί γλυκεία τραγουδιστή φωνή της άπάντησε...

—'Ιάκωβε, είσαι σύ;

—Νόρα! Έκρεδίστηκε λοιπόν μία ό-λακροίρη ζωή για να καταλάβης πως σ' άγαπώ λατρευτή καρδερινόυλα;

—Εγώ πάντα έλεγα μέσα μου πως ό σκαντζόχοιρος κι' ή καρδερινόυλα θα ταιριάζαν μία μέρα άγάπη μου!

ΝΤΟΡΑ ΓΚΑΡΑΤΙ

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΝΙΚΟΥΝ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ

Καταπληκτικά έπιδείξεις που μένουν άνεξήγητοι.—Πώς έργάζονται, πώς προπονούνται και τί κατορθώνουν.—'Η έπιστήμη άνίκανος να βρθ την έξήγησιν.

Οι έπισκέπται των 'Ινδιών βρίσκουν εξαίρετικήν απόλαυσιν και ένδιαφέρον στα διάφορα 'θαύματα' των φακίρων, τα όποια έκείνοι κατορθώνουν να έπιτύχουν ύστερα από πολλούς κό-πους και χρόνους. Σ' όλες σκεδόν τις πόλεις των 'Ινδιών ύπάρ-χουν φακίρα 'θαυματοποιοί' όπως τους όνομάζουν οι 'θαγενείς' που προσφέρονται να έπιδείξουν τα θαύματά των άντι έλαχι-σσης άμοιβής.

Πώς κατορθώνουν οι φακίρα να κάνουν τα 'θαύματά' τους;

Έσύ δεν είναι άναγκαία ούτε ή μαγεία ούτε τό μυστήριον.

Φθάνει μόνον στόν κάθε φακίρη να έξθ λίγη πείρα και καλή βέβαια για να υποβληθθ σε μερικών εδδομάδων ή και μηνών θασανιστήρια για να έπιτύχθ κάτι που θα τόν κάνει να κερδίξη τό ψωμί του.

Μη νομίζετε ότι όλοι οι φακίρα είναι ταχυδακτυλουργοί ή άπατενέες. Πολλοί άπ' αυτούς έχουν μια τέτοια δύναμη θέαμα παρουσιάζουν στόν κόσμο κυριολεκτικώς καταπληκτικά θαύμα-τα, τα όποια υπερβαίνουν τό κάθε τι που θα κατάρθωνε ένας θνητός άνθρωπος.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΠΙΝΕΙ ΣΠ.

Κι' επί παραδείγματι, ο φακίρης που καταπίνει ολόκληρα σπαθία δεν είναι άπατενών, ούτε τό φαινόμενον που παρουσιάζ-ζει είναι όφθαλμαπάτη. Καταπίνει πραγματικά σπαθία μήκους περίπου 70 εκατοστών.

Πολλοί δεν έπιστευαν σ' αυτό τό καταπληκτικό φαινόμενον —να φαντασθτε να περάσετε μέσα από τόν λαϊμό σας ένα ο-λόκληρο σπαθί! — αλλά ο φακίρης προσεφέρθη να τού γίνρ ρα διόγραφία. Και τί φάνηκε επάνω στην 'ηλάκα'; Άπλουτοτα, ολόκληρο τό σπαθί που είχε καταπιή ο φακίρης και που έφθα-νε ως τό στομάχι του.

Αυτό τό τολμηρό πείραμα έχει άνάγκην μεγάλης προσοχής. Πριν άπ' όλα τό στομάχι τού φακίρη πρέπει να είναι νεατό γιατί τό βάρος του φαγητού... τεντώνει τόν ισσόφυον ! Για τόν λόγον αυτόν ο φακίρης πριν κάνει την έπίδειξη του τρώγει άρ-κετά καλά. Κατόπιν έκλέγει μία λεπίδα πολύ λεπτή και ελάνη, σπ. Την δάζει λοιπόν στό στόμα του και την σπρώχνει ως εκέ-π. Τού μπορεί να φθώσθ τό μήκος της. 'Υστερα άπ' αυτή την προ-σπάθεια καταπίνει μία λεπίδα πιο μεγάλη και ούτω καθεξής ως που φθάσει στό μήκος ένός σπαθίου 70 ή και 75 εκατοστών.

Πολλοί άπ' αυτούς τους φακίρες κατορθώνουν και καταπι-νουν από 10—16 λάμες μαζί χωρίς να παρουσιάζουν καμμία δυο-κολία στό 'θαύμα' τους.

Υπάρχουν μάλιστα και άλλοι που μπορούν και καταπίνουν κυρτά σπαθία, όπως είναι τό 'κρίχρ των μαλαισιών.

Μόλις λοιπόν ο φακίρης βάλη την αίχμη τού σπαθίου στό στόμα του, γέρνει τό κεφάλι πρός τό όπιω κατά τρόπον, ώστε να καταστήσθ έντελώς κάθετον τόν ισσόφυον του από τό στό-μα ως τό στομάχι του. Καθ' όλην την διάρκειαν της έπίδειξης συγκρατεί την άναπνοήν του για να μην δυσχεράνη τό πεί-ραμα.

Λησμονήσα μία πολύ ένδιαφέρουσα λεπτομέρεια : στόν φα-κίρη που καταπίνει σπαθία άπαρνούρεται να φάη σκολάτα για-τί είναι ούσια που κολλά στόν ισσόφυον και συνεπώς δεν άφνιει έλευθεράν την διόδον τού σπαθίου.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Ας δούμε τώρα έναν άλλον φακίρη που έπίσης κάνει ένα ένδιαφέρον 'θαύμα'. Έκείνον που ζαπλώνει, με τό χαμόγε-λο στό χείλη, επάνω σ' ένα κρεβάτι μία καρδιά.

Και γι' αυτόν έδώ χρειάζεται μακροχρόνιος εξάσκησης και μεγάλη τέχνη για να έπιτύχθ την έπίδειξη του τρώγει άρ-κετά καλά. Κατόπιν έκλέγει μία λεπίδα πολύ λεπτή και ελάνη, σπ. Την δάζει λοιπόν στό στόμα του και την σπρώχνει ως εκέ-π. Τού μπορεί να φθώσθ τό μήκος της. 'Υστερα άπ' αυτή την προ-σπάθεια καταπίνει μία λεπίδα πιο μεγάλη και ούτω καθεξής ως που φθάσει στό μήκος ένός σπαθίου 70 ή και 75 εκατοστών.

Πολλοί άπ' αυτούς τους φακίρες κατορθώνουν και καταπι-νουν από 10—16 λάμες μαζί χωρίς να παρουσιάζουν καμμία δυο-κολία στό 'θαύμα' τους.

Υπάρχουν μάλιστα και άλλοι που μπορούν και καταπίνουν κυρτά σπαθία, όπως είναι τό 'κρίχρ των μαλαισιών.

Μόλις λοιπόν ο φακίρης βάλη την αίχμη τού σπαθίου στό στόμα του, γέρνει τό κεφάλι πρός τό όπιω κατά τρόπον, ώστε να καταστήσθ έντελώς κάθετον τόν ισσόφυον του από τό στό-μα ως τό στομάχι του. Καθ' όλην την διάρκειαν της έπίδειξης συγκρατεί την άναπνοήν του για να μην δυσχεράνη τό πεί-ραμα.

Λησμονήσα μία πολύ ένδιαφέρουσα λεπτομέρεια : στόν φα-κίρη που καταπίνει σπαθία άπαρνούρεται να φάη σκολάτα για-τί είναι ούσια που κολλά στόν ισσόφυον και συνεπώς δεν άφνιει έλευθεράν την διόδον τού σπαθίου.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Ας δούμε τώρα έναν άλλον φακίρη που έπίσης κάνει ένα ένδιαφέρον 'θαύμα'. Έκείνον που ζαπλώνει, με τό χαμόγε-λο στό χείλη, επάνω σ' ένα κρεβάτι μία καρδιά.

Και γι' αυτόν έδώ χρειάζεται μακροχρόνιος εξάσκησης και μεγάλη τέχνη για να έπιτύχθ την έπίδειξη του τρώγει άρ-κετά καλά. Κατόπιν έκλέγει μία λεπίδα πολύ λεπτή και ελάνη, σπ. Την δάζει λοιπόν στό στόμα του και την σπρώχνει ως εκέ-π. Τού μπορεί να φθώσθ τό μήκος της. 'Υστερα άπ' αυτή την προ-σπάθεια καταπίνει μία λεπίδα πιο μεγάλη και ούτω καθεξής ως που φθάσει στό μήκος ένός σπαθίου 70 ή και 75 εκατοστών.

Πολλοί άπ' αυτούς τους φακίρες κατορθώνουν και καταπι-νουν από 10—16 λάμες μαζί χωρίς να παρουσιάζουν καμμία δυο-κολία στό 'θαύμα' τους.

Υπάρχουν μάλιστα και άλλοι που μπορούν και καταπίνουν κυρτά σπαθία, όπως είναι τό 'κρίχρ των μαλαισιών.

Μόλις λοιπόν ο φακίρης βάλη την αίχμη τού σπαθίου στό στόμα του, γέρνει τό κεφάλι πρός τό όπιω κατά τρόπον, ώστε να καταστήσθ έντελώς κάθετον τόν ισσόφυον του από τό στό-μα ως τό στομάχι του. Καθ' όλην την διάρκειαν της έπίδειξης συγκρατεί την άναπνοήν του για να μην δυσχεράνη τό πεί-ραμα.

Λησμονήσα μία πολύ ένδιαφέρουσα λεπτομέρεια : στόν φα-κίρη που καταπίνει σπαθία άπαρνούρεται να φάη σκολάτα για-τί είναι ούσια που κολλά στόν ισσόφυον και συνεπώς δεν άφνιει έλευθεράν την διόδον τού σπαθίου.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Ας δούμε τώρα έναν άλλον φακίρη που έπίσης κάνει ένα ένδιαφέρον 'θαύμα'. Έκείνον που ζαπλώνει, με τό χαμόγε-λο στό χείλη, επάνω σ' ένα κρεβάτι μία καρδιά.

Και γι' αυτόν έδώ χρειάζεται μακροχρόνιος εξάσκησης και μεγάλη τέχνη για να έπιτύχθ την έπίδειξη του τρώγει άρ-κετά καλά. Κατόπιν έκλέγει μία λεπίδα πολύ λεπτή και ελάνη, σπ. Την δάζει λοιπόν στό στόμα του και την σπρώχνει ως εκέ-π. Τού μπορεί να φθώσθ τό μήκος της. 'Υστερα άπ' αυτή την προ-σπάθεια καταπίνει μία λεπίδα πιο μεγάλη και ούτω καθεξής ως που φθάσει στό μήκος ένός σπαθίου 70 ή και 75 εκατοστών.

Πολλοί άπ' αυτούς τους φακίρες κατορθώνουν και καταπι-νουν από 10—16 λάμες μαζί χωρίς να παρουσιάζουν καμμία δυο-κολία στό 'θαύμα' τους.

Υπάρχουν μάλιστα και άλλοι που μπορούν και καταπίνουν κυρτά σπαθία, όπως είναι τό 'κρίχρ των μαλαισιών.

Μόλις λοιπόν ο φακίρης βάλη την αίχμη τού σπαθίου στό στόμα του, γέρνει τό κεφάλι πρός τό όπιω κατά τρόπον, ώστε να καταστήσθ έντελώς κάθετον τόν ισσόφυον του από τό στό-μα ως τό στομάχι του. Καθ' όλην την διάρκειαν της έπίδειξης συγκρατεί την άναπνοήν του για να μην δυσχεράνη τό πεί-ραμα.

Λησμονήσα μία πολύ ένδιαφέρουσα λεπτομέρεια : στόν φα-κίρη που καταπίνει σπαθία άπαρνούρεται να φάη σκολάτα για-τί είναι ούσια που κολλά στόν ισσόφυον και συνεπώς δεν άφνιει έλευθεράν την διόδον τού σπαθίου.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΜΕ ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ

Ας δούμε τώρα έναν άλλον φακίρη που έπίσης κάνει ένα ένδιαφέρον 'θαύμα'. Έκείνον που ζαπλώνει, με τό χαμόγε-λο στό χείλη, επάνω σ' ένα κρεβάτι μία καρδιά.

Και γι' αυτόν έδώ χρειάζεται μακροχρόνιος εξάσκησης και μεγάλη τέχνη για να έπιτύχθ την έπίδειξη του τρώγει άρ-κετά καλά. Κατόπιν έκλέγει μία λεπίδα πολύ λεπτή και ελάνη, σπ. Την δάζει λοιπόν στό στόμα του και την σπρώχνει ως εκέ-π. Τού μπορεί να φθώσθ τό μήκος της. 'Υστερα άπ' αυτή την προ-σπάθεια καταπίνει μία λεπίδα πιο μεγάλη και ούτω καθεξής ως που φθάσει στό μήκος ένός σπαθίου 70 ή και 75 εκατοστών.

Πολλοί άπ' αυτούς τους φακίρες κατορθώνουν και καταπι-νουν από 10—16 λάμες μαζί χωρίς να παρουσιάζουν καμμία δυο-κολία στό 'θαύμα' τους.

Υπάρχουν μάλιστα και άλλοι που μπορούν και καταπίνουν κυρτά σπαθία, όπως είναι τό 'κρίχρ των μαλαισιών.

Μόλις λοιπόν ο φακίρης βάλη την αίχμη τού σπαθίου στό στόμα του, γέρνει τό κεφάλι πρός τό όπιω κατά τρόπον, ώστε να καταστήσθ έντελώς κάθετον τόν ισσόφυον του από τό στό-μα ως τό στομάχι του. Καθ' όλην την διάρκειαν της έπίδειξης συγκρατεί την άναπνοήν του για να μην δυσχε

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο δυνάτης άερας της είχε φέρει πονοκέφαλο. Μπήκε σ' ένα φαρμακείο κι' εξήγησε ένα κασέ για να της καθυποχρήσει εκείνον τον νόνο που την ζάλιζε.

Μπροστά της, άκουμπιμένους σ' όν μαρμάρينو πάγκο στεκόταν ένας άν-θρωπος : είχε πλάτες εξαιρετικά φα-ρφαίς και φορούσε ένα παλτό από ύ-φανση καρό.

—Θα γυρίσω σέ μισή ώρα και θα τ' πάρω όλα μαζί, είπε, κάποια στιγμή σ' όν υπάλληλο κι' άπομακρύνθηκε.

Η Άλμα ένοιωσε έναν κλονισμό χωρίς να καταλάβει τ' γιατί.

«Θεέ μου», μουρμούρισε. Κυτάχτη-καν για μία στιγμή σ' τα μάτια. Έκει-νη κατάπνε γρήγορα τ' κασέ που της έπνιξε τ' λοιπό κι' έκείνος θύγκει απ' τ' φαρμακείο.

Πόσο της πονούσε τ' κεφάλι. Ο άν-θρώπος στεκόταν έξω σ' όν πεζο-δρόμιο και φαινόταν άνησυχός σ' όν γάκε έχασε κάτι. Κυτάχτηκαν ά-κόμη μία φορά.

«Τι άερας», σκέφτηκε η Άλμα και ένοιωσε πάλι μία άοριστη ταρα-χή. (Τώρα θα με ακολουθήσει).

Περπάτησε γρήγορα αλλά με βήμα-τα άκανόνιστα σ' όν κάτι να μπε-ρευτούν σ' κάθε στιγμή σ' όν πόδια της και να την έμπόδιζε να προχω-ρή. Της φαινόταν μάλιστα πώς κού-ττανε λιγάκι.

Γύρισε λίγο πρὸς τ' πίσω για να ι-δῇ αν ὁ άνθρωπος με τ' καρό παλ-τό την παρακολουθούσε. Περπατούσε σκεδόν κοντά της. Τα μάτια του ή-σαν γαλανά αλλά τόσο άνοικτόχρωμα, ὥστε έμοιάσαν σ' όν να μην είχαν διό-λου χρώμα. Τὸ βλέμμα τους ήταν δια-περαστικό και έκρωστικό κι' έδειχνε ὅτι θα μπορούσε να πληγώσει.

Τὴν είχε κυττάξει μ' ένα τέτοιο βλέμμα σ' όν τ'ς έλεγε: «Με περι-μενες και σέ περιμένα. Δεν ιδωθήκα-με ποτέ, αλλά γνωρίζομαστε. Είσαι ἡ γυναίκα πού θέλω κι' είμαι ὁ άνδρας πού θέλεις. Τὸ νοιώθεις πολὺ καλά».

Είμαι άρεκάτα συμπαθητικός — είπε μέσα της νοιώθοντας ένα περίεργο συναίσθημα. Σκέφτηκε ὅτι αν την κα-λούσε, αν την έπαιρνε απ' τ' μπρά-τσο και τ'ς έλεγε να τὸν ακολουθή-σει, θα πήγαινε μαζί του χωρίς να προφέρει λέξι.

Βάδιζε πὸς άργὰ απ' έκείνον. Σέ κάποιο σημείο ὁ δρόμος έκανε μία στροφή. Θά έβλεπε άρὰ γε απ' έκεί ἡ θα την προσπερνούσε και θα έξα-κολουθούσε τὸν δρόμο του. Πέρασε τὴ στροφή κι' έκηκολούθησε θραδύ-νοντας τ' θέματα της και νοιώθοντας μία περίεργη άνησυχία μέσα της. Πε-ρπατούσε άσχημα, σκεδόν κούττανε. Θυμήθηκε πὸς δεν ήταν κτενιομένη. Πόσο θυμωσε. Γιατί δεν άπεφάριζε ποτέ να πάρ σ' όν κουρέα; Γιατί ὅ-ταν δεν έπρόκειτο να πάρ σέ κανένα κομμικό κέντρο φορούσε μανταριωμέ-νες κάλτσες; Στάθηκε για να κυ-ταχή σέ μία διτρίνα. Τίποτε τὸ πα-ρόξενο! Ήταν ὅπως πάντα. Γύρισε πίσω της με προσοχή και κυττάζε. Ο άνθρωπος με τ' γκριζά μάτια δεν την παρακολουθούσε πιά.

Τότε ένοιωσε μίαν άνέκρωσση ά-πονοήτευση. Γιατί είχε φύγει! Ήπει-δι δεν ήταν κτενιομένη! Ή γιατί φο-ρούσε μανταριωμένες κάλτσες; ἡ για-τί ἡ πυκνή συγκοινωνία τὸν δρόμου τὸς είχε χωρίσει; Τώρα, δεν θα τὸν εύρισκε πιά. Κι' ήταν ὁ άνθρωπος πού της ταίριαζε, έκείνος πού την αγα-νέουσε σ' όν την κυττάζε, κι' αν την έπαιρνε απὸ τὸ μπράτσο χωρίς να της πῇ λέξι, θα τὸν ακολουθούσε ά-πουδῆπτα. Θα τ'ς ήταν άρεκάτο ὅ-να βλέμμα για να τὸ μιλῶν και να τὸ πῇ :

«Ναι ! Είμαι ἡ έρωμένη σου, κάνε με ὅπως νομίζεις».

Κι' έκείνος θα τ'ς έλεγε:

«Ναι, είσαι ἡ γυναίκα πού μὸς ἀνί-κει και δεν μπορείς να κάνεις διαφο-ρετικά».

Τι κουταμάρες, μουρμούρισε μ' ένα μικρὸ χαμόγελο κι' έκηκολούθησε να κυττάει γύρω της σ' όν τρελλά, σ' όν νάχαος και τὸ πολὺμιο πὸν άνδρα της ψυχῆς της.

Γύρισε πίσω. Άνάμεσα σ' όν κόσμο άναζητούσε έκείνα τ' γαλάζια μά-τια, έκείνο τὸ πρόσωπο, έκείνη τὴ λεπτή σιλουέττα. Μά ὁ άνθρώπος της δεν φαινόταν πιά. Είχε πάρει άλλο δρόμο και κάποιο θα μῆκε. Μά να ἡ-

ταν άρα γε ένας από τὸς τὸςους θνητούς ; Να ὑπῆρξε κάποτε :

Ο πονοκέφαλος δεν της περνούσε κι' ὁ δυνάτης άερας της καλούσε τὸ κτένιομα. Πέρασε μπρὸς απὸ ένα κουρείο. Μῆκε μέσα. Τὸ πρόσωπο της είχε πάρει μία πονεμένη έκφρα-σί σ' όν να της είχε συμβῇ ένα δυσ-τύχημα, ἐνῷ λίγες στιγμές προτίτερα ήταν έντελὼς ῥουκν... Κάτι την είχε κλονίσει, την είχε τρομάξει.

Νευρασθένεια, σκέφτηκε κι' ὕστερα προσέθεσε:

«Άγανη!».

Ο κομμωτῆς την κτένιζε με ἐπιδε-ξιότητα. Της έκανε τ' μαλλιά ὅλο μπούκλες. Κι' ὅμως ἡ Άλμα νόμιζε ὅτι ὁ κουρέας κτένιζε κάποιο άλλο.

Σαφινά θυμήθηκε:

«Θα ξαναγυρίσω σέ μία ώρα για να τ' πάρω όλα μαζί».

Πήδωσε από την πολυθρόνα.

—Τὸ καπέλλο μου — είπε — φεύγω γιατί διάζομαι πάρα πολύ.

Μά δεν τελείωσα ακόμη, είπε ὁ κομμωτῆς.

Δεν την ένδιέφερε. Τίποτε δεν εί-χε άξία έκείνη τὴ στιγμή. Πῆρε τὸν δρόμο για τὸ φαρμακείο. Άν τὸν συ-ναντούσε θα τούλεγε... Τι : Ὅτι τὸν αγαπούσε ; Ὅταν μία τρέλλα. Ά-πλούστατα, φυσικώτατα θα περνούσε τὸ μπράτσο της κάτω από τὸ δικό του... Νά τὸ φαρμακείο. Μῆκε μέσα. Είχε πολὺ κόσμο. Έβαζε γύρω με τὸ βλέμμα της. Έκείνος δεν ήταν έκεί.

Θάθελε να ρωτήσῃ τὸν φαρμακοποιό: «Συγγνώμην, δεν ξαναγύρισε!» «Ποι-ός;» «Μά έκείνος ὁ κύριος με τ' γο-λάνα μάτια, ὁ άνδρωπός μου, ἡ άγά-πη μου».

Κι' ὅμως είπε:

—Ένα κασέ για τὸν πονοκέφαλο, παρακαλῶ.

—Δεν σ' άς πέρασε ακόμη; ρώτησε ὁ φαρμακοποιός άναγνωρίζοντάς την.

—Όχι. Σέρετε, αὐτὸς ὁ άερας...

Θά ἤθελε να προσέθει:

—Ήλθε; Για τὸν θεό, πέστε μου τὴν αλήθεια.

Κατάπνε τὸ κασέ κυττώντας γύρω της.

Της φαινόταν ὅτι ὅλα έκείνα τ' πρόσωπα πού ὄθλωνε ἥσαν ψεύτικα κι' ὅτι ὅλοι της μιλούσαν ψυχρά. Ζη-τούσε μόνον έκείνον. Μά πὸς θοικό-ταν : Μῆπως είχε περάσει περισσό-τερο από μισή ώρα; Πὸς μπορούσε να τὸ ξέρει;

Άφῃκε τὸ φαρμακείο. Ὁ φθινοπι-ρινὸς άερας στριφογύριζε τ' καρτιά και σκουπίδια σ' όν δρόμο.

«Μά θα τρελλάθῃκα!» είπε σκεδόν δυνατά και κυττάζοντας τὸ ρολόι της.

Γύρισε σ' όν σπιτί συντετριμμένη. Εί-χε χάσει τὸν άνδρωπό της τόσο ἡλι-θως, ίσως γιατί δεν ήταν καλοκτε-νιομένη ἡ γιατί φορούσε μανταριωμέ-νες κάλτσες ἡ, ακόμη, γιατί πέρασε ὅ-να σταυροδρόμι.

Ξαναγύριζε συχνά σ' όν φαρμακείο. Άγόραζε διάφορα πράγματα χωρίς να της χρειάζονται. Θα μπορούσε να ζοδέψῃ καλύτερα τ' χρήματά της, αλλά νόμιζε ὅτι ὅτι ὑπῆρχε πιθανό-της να ξανασυναντησῇ τὸν άνδρωπό πού τώρα αγαπούσε. Και κάθε φορά έβγαίνει από τὸ σπιτί κτενιομένη και με κάλτσες καινούργιες. Κι' αν δεν τὸν άναγνώριζε... Τι βλακεία, άνάμε-σα σ' άνορήμιο πλήθος θά ήταν ἡ-κανὴ να τὸν άναγνωρίσει αν τὸν συ-ναντούσε. Κι' ὅτι τὸν ζητούσε εξα-κολουθητικά και παντού, νύχτα και μέρα. Τὸν ζητούσε γιατί έπρεπε να τὸν ζητή, ἀλλ' ὕστερα από έναν ῥῆ-μα, ὕστερα από ένα χρόνο, δεν ῥῆ-ρε ακριβῶς ποιόν.

Η ζωή της ὅμως δεν άλλαζε. Άνά-μεσα απ' αὐτήν και τὸν κόσμο, ανά-μεσα απ' αὐτήν και τὸν έρωτα ὑπῆρ-χαν έκείνα τ' μάτια. Ένοιωσε ὅτι άντίκει ὁ έκείνον για πάντα.

Όταν τὸν πρωτοσυνήντισε είπε :

«Θεέ μου!»

Κι' ὁ καιρὸς περνούσε. Ποιὸς ξέρει ποιὸς ήταν. Ίσως ὅμως να ὑπῆρχε μία φαντασία της μέσα σ' έκείνον τὸν δυνατόν άέρα, γιατί είχε δυνατόν πο-τινοκέφαλο. Ήταν παράλογο να φείρη τὴ ζωή της.

♦♦♦

Τὸ τραίνο σταμάτησε σ' έναν έν-

δίμεσο σταθμό. Ένα άλλο τραίνο είχε σταματήσει μπροστά της. Η Άλ-μα πρόβαλε σ' όν παράθυρο κι' έκύτ-ταζε άφηρημένη πολλά πρόσωπα, διαφορετικά ἡ παρόμοια κι' από συ-νῆθεια άναζητούσε. Τὰ νεῦρα της κόντεψαν να σπάσουν ! Είδε δυὸ μά-τια πολὺ παράξενα. Κάποτε τὰ είχε δῇ από πολὺ κοντά. Τ' άνεγνώρισε. Δεν σκέφτηκε τίποτε άλλο. Άρπαξε τῆς θαλίτσες της και κατέθηκε σ' όν τρελλή από τὸ τραίνο.

Είδε μία πινακία πού έλεγε: «Α-παγορεύεται ἡ διάβασις διὰ τῶν γραμμῶν».

Η Άλμα ὅμως τῆ πέρασε κι' άνέθηκε σ' όν τραίνο. Άλλά μὴ πῶς δεν εἶδε καλά :

«Έψαξε σ' ὅλα τ' θα γόνια κι' ὕστερα, γιέ

μία στιγμή, τὸν δοῖκε

Στεκότ α ν' ακόμη ὀρ-βιος κοντά

σ' όν παρὰ

θύρα. Ναι, ήταν έκεί-νος. Πόσο χρόνο

—

σου, μία ματιά, μία υπόσχεσις. Και

τώρα σέ βλέπω με μία βέρα σ' όν

κύκλο! Έναν αἰώνιο δρομό!

Κατάλαβε ὅτι σ' αλήθεια ήταν ὁ

τοίμη να φωνάζει, να κλάψει.

Έκείνος πῆρε μία έφημερίδα, έθα-λε τὸ ένα πόδι επάνω σ' όν άλλο, έ-

σπρωξε πάλι τὴν Άλμα, αλλά τώρα

δεν ζήτησε συγγνώμην. Διάβαζε μίαν

έφημερίδα. Τὴν άγνωστε πὴν Άλ-

μα, τὴν σεχασε!...

Η Άλμα σκέφθηκε και άπλωσε τὰ

χέρια για να πάρη τὴς θαλίτσες της.

Τότε έκείνος άποσε τὴν έφημερίδα:

—Θέλετε να σ' άς βοηθήσω: της εί-

πε.

Πῆρε από τὸ δίκτυ τὸ διαμερι-

σματος τῆς θαλίτσες της Άλμας και

της άκούμπισε ὅξω σ' όν διάδρομο.

«Με δίνκεις — σκέφθηκε ἡ Άλ-

μα. Δεν καταλαβαίνεις, δεν με ῥυ-

μάσαι και με δίνκεις».

—Έκανα λάθος σ' όν τραίνο, είπε

για να ῥῃ μία δικαιολογία.

Κανείς ὅμως δεν της άπιντωσε.

Κατέθηκε σιγά-σιγά από τὸ δια-

μέριομα σέρνοντας τῆς δυὸ θαλίτσες

της. Τὸ τραίνο με τὸ ὅποιον ταξίδευε

πρὶν είχε φύγει. Στάθηκε άκίνητη ὁ-

χιαν' περά-

σει ; Δεν

τόξερε !...

Ήταν ὀθι-

νόμωρο, μία

θραδὺ με

δυνατὸν ἄ-

έρα. Τὸν ά-

γάπησε ὁ

λον έκείνο

τὸ ν' καιρὸ

χωρίς καν να τὸν συ-

μάται και μοιραίως ἡ-

πρεσε τὰ καλλιτέρὰ της

χρόνια δυσθιμμένη σ' όν

νόνο. Μά τί έσημειαν ! Τώρα τὸν ζα-

ναδῶνκε και τὰ ξεχνούσε ὅλα.

Ο άγνωστος κάθισε άπέναντί της

και τῆς έσπρωξε χωρίς να τὸ βέλῃ

τὸ πόδι.

—Συγγνώμην.

Η Άλμα ἤθελε να τὸ φωνάζει:

«Δεν με βλέπεις; Δεν θυμάσαι;

Έρριξε μία ματιά σ' όν χέρια του.

Στὸν παράμοιο δάκτυλο είδε έναν

χρυσὸ κρίκο. Θεέ μου, πὸς ὑπῆρξε :

Ίσως ὅμως να ήταν παντρε-

μένος από τότε. Δεν ήταν δυνατόν.

Μόνον έκείνη τὸν περιμενε ! μό-

νον έκείνη. Θα ἤθελε να φωνάζει :

—Προδότη, προδότη, κατέστρεψε τὴ

ζωή μου για σένα, τὸ βλέπεις δεν

είμαι πιά νέα, ἔχω άσπρες τρίκες σ' όν

κεφάλι μου, χάραξαν οἱ πρῶτες οὐτίλ

δες τὸ πρόσωπό μου κι' ὅμως πάντα-

τε σέ περιμένα. Άνάμεσα σέ μένα

και σ' όν έρωτα ὑπῆρχαν τὰ μάτια

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Είναι πραγματικά τόσο διαφορετικές, απ' τις άλλες οι άραβικές καρδιές; Τά πάθα είναι όπως ή τέχνη δεν έχουν παρόμοια... Έκείνοι που τα κάνει διαφορετικά είναι ίσως ό άμας, ό ζεστός Ά-φρικανικός ήλιος που κάτω απ' αυτόν ό έρωτας φαίνεται πιο θερμός...

♦♦♦

—Ο Άλλάχ νάναι μαζί σου!...
—Και μαζί σου επίσης!
—Ο Χουσεϊν μπέν Μωχαμέτ περνούσε με ήθμα διαστικό τά κτήματα του που ήσαν γεμάτα από έλαιώνες, λέγοντας έ-να σύντομο χαιρετισμό στο γείτονά του.
Έκείνος σήκωσε τά μάτια παραξενε-μένους γιά τίθ δια του κι' ύστερα τά έ-νανακατέβασε έξοκολουθώντας να περι-ποιήται κάποιο μικρό δένδρσκι.

Πολύ δυνατό, με γέρα μπράτσα, στε-γνό πρόσωπο, κόκκινα μολύβια και ζω-ρά λαμπρά μάτια, ό Χουσεϊν ήταν απ' τους πιο όμορφους άραβικούς τύπους της Λυδίας.

Άνεδοιόντας μερικές ανώμαλες σκά-λες έθωσσε στο σπίτι της πρώτης του γυναικάς, της Σενάγκα, που βρισκόταν δεξιά και πίν όποια είχε παντρευτή έδω-κά τέσσερα χρόνια. Άπέναντί του άρι-στα παρά ακριβώς, ήταν τό άλλο διαμερί-σμα της πιο νέας του γυναικάς, της Λυ-δίας. Σ' έκεινο κατευθύνθηκε.

Με τό βλέμμα γεμμένο προς την πόρτα της, και με φωνή σαν άγριο θηρίο, ό Χουσεϊν φώναζε:

—Ααή!...

—Ο Άλλάχ νάναι μαζί σου!... θιάσθη-κε να άπαντήσει κάποιος έφθρος που ή-ταν στο έσωτερικό του σπιτιού και ήμ-πλάζε.

—Πού είναι ή Λυδία;

—Ενέκε...

Δεν άμπεθαίλε...
—Ο άνδρας έξανήπρε την άλλη διεύ-θυνα προς τά δεξιά και σπαρώνοντας μία πόρτα βρέθηκε στην αλλη της Σε-νάγκας. Η αλλη αυτή ήταν ένας χώρος άνοικτός από πάνω και περιμαγνόμε-νος με φυλά τεϊκή. Έκει μέσα βρισκό-ταν διάφορα διαμερίσματα, γιά κατοικία, καταστήματα, έργαστήρια και διάφορα άλλα. Η πρώτη σύζυγος άφκε θιασι-κά τί δουλειά της και έστρεφε τά βλέμ-ματά προς τόν άφέντη. Με την πρώτη ματιά που του έβριζε καταλάβε τί συνέ-βαινε.

—Ο Χουσεϊν τί ρώτμα άπότομα;
—Σενάγκα, έξερεις πού είναι ή Λυδία;
—Δέν είμαι νταντά της, είρυνέθηκε ή γυναικά.

Δυσ εύπολστα παιδιά, δύο μικρά κορί-τσάκια που έπαίζαν σε μία γωνία με μία κατοικία, ήγαν και κορυφταν πίσω απ' τί μπτέρα τους, προσιωσόμενα την κα-ταιγίδα. Η κατοικία τά μιλμήθηκε κι' αυ-τή, μαζί με δύο ψωριασμένα σκυλιά.

Η Σενάγκα ζανάφθηκε τό την τραχεία της φωνή, ένθουσιωσμένη πού θα έκδι-κόταν την τόσο όμορφη αντίπαλό της:
—Μιά κοπέλλα που περιμάζεψε απ' τό δρόμο, απ' την πόλι. Κοροϊδεύει διαρ-κώς τί συνήθειές μας. Δέν είναι ίκανή γιά τίποτε. Καί τό σπύρι τί άκούα της κρείσζεται σκλάβος γιά να της τό δέση...
—Πάψε!

—Όλη την ήμέρα άλλαζει φορέματα και διαρκώς θάρεται.

Η Σενάγκα άποτειλώςε τώρα μ' ένα κακό γέλιο:
—Απ' εδώ και ένα χρόνο πού είναι έ-δω, έκασσε την εύθυμία σου. Κι' αυτή δεν μπόρεσε να σου δώσει ούτε ένα παιδί!

—Πάψε! βρυχήθηκε ό Χουσεϊν, τόσο δυνατό ώστε τά δύο παιδιά έδωξαν τά κλάμματα.

Κι' ή γυναίκα άκόμα έσκυψε τό κε-φάλι φοβισμένη ένθ' έκεινος της γύρι-σε τίς πλάτες του και έξηφανίσθη.
Τότε όλα ζαναπήσαν την πρώτη τους όψι. Τά παιδιά ζανάρχισαν τό παιγνίδι με την κατοικία, οι σκύλοι όγλκαν πάλι στην αλλη κι' ή γυναίκα χαρούμενη ζα-νάπιασε τί δουλειά της.

♦♦♦

Μόλις όγκη απ' τό σπίτι της Σενάγκα, ό Μωχαμέτ στάθηκε στην άρχή της σκά-λας. Άπ' έκει με τά όργιεμένα μάτια του κύτταζε την πόλι που βρισκόταν πέ-ρα απ' τά άνθισμένα δένδρα του 'ίκου του κυριού. Μία άπέναντι ύψοινα τον έ-θαόνιζε: Έκανε μία άποφασιστική έ-κρυνομία.

—Πρέπει να τελειώσουν οι ύποψίες. Θά στείλω τόν Άλφ.

Άλλά καθώς ήγιναι να ξεκινήση στα-μάτησε με δισταγμό. Θάπρεπε άρά γε να άναβέση στόν Άλφ μία τέτοια ύπό-θεσι.

Ηταν ουσωτό αυτός, ό άρχοντας, να άφνησε να καταλάβη ό σκλάβος του την άγνία του;

Η ύπερφάνεια και ή σωφροσύνη ά-παντούσαν μ' ένα κατηγορηματικό «ό-χι». Άλλά ή έρωτευμένη καρδιά του κι'

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ

ό πληγνόμενος άνδρικός του ένθισμός δεν άφνηαν τό νού του ν' άκούρη αυτή την άρνησι.

Στ' αυτή του άνηκούσαν άκόμη τά λόγια της Σενάγκα.

—Μιά κοπέλλα πού περιμάζεψε απ' τό ορόμο).

Δέν κρείσθηκε άλλο γιά ν' άποφα-οίση.

Ζανακατέθηκε τίς σκάλες και μπήκε μ' ένα πλήγμα στο σπίτι της Λυδίας. Η ίδια θρώμκη αλλη κι' εδώ όπως στο σπι-τί της Σενάγκας. Στ' μέση της αλλής ό Άλφς τεμπέλιαζε πάνω σε κάτι έδρα.

—Γιατί κάθασαι εδώ; ρώτησε ό Χου-σεϊν.

—Πού να πάω; έκανε ό Άλφς άπο-ρώντας.

Δέν είχε άκόμη προσέξει την άνήσυ-χη και παραμένη όψι του Χουσεϊν.

—Η κυρά σου δέν σούζει άναβέσει καμμία δουλειά;

Πώς θα μπόρουσε να ζέρη ό μικρός αυτός τί γινόνταν στην ψυχή του κυριού του;

—Η κυρία δέν γύρισε άκόμα...

—Τί έπρε πριν φωνή...

—Πάω ν' άγοράσω ένα κολλέκι...

—Ετσι έπρε... Τότε άσφαλός θα φέ-ρη τό κολλέκι. Τρέξε γρήγορα. Συνήθως φωνίζει απ' τόν Άνταρ, κορύφω και πα-ρακολούθησε την πού θα ήαν έπειτα. Καί έλα γρήγορα να μού είρης.

—Ο Άλφ σπώθηκε άργά, κυττάζοντας έκπληκτός τόν κύριό του.

—Ηγιναι λοιπόν, φώναζε άνυπόμονα ό Χουσεϊν, έπρεπε νάκεις φύγει!

—Ο ύπνρέτης μ' ένα πλήγμα βρέθηκε στη σκάλα καταβαίνοντας γρήγορα-γρή-γορα τά πέτρινα σκαλοπάτια.

♦♦♦

Ο Χουσεϊν πηγαινοέρχόταν πόν ένα λεονάρι μέσα στο κλουβί του, στο στε-νό δωμάτιο πού ή Λυδία τό είχε γεμί-σει με μπλουζές μεταξωτές, με πολύ-χρωμες εσάρπες και με κοσμήματα μπρούτζινα.

Τά παλιά ρούχα ήταν σπταισμένα πάνω σ' ένα σανίδι που χρησίμευε γιά κρεβάτι. Τό κρεβάτι αυτό ήταν τό μά-νο έπιπλο του δωματίου. Στ' γωνία μία μεγάλη πέτρα χρησίμευε γιά καρέκλα και μία άλλη γιά τραπέζι. Με μία κλω-ταία ό Χουσεϊν πέταζε έξω ένα παγού-ρι στρατιωτικό στο όποιον ή Λυδία έδα-ζε μυρωδιά γιά τά μαλλιά της.

—Ο Άλφ άργούσε, και ό θυμός του ά-φέντι μεγάλωνε. Ένας σκύλος πέρα-σε τρέχοντας μπροστά απ' την τρύπα πού χρησίμευε γιά πόρτα και απ' τά γυναισιματά του ό Χουσεϊν κατάλαβε πώς κάποιος άνέβαινε τί σκάλα.

—Ο Άλφ ιδρωμένος πτάθηκε στο τελευ-ταίο σκαλοπάτι.

—Λοιπόν, την είδες;

—Ο ύπνρέτης κούνησε καταφατικά τό κεφάλι.

—Πού είναι; Τί κάνει;

—Ο Άλφ άνέπνευσε θαθεία και είπε:

—Την είδα στην όδό Σούης, κοντά στού Άνταρ, κρατούσε στά χέρια της κάποιο κολλέκι.

—Όπως σταμάτησε γιά να ζαναπανεύ-ρη, ό Χουσεϊν τόν τράνταξε:

ΥΠΟ ΜΑΓΔΑΣ ΚΟΝΤΙΝΟ

ΚΑΡΔΙΕΣ

—Λοιπόν; Ύστερα;

—Την άκολούθησα, ήγιναι γρήγορα. Πέρασε την άγορά, ήπρε την όδό Χαν-τάς, και... και...

—Τί λοιπόν;...

—Ο Άλφ χαμήλωσε τό βλέμμα και με πιο χαμηλή φωνή:

—Μπήκε στής γρήας Φατιά...
Μία τρομερή λάμψη πέρασε απ' τά μάτια του άνδρός, ένθ' ό ύπνρέτης φο-βισμένος γιά την κακή είδοιη πήγε τρία θήματα πιο μακρύτερα.

—Στής γρήας Φατιά; Αυτή; Στής γρήας Φατιά; Καί ό Χουσεϊν άρπαζε τό δούλο απ' τούς ώμους και τόν τράνταζε σύγκορπο.

—Σκυλί! Μού λες ψέμματα!

Τόν κουνούσε τόσο δυνατά, πού τά δόντια του δυστυχισμένου χτυπούσαν και δέν μπόρουσε ν' άρρώρη λέξι. Τέ-λος πρόσφερε:

—Η κυρία Λυδία μπήκε στής Φατιά, λέω την άλληδια.

—Ένα δυνατό γέλιο άκούστηκε απ' τί σκάλα. Ήταν ή Σενάγκα που έρχοταν με τίς δύο τίς κόρες, και είχε άκούσει τά λόγια του Άλφ.

—Στής Φατιά;... Ίσως απ' έκει να την γνώρισε, φτωχέ μου φίλε... Καί έ-κει ζαναγυρίζε... Είναι άζια να την ρί-ζης τώρα πιά στα τσακάλια...

Ο Χουσεϊν δέν άπήντισε στην Σενά-γκα. Οι θυμωμένες χειρνομίες του πε-ριωρίστηκαν τώρα σε σφιγμό της γρο-θιάς του. Τίς έφωγνε τόσο πού τά κό-καλά του έτρίζαν.

—Στής Φατιά! έπανάθεθε ή γυναίκα. Έκει πάνε οι άνύπαντροι γιά να διασκε-δάσουν. Πιά! Πιά!

Μήπως δέν τώδερε αυτό ό Χουσεϊν; Μήπως κι' αυτός ό ίδιος δέν είχε ζη-τήσει κάποτε ώρες χαράς στο φιλόξε-νο σπιτάκι εκείνης τίς γρήας;

—Στά σπιτί της Φατιά! Ποιός να τό περιμένο πώς θάφτανε ως έκει;

Με τόν τρόπο αυτό γύριζε τό μαχαίρι στην άνοιγμένη πληγή του. Καί αισθανό-ρη άπειρη χαρά.

—Ο Χουσεϊν έξοκολουθούσε να ριωπή.

—Ο Άλφ είπε:

—Πρέπει να ρωτήσετε την κυρία Λυ-δια τί ήγνε να κάνει έκει... Έτσι θα μάθουμε...

—Η λογική αυτή του μικρού προκάλε-σε θυμό και θρσιές στην Σενάγκα.

—Σκύλοι! Πάντα έού την ύπερσοπιζε-σαι! Άλλά τί φορά αυτή ό άφέντης κατάλαβε! Τόν κοροϊδεύει!...

♦♦♦

—Ένα άφάνταστο μίσος φούσκωνε τό στήθος του Χουσεϊν. Η Λυδία του! Ο ήλιος του! Τό φως του! Η χαρά των κατιόντων του! Η σάρκα του! Τόν άπα-τούσει!... Η Λυδία του με πά φωτεινά

μαλλιά, με τί παιδικίστικη χάρη, με τό τρυφερό της κορμί, έβινε άλλού αυτούς τούς θησαυρούς;...

Θά την έπνιγε άν είχε τό θράσος να ζαναφνή; Όχι! Αυτός είναι γλυκός θάνατος. Θά την ήγιναι στην έρημο, τέσσερες μέρες μακριά απ' τό Ντζε-μπε—Χαρίαν και τά τσακάλια θάέρι-σκαν μία θαυμασία τροφή!

Τη Λυδία του πού άγαπούσε τρελλά, μ' έκείνη την παράξηνη ώμορφία της, και τίς όποιας έκανε όλα τά καπρίτσια, άκόμα της άγόρασε και σκλάβο γιά να της κάνει τίς δουλειές της, ένθ' χρόνια τώρα όλες ή γυναίκες του χωριού δού-λευαν μόνες τους! Η Λυδία του τώρα προτιμούσε μία ζωή τό δρόμου, απ' τί δική του άγίας!

—Όχι, δέν θα την έβριγχε στα τσακά-λια. Θά την πουλούσε στο πρώτο περα-στικό καραβάνι. Καί θα ήταν ύποχωρη-μένη να τ' άκολουθή στην έρημο, με τά πόδια, κάτω απ' τό δυνατό ήλιο...

Μάλιστα, αυτό της άείζε. Άλλά πριν θα την χτυπούσε με τό θούβρσκι έμ-πρός στον Άλφ και στην Σενάγκα.

—Η καρδιά του Χουσεϊν έθωρσε άπό ζήλεια και πόνο. Μ' ένα έλέμμο έζήη-σε τά πέτρινα λουριά που έρισκόταναν στην αλλη, όταν ένα έλαφρό θήμα άκού-στηκε στις πέρινες σκάλες.

—Ο Χουσεϊν ήπησης, ένθ' θρσιές ήταν άνεβασμένες στα χείλη του, ένθ' ή Σενάγ-κα με τά χέρια στη μέση, και τά παιδιά της γαντζωμένα απ' τί φούστα της, πη-λίσταζαν γιά να ή μ' χάσουν ούτε λέξι ούτε κίνησι της αντίπαλού της.

Η Λυδία, με τί χροστή της έπιδερμίδα, με τίς όμορφες μεταξωτές κεντημένες φούστες της, με τά κοσμήματα στα χέ-ρια, στο λαιμό και στ' αυτιά, έπρε στην άγκαλιά του άνδρός της χωρίς να προ-σέξη τόν θυμό του.

—Θά είναι γυιός; ή Χουσεϊν!

—Γυιός; Τί γυιός;

—Ο δικός σου! Μού τό είπε ή Φα-τιά!

—Έργασαι απ' τίς Φατιάς τό σπιτί;

—Είναι ή τετάρτη φορά!

Και ή Λυδία έξοκολούθησε μ' άφέ-λεια:

—Δέν ήμουν δέσφει. Δέν είχα ποτέ παιδί... καταλαβαίνεις... Ηγνα λοιπόν να την συμβουλευθώ. Καί πρώτα—πρώ-τα μού είπε πώς τό παιδί μου θα γεννη-θή μετά έξ' φεγγάρι...

—Ηθέλα να μά-θω άν είναι γυιός...

—Έρριζε ένα ύπερήφανο βλέμμα στην Σενάγκα:

—Δέν θάθελα να σου δώσω μία τρί-τη κόρη! Κι' αυτή με άποεινσε πώς θα-νά γυιός...

—Ο Χουσεϊν αίσθανόταν να σούνη σιγά-σιγά ή φωτιά πούζε στο στήθος του. Γιά να δέσφαισθι τέλειωτικά ρώτησε:

—Συνήνητες κανένα στής Φατιά;

—Την κόρη της μόνο, πού είναι πολύ άσχημη.

Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

—Ο Χουσεϊν ήπρε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του γυναίκα. Έκρυψε 'α άφωνα λόγια της άγίας της. Ση-μειωτέον όμως ότι ή γαμήλιος τελετή ύπηρετή άρκετά ψυχρή και τό πρώτο συ-ζυγικό φίλημα τό συνώδεσε ένα ή-μνηστικό πάλινσμα.

—Ετσι, οι δύο νεό-νυμφοι πέρασαν τόν μήνα του μέλιτος κρυολογημένοι, στο κρεβάτι.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΕΡΟΙ ΤΑΜΟΙ

Νομίζετε ότι είναι άπλό πράγμα να παντρευτή; Για πολλούς φαίνεται, ότι είναι και τότε ό γάμος λαμβάνει την συνειθισμένη του όψη, στην έκκλησία και έν τώ μέσθ των συγγενών και φί-λων.

Ύπάρχουν όμως και γαμήριοι που θέ-λουν ν' άκούσθ ό γάμος των σ' όλον τόν κόσμο και τόν συνοδεύουν με μία ένέαρετική ένκεντρικότητα.

Μερικοί απ' αυτούς παντρεύονται έ-πώνω σ' αεροπλάνα, και τέτοιοι είναι πολλοί. Άλλά ό γάμος αυτός δέν έχει και τόσο γούστο γιατί φαίνεται ότι την ετοιμία την παίρνει ό άέρας.

Ολνγώτερον κοινή είναι ή ιδέα του ζεύγους εκείνου που έκανε του γάμου του μέσα σε μία τρώγλη, σε έσθον πε-ραστικό καραβάνι. Καί θα ήταν ύποχωρη-μένη να τ' άκολουθή στην έρημο, με τά πόδια, κάτω απ' τό δυνατό ήλιο...

Μάλιστα, αυτό της άείζε. Άλλά πριν θα την χτυπούσε με τό θούβρσκι έμ-πρός στον Άλφ και στην Σενάγκα.

—Η καρδιά του Χουσεϊν έθωρσε άπό ζήλεια και πόνο. Μ' ένα έλέμμο έζήη-σε τά πέτρινα λουριά που έρισκόταναν στην αλλη, όταν ένα έλαφρό θήμα άκού-στηκε στις πέρινες σκάλες.

—Ο Χουσεϊν ήπησης, ένθ' θρσιές ήταν άνεβασμένες στα χείλη του, ένθ' ή Σενάγ-κα με τά χέρια στη μέση, και τά παιδιά της γαντζωμένα απ' τί φούστα της, πη-λίσταζαν γιά να ή μ' χάσουν ούτε λέξι ούτε κίνησι της αντίπαλού της.

Η Λυδία, με τί χροστή της έπιδερμίδα, με τίς όμορφες μεταξωτές κεντημένες φούστες της, με τά κοσμήματα στα χέ-ρια, στο λαιμό και στ' αυτιά, έπρε στην ά

ΟΤΑΝ Ο ΦΙΛΟΣ ΠΡΟΔΙΔΕΙ ΥΠΟ ΖΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝ

Δυό κουρελιασμένες ολιούττες, δυό φτωχά πλάσματα με οκισμένες μπότες, με χλωμά πρόσωπα και δρώμικα γένεια, με σουβλερές μύτες πάνω από τις οποίες μικρά ματάκια έλαμπαν. Έτσι παρουσιάζονταν ο Μπίλ Μουγκράν και ο Πάτ Άντερσον, όταν έφθαναν από τον ποταμό Ρεμύ στο κέντρον της Νέας Γουίνεας.

Οι δυό φίλοι πέρασαν κάμποσο καιρό στο Μπούλολο, αλλά ο μαγνήτης του κιτρίνου μετάλλου τους έσπρωξε πιο μακριά.

Όπως όλος ο κόσμος έφθαναν άεροπορικά με την έναερίο συγκοινωνία και εξεπλάγησαν πολύ όταν συνήντησαν εκεί μιαν υπερμοντέρνα εγκατάσταση, με ηλεκτρισμό, με άνετα ξενοδοχεία και πρό παντός με υπαίθριο ευρισκόμενες κανείς όλα τα ποτά του κόσμου.

Ήπιρχαν εκεί λευκοί που είχαν έλθει από όλες τις χώρες: Άγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Αυστριακοί και πρό πάντων Άμερικανοί.

Ο μεγαλύτερος αριθμός των χρυσοθηρών ήλθε στην Έταιρία Φραντζίσκο Γκόλντ. Ο Πάτ και ο Μπίλ αφού εργάστηκαν μερικές εβδομάδες για λογαριασμό αυτής της Έταιρίας κατέβηκαν στον ποταμό Ρεμύ όπου δυθισμένοι Ξυπόλυτοι στη λάσπη άρχισαν τη δουλειά τους.

Γνώρισαν την κούραση, την άρρωστεια, το μαρτύριο της πείνας και τις δίψες, την αθλιότητα τέλους. Ένα μονάχα πράγμα τους έμεινε: η πίστη στη φιλία τους που οι κοινές περιπέτειες την είχαν πιάσει δυνατή. Ο Μπίλ πληγωμένος από ένα τόξο ίθαγενούς ούσθηκε από τον Πάτ, ο οποίος τον άρπασε στον ώμο του και τον μετέφερε σε μιαν άπορτα χιλίων μέτρων.

Έπιασε, όταν ο Πάτ προσεβλήθη από μυστικούς, τον περιποιήθηκε ο Μπίλ, σαν αδελφός.

Πώς αυτοί οι νέοι άνδρες βρισκόταν στην Πάπουα μακριά από τις οικογένειές τους που ήταν εγκατεστημένες στο Λονδίνο; Απλούστατα. Γιατί ο Μπίλ είχε διαβάσει κάποτε στο «Νταίλυ Νιούς» πως το μέρος αυτό της μεγάλης Ήπειρου είχε χρυσορυχεία άφάνταστο πλούτο και πολλοί εξερευνητές είχαν πει ότι εκεί για να κάνουν περιουσία.

Ο Μπίλ που ήταν 22 ετών και είχε χαλάρωσα χέρια, φαρδείς πλάτες και τού άρσαν εξαιρετικά τα όποια θέλω να διακινδυνεύει κι' αυτός με τη σειρά του. Ο Πάτ όμως που ήταν πόλιμαν έπαρκοκίμος το σκέδιό του γιου του. Ο Πάτ πάλι γινός ενός φτωχού μικρομπούρου θαύμασε την ιδέα του φίλου του Μπίλ. Αυτός άλλως τε, του είχε δώσει το φύλλο της έφημερίδας που δημοσίευσε την ανταπόκριση για τα χρυσορυχεία.

—Φεύγουμε; ρώτησε χωρίς να το πολυσκεφθεί.

—Το γρηγορότερο μάλιστα, απάντησε ο Μπίλ.

Με χίλια βάσανα κατόρθωσαν να μπουν ως εργάτες στο φορτηγό «Σιέβαν» που μετέφερε στο «Ζινδένι» μηχανές. Από το Σινδένι και με τον ίδιο πρόπο έφθαναν στο Μόρεμπε. Εκεί αναγκάστηκαν να μείνουν λίγον καιρό για να δουλέψουν και να εξοικονομήσουν τα ναύλα για το υπόλοιπο ταξίδιό των. Και όταν κι' αυτό έγινε ξεκίνησαν γεμάτοι έλπίδες.

Τα λίγα χρήματα που μάζεψαν δουλεύοντας στο Μόρεμπε είχαν ζοδευτεί σε ναύλα και διατροφή, μέχρις ότου φθάσαν στην πόλη εκείνη που βρισκόταν στις όχθες του Ρεμύ.

Ός που να καταποτισθούν στο περιβάλλον που δρέθηκαν απόφασαν να δουλέψουν ως εργάτες στην Έταιρία «Φραντζίσκο Γκόλντ».

Όταν παρουσιάστηκαν στα γραφεία της εταιρίας για να ζητήσουν δουλειά, ο άρχιεργάτης τους κύτταξε με περιφρόνηση.

—Θα δεχθώ εύχαρις να με φάνε τα παντάρια, είπε, αν αυτοί οι κουρελιάρδες αποδώσουν στην Έταιρία μ'ια μιά από δυό τούς πληρωσό σε ήμερομίσθια.

—Ούτε που κράτουμε γιατί είχε ανάγκη από εργάτικα χέρια. Η δίψα του χρυσού ξεμυάλιζε τους εργάτες και τους έκανε ν' αφήνουν τη δουλειά τους στην Έταιρία για να αναζητήσουν χρυσάφι για δικό τους λογαριασμό.

Οι δυό φίλοι εργάστηκαν κάμποσο διά-

στημα στο μέρος εκείνο του ποταμού που ήλθε στη «Φραντζίσκο Γκόλντ». Το ήμερομίσθιο ήταν καλό και γρήγορα σκηνάτισαν ένα μικρό κεφάλαιο.

Τότε απέφασαν να προχωρήσουν μακριότερα, προς τις πηγές του ποταμού — όπως τόσο άλλοι — και να δουλέψουν πιά για τον εαυτό τους.

Αγόρασαν όπλα, εξοδίσθηκαν με τρόφιμα και ξεκίνησαν. Έπρεπε να προχωρήσουν πιο βαθεία γιατί αρκετές εκατοντάδες μιλίων από τις όχθες του Ρεμύ ανήκαν προνομιστών της «Φραντζίσκο Γκόλντ».

Γρήγορα διεπίσταν πως παράτολμο ήταν το έπιχειρήμα τους. Τα τρόφιμα τους εξαντλήθηκαν πριν περάσουν τα σύνορα της Ιδιοκτησίας της εταιρίας. Τα ρούχα που είχαν αγοράσει πριν φύγουν

Το φίδι έπεσε σαν τόξο κουρελιάσθηκαν κι' επί πλέον η φάρπιτη ζέστη της ζούγκλας τους βασάνιζε απελπιστικά.

Τώρα έδλεπαν ότι τα πράγματα δεν ήταν τόσο εύκολα όπως τα φανταζόνταν. Οι κακουχίες, οι άρρωστειες κι' η πείνα τους έκαναν να υποφέρουν φρικτά.

Μέσα στο άπειραντο δάσος που τους κύκλωνε δεν έλειπαν τα φρούτα για να φάνε, αλλά δεν τολμούσαν να τα έγχιουν γιατί οι μαυροί τους κυνηγούσαν με τα τόξα τους. Θυμήθηκαν κι' έκλαψαν πικρά, την πατρίδα τους και τα σπίτια τους. Είχαν απόψει από την άσχημη περιπέτεια τους και σκεπτόνταν πως αν ξαφνικά παρουσιαζόταν μπροστά τους ο πόλιμαν Μπουγκράν ή η μαμά Άντερσον να τους ζητήσουν, εύχαρίως θα τ' άφηναν όλα και θα πήγαιναν μαζί τους. Δυστυχώς όμως χιλιάδες μιλόμετρα τους χώριζαν από τους γέροντες και τα πατρικά σπίτια.

Έκεινη την ημέρα έφθκαν για να το πολύτιμο μέταλλο ο' έναν παρατόλμο του Ρεμύ και προς σπινθή χωρίστηκαν.

Ο Μπίλ έμεινε στην άριστερή όχθη ενώ ο Πάτ πέρασε στην δεξιά. Ένώ προχωρούσαν μέσα στο νερό που σε μερικά σημεία ήταν γεμάτο λάσπη και σε άλλα πολύ ρηκό, συμφώνησαν πως αν κάποιος εύρισκε τίποτε θα ειδοποιούσε τον άλλο με δυό σφυρίγματα. Έν περιπτώσει δε κινδύνου με δυό πιστολιές.

Για πολλή ώρα, όμως, οι αναζητήσεις τους υπήρξαν άτυχες και οι δυό άνδρες έπεσαν σε μαύρη απελπισία. Η ζέστη ήταν φρικτή και τα έντομα της ζούγκλας τους τυραννούσαν τρομερά. Επίσης έπρεπε να προσφάγνυνται πολύ από τους ίθαγενείς και τα άγρια θηρία. Τα μέρη εκείνα ήταν πολύ επικίνδυνα και μακριά από άλλων υπήρχε εκεί και ένα είδος αιδιού που ώνομαζόταν Τυμάρια που κόλυμπούσε σαν ψάρι μέσα

τραβούσε μ' όλη του τη δύναμη την πέτρα. Ο Μπίλ σκημάτιζε στο μυαλό του διάφορες πικρές σκέψεις. —Οι φέλλισες, τώρα καταλαβαίνω, μη κρέ μου, πως θέλεις να κρατήσεις για τον εαυτό σου το εύρημά σου.

Ξαφνικά ο Μπίλ διέκρινε ένα τυμάρια να θγαίνει από το νερό και να προχωρή προς την διεύθυνση του Πάτ. Το τεραστίο έρπετο είχε ένα τερατώδες σώμα. Το μικρό φοβερό το κεφάλι που είχε χρώμα γκριζό και μαύρο σκώθηκε άρτα — άρτα προς το μέρος του Πάτ. Ταλαντεύτηκε λίγο και επί τέλους άνοιξε το άπαισιο στόμα του. Άπορροφούμενος στη δουλειά του ο Πάτ δεν άντελλήθη τίποτε.

Ο Μπίλ, έπρεπε να φωνάξει για να ειδοποιήσει τον σύντροφό του. Μπορούσε θαυμάσια, όπως ήταν σπουδαίος σκοπευτής, να κάνει κομπάρια με μια σφαίρα το κεφάλι του φιδιού.

—Αλλά τι στιγμή εκείνη ο θυμός και η πλεονεξία τον είχαν κυριεύσει και κάποιος δαίμονας του σφύριζε στ' αυτί: «Εάν ο Πάτ εξασφαλισθ θά σου μείνουν όλα έσένα!»

Αυτό έφθασε για να διαλύση τους τελευταίους διαταγμούς του. Δεν χρειαζόταν παρά μερικά λεπτά για να επέλθθ το μοιραίο. Το φίδι έπεσε σαν τόξο, δάγκωσε τον Πάτ στο λαιμό και τυλίχτηκε γύρω από το κορμί του. Ο Μπίλ άρπασε τότε ένα σπαθί και κατάφερε ένα γερό χτύπημα στο σώμα του τυμάρια. Άλλ ήταν πιά άρνη.

—Οι Μπίλ, μπόρεσε μονάχα να ειπεί ο Πάτ, είμαι χαμένος.

Το κεφάλι του έκαιγε και το πρόσωπό του είχε μελανιόσει. Μετά δέκα λεπτά δεν ήταν παρά ένα πτώμα.

Τότε ο Μπίλ νόμισε πως άκουσε μιαν φωνή να του φωνάζει: «Καίν!...»

Τώρα όμως το χρυσάφι ήταν δικό του. Θά το πουλούσε στην Έταιρία και θα γινόταν με μιάς πλούσιος.

Είχε την τύχη να συναντήσει μερικούς ίθαγενείς, οι όποιοι τον βοήθησαν να μεταφέρει τον θησαυρό του στο Μπουλάο.

Δυό χρόνια πέρασαν από τη φοβερή εκείνη μέρα που στοίχισε τη ζωή του φίλου του. Όφειλε, όπως είχε άλλως τε και σκοπό να μαρτυρησθ ότι δύνατον γρηγορώτερα για την Άγγλία. Από την ημέρα όμως του θανάτου του Πάτ, ζωντανά κάθε νύκτα με τρομερό εφιάλτη. Βλέπει πως τον κυνηγά ένα τεραστίο φίδι κίτρινο και μπλε και πως τον φοβίζει με το άπαισιο στόμα του. Ο Μπίλ τρομαγμένος ζητά να φύγει. Τρέχει μ' όλη του τη δύναμη, αλλά το άπαισιο ζωό τον φτάνει. Δεν άντέχει πιά! Πέφτει κάτω και τα δόντια του φιδιού τρυπνούν τις σάρκες του. Τι στιγμή που νομίζει πως είναι πιά χαμένος, ζωννά δουτηγμένος στον ιδρώτα. Τότε για να ξεκόψει πίνει, πίνει, πίνει.

Παίξει επίσης μ' όλους τους χαρτοπαίκτες που περιπλανώνται εκεί. Αφού έχασε όλα τα χρήματα που πήρε από την πώληση του χρυσού του άρχισε να εργάζεται για λογαριασμό της εταιρίας. Άλλά οι κατασχέσεις κι' οι τύψεις κλάμναν ανεπαυρόρρωτα την ύγεια του. Και κάποια νύχτα που γύριζε μεθυμένος στην τρώγλη του οι δυνάμεις του τον εγκατέλειψαν και σωριάσθηκε άψυχος στο χώμα.

Τον εβόψαν όπως και τόσους άλλους στο μικρό νεκροταφείο της αποικίας, του όποιοι οι τάφοι δεν είναι τοποθετημένοι, ούτε με άνθη, ούτε με στεφάνια, αλλά τι ειρωνεία! με μπουκαλιές τοποθετημένες συμμετρικά και οι όποίες είναι μ' ασθαιμένες στη γη.

Αυτή ήταν η τιμωρία του!... ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ Η ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ; ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΣΟΥΜΠΡΙΤΖ

«Σε είκοσι τέσσαρες ώρες θά είμαι διάσημος», σκεπτόταν ο κύριος Μάμπι, ο μεσήλικς υπάλληλος της Έταιρίας «Γουινβέρσαλ Ίνσουρανς».

Και η σκέψις αυτή έδινε μιαν τέτοια λάμψη στο βλέμμα του, ώστε οι συνάδελφοί του είχαν άρχισει να παραξενεύονταν.

Ένας τους μάλιστα τον ηλώισε και τον ρώτησε με έλαφρη ειρωνικό ύφος: —Τι τρέχει, κύριε Μάμπι; Σας έδωπα πολύ άλωωτικό. Θάλεγε κανείς ότι έχετε ραντεβού με κομμάρια κοπέλλα. Τα μάτια σας λάμπουν...

Ο κύριος Μάμπι χαμογέλασε και δεν απάντησε.

«Δεν περάζει», σκέφθηκε. «Κοροϊδίζετε με ακόμη μερικές ώρες. Αύριο θά έλθετε στη φωτογραφία μου στην έφημερίδα και θά διαβάσετε από κάτω: «Ο κ. Μάμπι, άσημος υπάλληλος της Έταιρίας «Γουινβέρσαλ Ίνσουρανς» που κ' ατάρβωσε, μόνος του, να άνακαλύψθ έναν εγκληματία!»

«Αυτό είπα γράφει προηγουμένως στον κ. Ουάλλιγκτον, ο όποιος είχε άπαντήσει».

Χόμενστεντ, 17 Σεπτεμβρίου «Άγαπητέ κύριε, «Έλαβε την έπιστολή σας και διάβασε με μεγάλο ενδιαφέρον ότι ανακαλύψετε έγγραφα για την άπώλεια των όπιων θά λυπούμαι πολύ. «Δεν μπορώ να φαντασθώ τι είναι αυτό τα έγγραφα, αλλά είμαι περίεργος να τα μάθω. Σας παρακαλώ να έλθετε στας 6 μ. μ. στο σπίτι μου, την προσεχή Τρίτη, και θά χαρώ πολύ κάνοντας την γνωριμία σας.

Διατελώ

Λόρδος Ουάλλιγκτον»

Και έτσι ο κ. Μάμπι πήγαινε τώρα να ιδθί τον κ. Ουάλλιγκτον.

Το τρένο σταμάτησε στο Χόμενστεντ, και ένα ταξί έφερε τον κ. Μάμπι στην βίλλα του λόρδου. Ο λόρδος τον υποδέχθηκε στο ιδιότερο του γραφείο. «Υστερα από τις τυπικές φιλοφρονήσεις, ο κ. Μάμπι ηπύκε στο προκειμένο.

—Παίρνω από έξη μ'ηνες, κύριε, άγόρασα ένα παλιό γραφείο για το σπίτι μου... —Μά δεν έλπεω κομμάρια σέοι... διέκοψε ο λόρδος.

—Θά ήπτε, κύριε, θά ήπτε, σάς το βεβαίω, απάντησε ο κ. Μάμπι. Ένα βράδυ, καθορίζοντας το γραφείο μου, άκουσα έναν κρότο και είδα ν' άνοιγθ ένα μυστικό συρτάρι. Στο συρτάρι εκείνο βρήκα ένα ήμερολόγιο. Δεν ήταν ασπός, βέβαια, να διαβάσω το ζένο εκείνο ήμερολόγιο, αλλά για να μάθω το όνομα του ιδιοκτήτη του και να του το επιστρέψω άναγκάσθηκε να φανώ άδιάκριτος. Διάβασα το ήμερολόγιο, και τότε μόνον κατάλαβα ότι ήταν άπολύτως άναγκαία να βρω τον ιδιοκτήτη του.

—Δεν θά σάς κουράσω. Θά σάς πω μόνον ότι βασανίσθηκε επί δυό εβδομάδες για να μάθω, από παλαιολιθίο σε παλαιολιθίο, ποιος ήταν ο άρχικος ιδιοκτήτης του τραπεζιού και του ήμερολογίου. Βεβαιώθηκε έτσι ότι ήταν ο λόρδος Ουάλλιγκτον, δηλαδή εσείς, κύριε! Εσείς — που δολοφονήσατε την γυναίκα σας για να πάρετε μιαν άλλη!»

—Η ιστορία σας είναι πολύ ενδιαφέρουσα είνε ο λόρδος Ουάλλιγκτον. Σας βεβαίω ότι με ενδιαφέρει εξαιρετικά. —Δεν άμφέβαλα ποτέ γι' αυτό είνε ο Μάμπι θριαμβευτικά. Και γι' αυτόν άκριδώς το λόγο βρισκόμυ εδώ.

Ο λόρδος Ουάλλιγκτον χαμογέλασε: —Είστε πολύ έξυπνος άνδρας. Τι δουλειά κάνετε;

—Είμαι υπάλληλος της εταιρίας «Γουινβέρσαλ Ίνσουρανς».

—Τι εταιρία είναι αυτή;

—Εμπορική.

—Αδικήσατε τον εαυτό σας με το έπαγγελμα που διαλέξατε. Θάπρεπε να γίνετε άστυνομικός.

Ο κύριος Μάμπι κατάλαβε την ειρωνεία και άσπορεσθήθηκε. Άπέφυγε όμως να δείξθ την έντονη που του έκαναν τα λόγια του συνομιλητή του.

—Κομμάρια φορά ο άνδρας γελιέται, απάντησε απλά. Έτσι κι' εγώ μπορώ να έπασω έξω στην έκλογη του επαγγέλματός μου. Αυτό όμως δεν έχει κομμάρια σημασία αφού δεν πρόκειται να συζητήσω για μένα αλλά για σάς.

Ο λόρδος Ουάλλιγκτον δεν απάντησε.

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

Άλλ' ο κύριος Μάμπι θά μπορούσε εύκολα να τον έμποδισθ.

«—Άγαπητέ κύριε Ουάλλιγκτον», έδλεγε. «Μην κάνετε άδικα τον κόπο σας. Τά προέβλεπα όλα. Οι υπόλοιπες είκοσι σελίδες του ήμερολογίου σας βρισκόνται στο σπίτι μου, καθώς και αντίγραφα των δυό αυτών ήμερομηνιών. Και μη δοκιμάσετε άδικα να μοι κάνετε κακό. Έχω άφήσει μιαν έπιστολή στην θυρωρή μου, με έντολή να την παραδώθ στην άστυνομία αν το βράδυ δεν φθάσω στας έννεα στο σπίτι μου. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, κύριε Ουάλλιγκτον, ότι δεν σάς μείνει παρά να όμολογήσετε το εγκλήμα σας!»

«Α, ναι, την όμολογία την ήθελε άφελώς ο κύριος Μάμπι. Τού ήταν άπαράσιτη. Χωρίς αυτήν, δεν τολμούσε να παρουσιασθί στην άστυνομία και να καταγγείλθ το εγκλήμα. Φοδόνταν μήπως γελοιοποιήθ, μήπως ο Ουάλλιγκτον, κατ' τον άλφα ή βήτα τρόπον, ήταν άβωος. Και τότε ο κύριος Μάμπι θά γινόταν περίεργο του κόσμου.

Τι αυτό είπα γράφει προηγουμένως στον κ. Ουάλλιγκτον, ο όποιος είχε άπαντήσει. Χόμενστεντ, 17 Σεπτεμβρίου «Άγαπητέ κύριε, «Έλαβε την έπιστολή σας και διάβασε με μεγάλο ενδιαφέρον ότι ανακαλύψετε έγγραφα για την άπώλεια των όπιων θά λυπούμαι πολύ. «Δεν μπορώ να φαντασθώ τι είναι αυτό τα έγγραφα, αλλά είμαι περίεργος να τα μάθω. Σας παρακαλώ να έλθετε στας 6 μ. μ. στο σπίτι μου, την προσεχή Τρίτη, και θά χαρώ πολύ κάνοντας την γνωριμία σας.

Χόμενστεντ, 17 Σεπτεμβρίου «Άγαπητέ κύριε, «Έλαβε την έπιστολή σας και διάβασε με μεγάλο ενδιαφέρον ότι ανακαλύψετε έγγραφα για την άπώλεια των όπιων θά λυπούμαι πολύ. «Δεν μπορώ να φαντασθώ τι είναι αυτό τα έγγραφα, αλλά είμαι περίεργος να τα μάθω. Σας παρακαλώ να έλθετε στας 6 μ. μ. στο σπίτι μου, την προσεχή Τρίτη, και θά χαρώ πολύ κάνοντας την γνωριμία σας.

Διατελώ

Λόρδος Ουάλλιγκτον»

Και έτσι ο κ. Μάμπι πήγαινε τώρα να ιδθί τον κ. Ουάλλιγκτον.

Το τρένο σταμάτησε στο Χόμενστεντ, και ένα ταξί έφερε τον κ. Μάμπι στην βίλλα του λόρδου. Ο λόρδος τον υποδέχθηκε στο ιδιότερο του γραφείο. «Υστερα από τις τυπικές φιλοφρονήσεις, ο κ. Μάμπι ηπύκε στο προκειμένο.

—Παίρνω από έξη μ'ηνες, κύριε, άγόρασα ένα παλιό γραφείο για το σπίτι μου... —Μά δεν έλπεω κομμάρια σέοι... διέκοψε ο λόρδος.

—Θά ήπτε, κύριε, θά ήπτε, σάς το βεβαίω, απάντησε ο κ. Μάμπι. Ένα βράδυ, καθορίζοντας το γραφείο μου, άκουσα έναν κρότο και είδα ν' άνοιγθ ένα μυστικό συρτάρι. Στο συρτάρι εκείνο βρήκα ένα ήμερολόγιο. Δεν ήταν ασπός, βέβαια, να διαβάσω το ζένο εκείνο ήμερολόγιο, αλλά για να μάθω το όνομα του ιδιοκτήτη του και να του το επιστρέψω άναγκάσθηκε να φανώ άδιάκριτος. Διάβασα το ήμερολόγιο, και τότε μόνον κατάλαβα ότι ήταν άπολύτως άναγκαία να βρω τον ιδιοκτήτη του.

—Δεν θά σάς κουράσω. Θά σάς πω μόνον ότι βασανίσθηκε επί δυό εβδομάδες για να μάθω, από παλαιολιθίο σε παλαιολιθίο, ποιος ήταν ο άρχικος ιδιοκτήτης του τραπεζιού και του ήμερολογίου. Βεβαιώθηκε έτσι ότι ήταν ο λόρδος Ουάλλιγκτον, δηλαδή εσείς, κύριε! Εσείς — που δολοφονήσατε την γυναίκα σας για να πάρετε μιαν άλλη!»

—Η ιστορία σας είναι πολύ ενδιαφέρουσα είνε ο λόρδος Ουάλλιγκτον. Σας βεβαίω ότι με ενδιαφέρει εξαιρετικά. —Δεν άμφέβαλα ποτέ γι' αυτό είνε ο Μάμπι θριαμβευτικά. Και γι' αυτόν άκριδώς το λόγο βρισκόμυ εδώ.

Ο λόρδος Ουάλλιγκτον χαμογέλασε: —Είστε πολύ έξυπνος άνδρας. Τι δουλειά κάνετε;

—Είμαι υπάλληλος της εταιρίας «Γουινβέρσαλ Ίνσουρανς».

—Τι εταιρία είναι αυτή;

—Εμπορική.

—Αδικήσατε τον εαυτό σας με το έπαγγελμα που διαλέξατε. Θάπρεπε να γίνετε άστυνομικός.

Ο κύριος Μάμπι κατάλαβε την ειρωνεία και άσπορεσθήθηκε. Άπέφυγε όμως να δείξθ την έντονη που του έκαναν τα λόγια του συνομιλητή του.

—Κομμάρια φορά ο άνδρας γελιέται, απάντησε απλά. Έτσι κι' εγώ μπορώ να έπασω έξω στην έκλογη του επαγγέλματός μου. Αυτό όμως δεν έχει κομμάρια σημασία αφού δεν πρόκειται να συζητήσω για μένα αλλά για σάς.

Ο λόρδος Ουάλλιγκτον δεν απάντησε.

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

άμεσως. Κύτταξε τον έπισκέπτη του άπο άπάνω έως κάτω. Έστερα ρώτησε ήρεμα.

—Τι σκοπεύετε να κάνετε, κύριε;

—Απλούστατα, απάντησε ο κύριος Μάμπι. Θά σάς καταγγείλω στην άστυνομία, αφού βέβαια μοι όμολογήσατε το εγκλήμα σας.

—Και αν σάς προτείνω 500 λίρες για να σωπάσετε; ρώτησε ο λόρδος Ουάλλιγκτον.

Ο κύριος Μάμπι άνεπήδησε: —Είμαι άσχος, κύριε, να με νομίσατε έκδοσι!»

—Όχι, δεν σάς νομίζω έκδοσι, απάντησε γελώντας ο λόρδος Ουάλλιγκτον. Ήθελα μόνον να βεβαιωθ. Έσκριβάνω με εύχαρίστοι που ότι έισθε ένας τίμιος άνδρας, κύριε Μάμπι. Τόσο το καλλίτερο για σάς. Γιατί πρέπει να ζέρετε ότι μοι πολύ τούς έκδιασας, και θά σάς παρέδωδα άμέσως στην άστυνομία. Τώρα όμως μπορώ να σάς καθοδηλώσω εύκολα, άγαπητέ κύριε.

Δεν είναι το μόνο εγκλήμα που έχω κάνει στη ζωή μου. Σκοτώνω σκεδόν κάθε μέρα, και με τον θανατώτερο μάλιστα τρόπο. —Κύριε... διαμετρηθήθ ο κ. Μάμπι. Ο λόρδος Ουάλλιγκτον άπλωσε το χέρι του σ' ένα ράφι που βρισκόταν πίσω από το τραπέζι, το οποίο καμμία δεκαριά βιβλία. Ένα-ένα, άρχισε να τα τοποθετθ άπάνω στο τραπέζι, διαβάζοντας τους τίτλους τους: «Τρίαντα φόντοι σε μιαν νύκτα», «Στραγγαλίζοντας όλους τούς γνωστούς σου...»

«Ο δολοφόνος με τα πράσινα μάτια...» —Βλέπετε, κύριε Μάμπι, ότι έχω εγκληματικά ένστικτα. Είμαι συγγραφέας άστυνομικών έργων.

Ο Χέρμπερτ Μάμπι γούρλωσε τα μάτια από κατάπληξη. Έστερα άναστήναζε άνακαυσιμένος.

«Καλά που δεν πήγα στην άστυνομία, σκέφθηκε. «Θά γινόμουν ρεζίλι».

Άπλωσε το χέρι του και πήρε ένα άπο τα βιβλία. Μισοζαλισμένος άκομη διάβασε τον τίτλο.

«Ο χάρος θερσίσει», του Χίλτον Χίλς.

—Και... Χίλτον Χίλς είναι το ψευδώνυμο μός σας; τράυλισε ο κύριος Μάμπι.

—Ακριδώς, απάντησε ο λόρδος Ουάλλιγκτον. Διαβάστε τα έργα μου:

—Θά τα διαβάσω εις το έξης, είνε ο κ. Μάμπι, γιατί γράφετε πολύ ρεαλιστικά. Σας βεβαίω ότι δεν άμφέβαλα ότι πρός στιγμήν ότι είχα να κάνω με

«Ο ήλιος» δεν παρέλειψε πράγματι να στείλθ, την άλλη ήμερα, όχι το άπικαλπτικό ήμερολόγιο, αλλά την άστυνομία. Γιατί ο διάβολος είχε βελήσει, ώστε με το ψευδώνυμο Χίλτον Χίλς να ήφθ άστυνομικά μυστοστορήματα ή άδελφού του «ήλιου» μίς Ρομπερτά Μάμπι.

«Ο ήλιος» δεν παρέλειψε πράγματι να στείλθ, την άλλη ήμερα, όχι το άπικαλπτικό ήμερολόγιο, αλλά την άστυνομία. Γιατί ο διάβολος είχε βελήσει, ώστε με το ψευδώνυμο Χίλτον Χίλς να ήφθ άστυνομικά μυστοστορήματα ή άδελφού του «ήλιου» μίς Ρομπερτά Μάμπι.

«Ο ήλιος» δεν παρέλειψε πράγματι να στείλθ, την άλλη ήμερα, όχι το άπικαλπτικό ήμερολόγιο, αλλά την άστυνομία. Γιατί ο διάβολος είχε βελήσει, ώστε με το ψευδώνυμο Χίλτον Χίλς να ήφθ άστυνομικά μυστοστορήματα ή άδελφού του «ήλιου» μίς Ρομπερτά Μάμπι.

«Ο ήλιος» δεν παρέλειψε πράγματι να στείλθ, την άλλη ήμερα, όχι το άπικαλπτικό ήμερολόγιο, αλλά την άστυνομία. Γιατί ο διάβολος είχε βελήσει, ώστε με το ψευδώνυμο Χίλτον Χίλς να ήφθ άστυνομικά μυστοστορήματα ή άδελφού του «ήλιου» μίς Ρομπερτά Μάμπι.

«Ο ήλιος» δεν παρέλειψε πράγματι να στείλθ, την άλλη ήμερα, όχι το άπικαλπτικό ήμερολόγιο, αλλά την άστυνομία. Γιατί ο διάβολος είχε βελήσει, ώστε με το ψευδώνυμο Χίλτον Χίλς να ήφθ άστυνομικά μυστοστορήματα ή άδελφού του «ήλιου» μίς Ρομπερτά Μάμπι.

Υπάρχει μία κατηγορία συγγραφέων, οι οποίοι προσπαθούν να εκλαϊκεύσουν τις διάφορες επιστημονικές γνώσεις, όπως π. χ. έκανε ο Φλαμινίους δια την ιστοριογραφία. Από καιρού εις καιρόν κάποιος απ' αυτούς προφητεύει πως θα είναι ο πόλεμος το έτος 3000, ή τι θα συμβεί όταν η γη και ο κομήτης του Χάλλεϊ συναντηθούν κάποτε εις το άπειρον. 'Η τελευταία προφητεία δεν έχει δέ- θαια πίστευ το ευχάριστον. Φαντασθήτε πόσο τρομερή θα είναι η σύγκρουσις ά- στρων. Και όμως μία τέτοια σύγκρου- σις συμβαίνει σκεδόν καθημερινώς με- ταξύ των άστρων... του Χόλλυγουντ. Αι- τία των είναι η ζήλεια ή ο συναγωνισμός ή ο έρωας.

Ας γυρίσω μερικά έτη πρὸς τὰ πύ- σια και θα εδωξω κλασικά παραδείγ- ματα εκθρας μεταξύ ήθοποιών. 'Επί πα- ραδείγματι την περίπτωσιν της αντίζη-

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Λίαν μεταθύ Πόλα Νέγκρι και Γκλόριας Σβάνσον. Καθώς και μίαν άλλην κω- μω- κός που απέθανε με τραγικό τρόπο: ο Μάξ Λίντερ.

Η Νέγκρι και η Σβάνσον είχαν δημι- ουργήσει εις τὸν περιβάλλον των μίαν ατμόσφαιραν ήμια με κείνη που έχει σκηματισθῇ, όπως λέγεται τώρα, γύρω ά- πό την Μάρλεν Ντρίτριχ και την Μαίη Γουέστ. 'Επεδίωκαν σὲ κάθε ευκαιρία να προσβάλουν ή μία την άλλην. 'Όταν π. χ. απέθανεν ο Βαλεντινός, ο έραστής της Πόλα, η Σβάνσον άκούστικε να λέρη:

—'Επρότιμους να πεθάνη ο καυμένος!

Ο ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

Ο Μάξ Λίντερ υπήρξε πολύ δυστυ- χής, διότι ή αντίζηλια γιά την οποία έ- μιλήσαμε τον έδωσε προμερά. Λέγεται ότι ο εκθρός του ήταν ο Σαρλώ.

Όταν ο Λίντερ προσεκλήθη στο Χόλ- λυγουντ γιά να γυρίση περί τὰ 30 φιλμ δεν κατάρθωσε να παίξει παρά μόνον 3 —4, μεταξύ των οποίων και τὸ «'Επτά έ- τι δυστυχίας». Δεν υπάρχει μέσον που να μη χρησιμοποιήθηκε, γιά να έμποδι- στή ή εργασία του.

Επί τέλους ή εταιρία που τον είχε προσλάβει, εκουράστικε, του έπληρωσε μιά γενναία αποζημίωσι και τον απέλυ- σε με την πρόφασιν ότι τὸ φιλμ του δεν άρεσαν τίς το κοινόν. Ο Λίντερ ζα- ναγύρισε τότε στη Γαλλία όπου και ά- πέθανε. 'Εν τῷ μεταξύ ή φήμη του είχε ελαττωθῇ πολύ, εξ αίτιας της τόσης ζή-

λειας των συναδέλφων του.

Η σημερινή έκθρα μεταθύ Ντρίτριχ και Γουέστ, εκδηλώνεται ζωηρότατα. Τό- σον ώστε τὸ Χόλλυγουντ έχει χωρισθῇ εις δύο στρατόπεδα: Εις τὸ πρῶτον εὐ- ρισκεται ή Μάρλεν με πλήθος άπαδών και εις τὸ δεύτερο ή Μαίη σκεδόν μόνη.

Αλλά ή Μαίη άδιαφορεῖ γιά την μό- νωσιν της αυτήν. Τὸ έδειξε καθαρά τὸ δράμα που έπαιζετο εις τὸ «Κινεζικόν θεάτρον» του Σιντι Γκράνμαν, — όπου πρωτοεμφανίζονται τὰ μεγαλύτερα έρ-

γα — τὸ φιλμ της «Δέν είμαι άγγελος». Συνήθως εις τις προεμιέρες αυτές, μα- ζεύονται οι ήθοποιοι όλων των εταιριών γιά να χειροκροτήσουν τὸν πρωταγωνι- στήν ή την πρωταγωνίστριαν του έρ- γου και να δώσουν μεγαλύτεραν λάμψη στο γεγονός. Μαλονότι όμως είχε αναγ- γελθῇ τίς εις τὸ φιλμ της Γουέστ θα πα- ρευρισκόντο όλοι σκεδόν οι άστέρες του Χόλλυγουντ, δέν εμφανίστικε κα- νείς τους! Τὸ ώραίο δὲ είναι ότι έλει-

ψε... ακόμη και ή Μαίη Γουέστ! Είχε ειδοποιηθῇ εγκαίρως, και άπέφυγε να παρουσιασθῇ στο κινηματοθέατρον.

Αργότερα την άνεκάλυμν μερικὸι δημοσιογράφοι εις ένα νυκτερινόν κέν- τρον, εὐθύμη, ήσυχη και άφοσιωμένη στο χορό. Λέγεται ότι ο χορός διευκα- λύνει την χώνευσιν... ακόμη και μερικῶν άσχημων καπνίων!

ΟΙ ΠΙΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Μιά μεγάλη άμερικανική εφημερίδα, διοργανώσε τελευταία έναν μεγάλο δια- γωνισμό γιά την ανακρίτην τὸν 'Ψιό ά- γαπημένων άστέρων του κινηματογρά- φου, άρρένων και θηλέων.

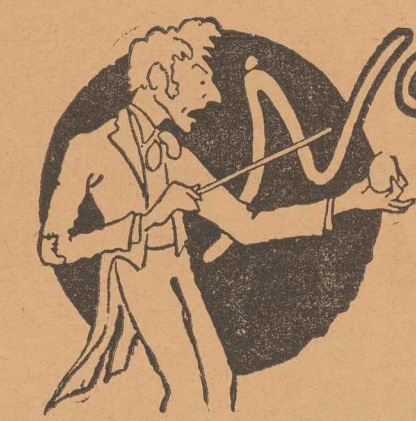
Στὸν διαγωνισμό αυτόν οι γυναίκες έ- πρεπε να ψηφίσουν μόνακα γιά τους ά- γαπημένους των καλλιτέχνας και οι άν- δρες γιά τις καλλιτέχνιδες της προτιμή- σάς των. Τὰ άποτελέσματα τὸν διαγω- νισμού αυτού ήσαν έντελώς άπρόοπτα.

Η Μαίη Γουέστ πήρε άφάνταστα μεγα- λύτερο αριθμό ψήφων και από την Γκρέ- τα Γκάρμπο και από την Κάθριν Χέρ- μπουρν και από την Μάρλεν Ντρίτριχ! Και ο Γουίλ Ρότζερς με τὸ ρυθμιμέ- νον πρόσωπο και τὸ πηγάδιον... στόμα, έ- χει περισσότερες συμπάθειες άπ' τον ά- ραιόκοσμο της 'Αμερικής και από τὸν Γκάρου Κούπερ και από τὸν Κλάρε Γκέ- λμπα και από τὸν Τζων Μπάρρμυρ.

Φαίνεται άπ' όλα αυτά πως τὰ γούστα του άμερικανικοῦ κοινού άλλαξαν τρα- μερά.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

«ΔΥΣΤΥΧΗ» Βόλον. Η κατάσταση σας, όπως μοῦ την περιγράφετε, αρχίζει να λαμβάνη σοβαράν μορ- φην. Τὰ πολλοτάτα εκζέματα, από τὰ οποία πάσχετε, είναι μία παθολογική κατάσταση που προϋποθέτει εξαίρετη- νη προσοχήν εις την εφαρμοσθησέμενην θεραπείαν. Τὸ σασπὺνι πάντως πού σας συνδουλεύσαν οι αὐτοὶ συνάδελφοι δέν προώρσιται να σας προσφέρῃ μεγάλας υπηρεσίας. Διὰ τὸ εκζέμα των γεννητι- κῶν ὀργάνων θὰ σας συνδουλεύει ε- παλείψεις με μίαν διάλυσιν 4 ο)ο nitrate d'argent πρώταν και έσπέ- ραν. 'Επίσης χρειάζεται και διαίτα εις την τροφήν σας. Νά μην τρώτε π. χ. γιοχνιστά και τηγανητά φαγητά, ντομάτα σάλτσας, μουςτάρδα, πιπέρι, κτλ. και να μην πίνετε οινόπνευματώδη ποτά. Διὰ την πάθεισιν τὸν τριχουτοῦ της κεφαλῆς δέν θὰ μπορέσω να σας φανώ χρήσιμος από μακροῦ καθεδόν σὺτη χρήσι ἐπισταμένης προσωπικῆς εξέτασιν. 'Όσον διά λουτρά πού σας συνδουλεύσαν μπορεῖτε να κάμετε εἰς θέλετε μίαν σειράν από 20—22 λου- τρά στήν 'Υπαιθρον ήως.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 6 ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1.—'Εκκλησία. — Ρήμα δοθηπτικόν.

2.—'Ενας. — Πάντοτε.

3.—Δύο σύμφωνα του «Ξέρ- ης». — Χωρίς αυτό δέν βλέπομε. — Άνακούφιση πό- νου.

4.—Ο μεγαλύτερος μισάν- θρωπος.

5.—Μπάσος.

6.—Ανάδοχος (γενική).

7.—Κιττική άντωνυμία (γ' γέ- νος). 'Επίσης β' γένος. — Μονάς αριθμητική.

8.—Μονάς χρόνου.—Τὸ διπλά- σιον της άνωτέρω μονάδος.

9.—Χόρτα που τρώγουν τὰ ά- λωνα. —Λίμνη Πειραιώς (γε- νική).

ΙΘΕΤΩΣ

1.—Τὸ πολυτιμώτερον υγρόν. 'Επίρρημα ύποθετικόν.

2.—Καίσαρ. — 'Επίρρημα συμ- περασματικόν.

3.—Ο όποιος (άπτική διάλε-

κτος). — 'Αρθρον αιτ. — Συνδουμος 'ποθετικός.

4.—Πιστός σύντροφος.

5.—Αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, με τὸ όνομα τὸν όποιο είναι γνωστή μία Ιστο- ρική πόλις.

6.—'Ηταν και ο Σολωμών.

7.—'Ανθρ. — Κιττική άντωνυμία (γενι- κή). — Συνδουμος.

8.—Τὸ γράφουν οι εφημερίδες. — Γυ- νοίκα...

9.—Παραστατικός δοθρ. ρήμ. — Υπομο- νητικόν ζῶον.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									

ΓΑ ΜΑΓΙΚΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

Σχηματίσατε με σπίρτα πέντε ένω- μένα τετράγωνα τρία έπάνω και δύο κάτω. Κατόπιν ζητείτε από έναν φίλο σας να αφαιρέσῃ από τὸ όλον σχεδι- ον τρία σπίρτα και να μείνουν τρία έ- νωμένα και τέλεια τετράγωνα. Τὸ παι- γνίδι αυτό είναι πολύ εύκολο. Μόνον χρειάζεται λίγη προσοχή.

ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ — ΚΑΜΠΑΝΑ

Παίρνετε ένα κοινὸ μπουκάλι και τὸ αφαιρείτε τὸν πυθμένα (τὸ μπουκάλι κατά προτίμωσιν πρέπει να είναι πολύ βαρὺ και κατόπιν δουλεύετε τὸ στόμι- ον του μ' ένα φελλό, από τὸν όποιοιον περνάτε ένα σύρμα λεπτό και στήν ά- κρη του δένετε ένα κυλινδρικό ξύλο μήκους 3 εκταστῶν. Τὸ μπουκάλι έχει μεταβληθῇ σε καμπάνα. Είναι ήπτικώ- τατο και μπορεί ν' άκουσθῇ σ' άρκτην άπόστασιν.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 5 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

	1	2	3	4	5	6	7	8
1	Δ	Ρ	Ο	Μ	Ε	Υ	Σ	Α
2	Κ	Α	Ι	Α	Ι	Α	Κ	Τ
3	Μ	Α	Τ	Α	Ν	Θ	Ε	Ο
4	Ο	Α	Ρ	Ο	Ι	Ο	Α	Ζ
5	Ε	Κ	Ι	Π	Ι	Σ	Α	Τ
6	Α	Δ	Α	Ι	Α	Η	Ο	Σ
7	Α	Κ	Τ	Μ	Θ	Ν	Ε	Ρ
8	Ρ	Κ	Τ	Ο	Ο	Α	Ο	Α
9	Γ	Ε	Γ	Α	Τ	Υ	Ρ	Ο
10	Υ	Ι	Ο	Β	Α	Ρ	Ο	Α
11	Τ	Ο	Β	Α	Ρ	Ο	Α	Μ
12	Ε	Τ	Ρ	Α	Τ	Ο	Σ	Η

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΠΟΥΛΓΡΑΦΟΥ

Οι έχοντες ανάγκη να κάνουν από ένα γραπτό άλλα 100 αντίτυπα, ήμπο- ρούν να φτιάσουν την εξής μάζα πο- λυγράφου. Βράζουν 31 δράμια φαρό- κολλα με 117 δράμια νερό, έως ότου αναλυθῇ ή φαρόκολλα έντελώς. Στο μίγμα αυτό, ενώ είναι θερμόν ακόμη, προσθέτετε 166 δράμια γλυκερίνη και επτάμισι δράμια καολίνη. Τὰ άνακα- τεύετε καλά και τὰ χύνετε σὲ κατάλλη- ληα δοχεία λευκοσιδήρου. Κατάλλη- λη μέλαν γιά τούς πολυγράφους είναι αυτή που κατασκευάζεται από διάλυμα ιοχρόου άνιλίνης.

Γιά να σβύσουν τὰ γράμματα από τὸν πολυγραφον, μεταχειρίζεσθε ε- λασφρή διάλυση υδροχλωρικοῦ όξέος εὐσταθέως ένα σφυγγάρη σ' αυτή την διάλυση και άλέψετε ελαφρά τὸν πο- λυγραφον, όποτε τὰ γράμματα σβύ- νουν. Κατόπιν τὸν πλένετε με λίγο νε- ρό και σφυγγίζετε με σφυγγάρη πού τὸ υγράναμε σὲ καθαρό νερό.

ΧΑΡΤΙ ΠΟΥ ΦΕΓΓΟΒΟΛΕΙ

Γιά να φιάξουμε χαρτί πού φεγγοβο- λεί, κάνουμε τὰ εξής: Διαλύουμε 4 δ- κάδες ζεστή ζελατινα σὲ 500 περίπου δράμια ζεστό νερό και προσθέτουμε έ- νάμισι δράμια γλυκερίνη και μισό δρά- μι φωτιστική ούσια που ὕτην κατασκευα- ζόμε από μίγμα θειούχου άσβεστιού και λίγο νιτρικό θειουθίου άσβε προη- γουέμενος τὸ κάψουμε έως ότου κοκκι- νισθῇ. Τὸ ρευστόν άναταρρασσεται πριν από κάθε χρῆσι και ενώ ακόμη είναι ζεστό και μ' αυτό άλλειφουμε τὸ χαρτί, τὸ όποιον παράγει ένα ζωηρό ιώδες φῶς. 'Όταν τὸ χαρτί εκτίθεται στον ή- λιο ή σ' άλλο λευκὸ φῶς διατηρῇ πά- ντοτε την φεγγεόδολον δύναμιν του επί 40 και πλέον ώρες και γιά να χρησιμο- ποιηθῇ στο ὑπαιθρον θερμικόνεται ε- λαφρά.

ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ

Τὸ άλμυρό νερό αναζωογονεί έκείνον πού λιποθύμησε κατόπιν κτηνημασ. 'Αλάτι σὲ νερό χρησιμεύει γιά έμε- τικό.

Ένα κοινὸν τὸ κοφὲ άλάτι μέσα σὲ ένα ποτήρι γεμίστο νερό, είναι κάλ- υπτον φάρμακον γιά πλυσίτες στομα- χικῆς άνωμολίας, πούτι δὲν κωλύει καὶ εύκολύνει τὴ χώνευσιν.

«Η ΣΦΑΙΡΑ»

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΑΣ

Πολλές φορές συμβαίνει από ένα μι- κρό τραύμα να προκληθῇ μία άκατάφε- ρτος αιμορραγία, την όποιαν μάς είναι ά- δύνατον να περιωρίσωμεν με τα γνωστά φάρμακα μέσα πού έχουμε εις την διά- θεσιν μας. Στην περίπτωση αυτή τὸ μόνον άποτελεσματικόν φάρμακον είναι νὰ τοποθετήσωμεν ἐπ' του τραυματισθέντος μέρους στάκτην λινόυ ή δάμσκος, τὰ ό- ποια κοίμει την στήμνην εκείνην. Ση- μειώον ότι ή στάκτη αυτή έχει και ά- σπηκτικὰ ιδιότητες εις τρώπον ώστε και εάν δέν μάς είναι εύκολος ή έντος όλι- γου χρονικοῦ διαστήματος από τὸν τραυματισμὸν προσφυγῇ εις τὸν ιστῶν, δέν θὰ διατρέχωμεν κίνδυνον μολύνσε- ως τὸν σίαιτος εκ του τραύματος.

ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΕΠΙΧΡΥΣΣΕΩΣ

Τὰ διάφορα επίχρυσα αντικείμενα λε- ρώνουν πολλές φορές και ο καθαρισμός των με σαπυνοῦδα ή άλλο παρόμοιον ὑ- λικόν άν δέν τὰ καταστρεφῇ έντελώς ή λαττήν πάντως την λάμψιν των. 'Ο κάλ- λιτερος τρόπος καθαρισμοῦ των είναι ο εξής :

10 μέρη οινόπνευμα καθαρόν. 1 θεϊάδες νάτριν. 5 μέρ άποσταγμένον. Τὸ άνωθέντος και με τὸ μίγμα αυτό τριέστε ελαφρὰ τὸ επίχρυσωμένον αντι- κείμενον. Καθῆ ξένον σώμα εἰσφραγι- ζε- τε τότε και ή επίχρυσος έπανακτῇ την άρχικην λάμψιν της.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

Γιά να αφαιρέσετε από τὰ βιβλία ή άλ- λα χαρτιά κλίδες λίπους ή λαδιού πο- θετέτε εις τὸ μέρος όπου είναι ή λι- πιδ ένα μικρὸ κομμάτι στυπώχαρτο και τὸ πιέσετε από πάνω μ' ένα κοινὸν τὴς ούσης τὸ όποιον έχετε ζεσταίνε προ- ηγουμένως σὲ φωτιά.

ΤΟ ΑΛΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΔΕΡΟ

Γιά να εδρώμε την έπιφάνεια του κύ- κλου όταν έχουμε την άκτίνα του, πολ- λαπλασιάζουμε τὸ τετράγωνο της άκτι- νος επί 22 και τὸ νινόμεν τὸ διαί- ρουμε με τὸ 7. Γιά να εδρώμε τὸ μήκος της περιφέρειας, πολλαπλασιάζουμε τὴ διάμετρο της επί 22 και διαίρουμε τὸ γινόμενον με τὸ 7.

ΠΩΣ ΣΤΕΡΕΩΝΟΜΕΝ

ΣΤΟ ΕΥΛΟ ΤΟ ΣΙΔΕΡΟ

Αφού φιάξουμε την τρύπα όπου πρό- κεται να δώλουμε τὸ σιδερό, χύνουμε σ' αυτή την τρύπα λίγες σταγόνες άμμι- νίας και κατόπιν δώλουμε τὸ σιδερένιο άν- τικείμενο. Εις τὸ έσωτερικόν μέρος σκη- μοποιζεται έλαφρόν στρώμα σκουριάς και είναι γνωστόν ότι τὸ σκουριασμένο σιδε-

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Η δικ Βάνδρα Βέγκνερ άπάντα σε όλους και σε όλες που θέλουν να μά- θουν τὸ μέλλον τους, φτάνει να της γράψουν ήμερομηνία, ήμεραν και ώ- ραν της γεννήσεώς τους, τ' όνομά τους και την πόλιν πού γεννήθηκαν. Άπαρ- ληπτον γιά την άπάντησιν : Ταχυδρομι- κὰ όρχ. 5 και τὸ δελτίον του περιοδικού μας.

Ο Ρώσος. Ζήτε με πίκρες. Θὰ περάσουν όμως και θὰ τὰς θυμάσθε σάν κακά όνειρα. Οίκογενειακές ύπε- ρχωρές σας άποσκαλούν πολλές και είθεε φιλότιμος όστε υποφέρετε. Μία κληρονομία θὰ σας άνακουσίρη κι εάν μεγάλον γεγονός όφειλόμεν οί ή άλη γυνωρία. Καλλιεργίτε τὰς σχέσεις σας με προσοχήν.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ. Γλεντζές. Τὸ άστρο σας κορυβε διαρκώς μέσα σὲ ναλάζια πλατιά. Δέν φροντίζετε γιά πολλά πράγ- ματα και ζήτε όπως σας άρέσει. Είθεε πολυέσθος και οπατάλος. Συγκεκριμέ- νως τὴς δυνάμεις σας γιά ένα έπιτυχι- μένο γάμο πού σας περιμένει, θὰ ώφε- ληθῇτε πολύ. Τὸ ζωδιό σας είναι εύχρη- στο και τυχερό, άν τὸ δοθήρετε με κά- ποια φρόνησι σὲς ένεργείας σας γε- νικά.

ΑΥΞΕΛΙΚ. Φιλοδοξίες μεγάλες, έ- λαιρητικές πού και όνειρα άπεράνα. Μην περιμένετε πληθὸν πραγματοποι- άν όλων γιάτι γεννηθήκατε μέσα βρο- χερῇ και τὸ άστρο σας ήταν μέσα σὲ σύννεφα κρυμμένο, θὰ έχετε άπ' όλα άλλα με μέτρο. Η εύτυχία δέν διοικε- ται πάντα στην ρυθμῶρα. Άρκεσθε και θὰ ζήσετε εύχαριστιμένην.

ΔΕΝΙΣ. Άνοητόν και νευρική. Ζη- τῶτε εκείνο πού θέλετε όταν και όπου δέν πρέπει. Έχετε χαρακτήρα καλόν αλλά φίλινος περισσότερο του δυνά- τος. Μετρίστε τὰς όρέξεις σας θὰ βρῆτε την εύτυχία σ' ένα νόμο άριστο. Προσοχέστε όμως να μη χάσετε την μεγάλη εύκαιρία. Τὸ άστρο σας φευγει γρήγορα από την φεγγεόλην τροχιά του. Είθε άναγκη να τὸ κρατήσετε με ύπομνην στή γραμμή πού πρέπει.

Β. ΒΕΓΚΝΕΡ

— 21 —

ΓΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΞ ΟΙΚΕΙΩΝ ΤΑΒΕΛΗ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ! ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

(Συμβουλές ενός γυναικά στο νεαρό άλσάστου).

—'Ακουσε άγόρι μου.

—Σήμερα πρωτοπαίνεις στη θάλασ- σα της ζωής, άνοίγεις τὰ πανιά σου σάν πρωτοεπίδο καράβι. Π ρ ο σ ο- χ ή σ τ ή γ υ ν α ι κ ή !

—Κίνδυνος—θάνατος!

—Μην νομίζης πὸς σὲ έμποδίζω να την σχετίζεσαι και την πλησιάζης. Δεν είμαι ούτε όπισθοδρομικός, ούτε μισο- γύνης. Κανέναν άλλος από μένα δέν έγνώρισε πὸ πολλὰς γυναίκες, και ο- μως δέν κατάρθωσα να καταλάβω καμ- μία άπ' αυτές.

—Κανέναν δέν ὕπορεσε να καθορίσῃ τὸ όρόμο της θάρκας του, σὸν γυναι- κείο άκείαν, χωρίς να βρεθῇ στήν ά- νάγκη να λοξοδρομήσῃ... τὰ ρέμα- τα.

—Εγώ, εὐό, ο άλλος, είμαστε ίσως έ- διαι σὲ τὰ μάτια πολλών γυναικῶν, αλ- λά καμμία άπ' αυτές τις γήσεις δέν μοιάζει με μάς. Κάθε μία διαφέρει ά- πό την άλλη.

—Πολύ συχνά τὸ κατάλευκο προσω- πάκι μίας παρθένας κρύβει ένα ήφαι- στο πῶδων. Άν λύσῃ λίγο τὸ χιόνι, θὰ βρεθῇ μπροστά στη λάδα της Αί- τνας.

—Η πανοπλία μιας γυναίκας είναι ά- διακρίστη. Η πὸς λεπτή άπ' αυτές δέν άκτινογραφείται. Και όλα τὰ δέχον- ται εκτός από τὸ άναπόφευκτο!

—Πρόσεξε πὸς τὸν τρόπο με τὸν ό- ποιο σου τηλεφωνάει. Μην έχει έμπισ- τήν σ' εκείνην πού σου λέει. Π ρ ο σ ο- χ ή σ τ ή γ υ ν α ι κ ή !

—Εκείνη πού φαίνεται άνακριθῆσά σ' ά- ντεσθῇ της. Τὸ κάνει από φιλαρέσκεια.

—Μερικές προσπαθούν να δώσουν δρε- ματικό τόνο σὸν πὸ άσημαντο έπεισό- διο της ζωής τους. Μην τις πιστεύεις σάν μαθητάκος!

—Ένας περίπτωση σὲ μαγαζιά έχει τόσο ένδιαφέρον γι' αυτές, όσον ή έ- πισκεψις μίας εκθέσεως άλλων σ' ένα στρατηγόν!

—Μην την ρωτῆς συχνά. Νά θυμάσαι πὸς μία έρώτησις είναι μάννα ψευτιάς γι' αυτές.

—Δέν λογαριάζει ποτέ την πρώτη ά- γάπη. Γι' αυτή είναι ένας άνεπιθύμη- τος νοικιότορας σ' ένα καινούργιο σπίτι.

—Όταν ή έρωμένη σου σου μιλεῖ ε- λεύθερα γιά τούς θαυμαστές της, τότε σ' άγαπά, όταν όμως σὲ χαϊδεύει και σ' έρωτά άν θὰ γυρίσης γιά την πόρην τὸ βράδυ σὸ θεάτρο, τότε περιμένει να φύγης γιά να τηλεφωνήσῃ σὲ άλλον.

—Μία γυναικα βρίσκει πάντα εύκολία να μην φαίνεται τὸ χειμῶνα μέσα σὸ τῶάμι, ώστε ποτέ να μην παρατηρή- σῃ μέσα σὲ ταξί πὸν ὕτῃ τῶάμι του θαμ- πῶνουν από άναπνοή. Κρύβει ένα ζευ- γαράκι πού διευθύνει σὸν σὺνάνοις ήως...

—Μην προσπαθεῖς να γίνης άντρασστής σ' ένα πλούσιο, γιά μία όμορφη γυναι- κά. Πάντα θὰ φῶς χυλόπηττα.

—Θέλεις να κερδίσης τη συμπάθεια μιας γυναίκας; Κάνε την να γελάει. Άν την κάνης να κλάψῃ θὰ τὸ μετα- νοιώσης.

—Πριν φιλήσης μία γυναικα σκέψου τὸ καλῶ. Ένας εύκολός γάμος φέρει τὸ διαζύγιο σὲ λίγο διάστημα χρόνου.

—Μην ζητάς να κατακτήσης μία γυ- ναικα.

ΥΠΟ ΛΙΛΙΑΝ ΜΟΡΑΝ

ναίκα μόλις την γνωρίσης γιάτι θὰ τιμηθῇς σάν άγρόμματος άπ' αυτήν.

—Μην πιστεύεις την φωνή της καρ- διας σου γιά μία κοκέτια όταν σου σι- γοιμωρίζῃ πως ήταν άπιστή σὸνς άλλ- λους, μά θὰ είναι πιστή σὲ σένα.

—Τὰ τεχνητά θέληγτρα παρασύρουν τούς νέους. Νά μη ξεχνῶς πὸς οι γυ- ναίκες πού έσφονται πριν γέρασουν μοιάζουν με τις εῶβεργες.

—Όταν φιλάς μία άαμμένη γυναικα να θυμάσαι πὸς κανείς έρωτα με την διτρίνα ενός πωλητή κοσμητικῶν και άρωμάτων.

—Όποτεδήποτε όμως ν' άγαπάς και τὰ κοσμητικά της καλλονής, γιάτι στήν ήλικία των 21 χρόνων σου, δέν σου έπι- τρέπεται να κάνης υπερκριτικήν. Κάτι πρέπει να θυμάσαι όταν γεράσης.

—Ότι παραχωρεῖ μία γυναικα να τὸ άποδέχεται. Δέν είναι συναλλαγμα- τική να την έπιστρέψης σὸν εκδόση.

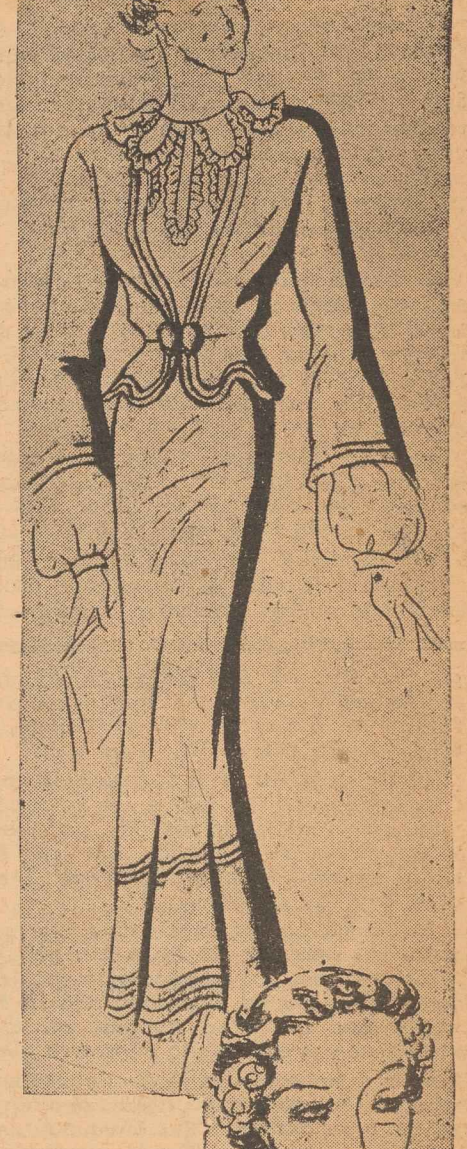
—Μην άρνεσαι τη φιλία μίας γυ- ναίκας και προσάλης της φιλοτιμία της γιάτι την κάνης θανάσιμο εκθρά σου.

—Μην μέμψεσαι πάντα τη γυναικα γιά τίς κάνει. Πολλοί από μάς την ά- ναγκάζουν να φθάσῃ εκεί πού καταντά.

—Μην πιστεύεις εκείνες πού χαμογε- λούν σὲ ότι πῆς και δέν μιλοῦν τὰρά δάίλγιο. Στῇ άνοιξη της ζωής τὰ πουλιά πού δέν κελαιδοῦνε προετοιμάζον την φωνήα τους.

—Ο γάμος είναι μία δημοσία έξομο- λόγησις μίας άλλης ιδιαιτέρας προθέ- σεως.

Ο πατέρας σου

Η ΣΦΑΙΡΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΥΛΒΙΟΥ : «Πρωτομανία».
 ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ : «Γυναικείες καρδιές».
 ΕΝΤΝΑ ΒΑΛΤΕΡ : «Δέν θα υποφέρης πιά».
 ΖΑΝ ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΝΤ : «Η τελευταία άποτυχία του».
 ΕΘΕΛ ΝΤΕΝ : «Σχεδόν τίποτε».
 Κ. Λ. ΣΤΟΝ : «Ο άνθρωπος - λεοπαρδαλός».
 ΜΑΡΙΟ ΣΥΛΒΙ : «Η τόλην πόρος ζωής».
 ΝΤΟΡΑΣ ΓΚΡΑΤΙ : «Συμμαθηταί».

Α. ΜΑΤΕ : «Το όνειρο μιάς άνάγης».
 Σ. ΜΠΟΥΝΤ : «Ένα φώς στο σκοτάδι».
 ΜΑΓΔΑΣ ΚΟΝΤΙΝΟ : «Αραβικές καρδιές».
 ΓΚ. ΦΕΡΡΙ : «Ήχοι που σκοτώνουν».
 Κ. Α. : «Καταραμένη άγάπη».
 ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΣΟΥΜΠΡΙΤΖ : «Συγγραφέας ή δολοφόνος».
 ΣΤΑΝΤΑΛ : «Το κόκκινο και το μαύρο».
 ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ.-ΣΤΗΛΗ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ.-ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥ.
 ΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ.-ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ Κ. Α. Π.

